

DZIENNIK ZARZĄDU MIEJSKIEGO w ŁODZI

WYCHODZI 15 KAŻDEGO MIESIĄCA

WYDAWCA: ZARZĄD MIEJSKI w ŁODZI

REDAKCJA I ADMINISTRACJA:

ŁÓDŹ, PLAC WOLNOŚCI NR 14, POKÓJ NR 14, TELEFON 218-03

PRENUMERATA:

kwartalnie	Zł.	3.—
półrocznie	„	6.—
rocznie	„	12—
pojedynczy zeszyt	„	1.—

CENY OGŁOSZEŃ:

1 strona przed tekstem .	Zł.	150.—
¹ / ₂ „ „ „ .	„	80.—
1 „ za tekstem . . .	„	100.—
¹ / ₂ „ „ „ . . .	„	60.—
drobne po 10 groszy za wyraz.		

Treść zeszytu 12-go z dnia 15 grudnia 1936 roku.

1. Inż. W. Leyberg — Nowe urządzenia i budynki użyteczności publicznej miast czechosłowackich (dokończenie)	807
2. A. Rzewski — O działalności oświatowej Łódzkiego Samorządu	815
3. Stanisław Dowbór — Zakres działania Inspekcji Budowlanej	820
4. Dr. Bolesław Misjon — Pierwsze przymusowe szczepienie przeciw błonicy w Łodzi.	824
5. Protokół Rady Przybocznej przy Tymczasowym Prezydencie m. Łodzi z dnia 12 października 1936 roku	829
6. Regulamin dla zwiedzających Miejskie Muzeum Historii i Sztuki im. J. i K. Bartoszewiczów w Łodzi	847
7. Wykonanie budżetu Zarządu Miejskiego w Łodzi za 8 miesięcy 1936/1937 r.	850
8. Sprawozdanie finansowe Zarządu Miejskiego w Łodzi za czas od 1 kwietnia do 30 listopada 1936 roku	852
9. Kronika: I. Ogólna. II. Z życia Samorządu Miejskiego w Łodzi.	853
10. Nekrologi	862
11. Ruch służbowy pracowników etatowych Zarządu Miejskiego w Łodzi za miesiąc listopad 1936 r.	862
12. Okólniki	864
13. Obwieszczenia	865
14. Statut o poborze na rzecz Gminy m. Łodzi podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk	866
15. Ogłoszenia	884

NOWE URZĄDZENIA I BUDYNKI UŻYTECZNOŚCI PUBLICZNEJ MIAST CZECHOSŁOWACKICH.

(Dokończenie)

DOMY DLA STARCÓW I CHRONICZNIE CHORYCH.

Budynki opieki społecznej, rozkładające się szeroko na krańcach Pragi i Brna, są chlubą tych miast. Wielostronnością zakresu działania, rozmachem i pieczołowitością wyposażenia dają one wymowne pojęcie o zasięgu zadań współczesnej gminy miejskiej. Jeszcze nie tak dawno opieka nad starcami i nieuleczalnie chorymi zdana była całkowicie lub w lwiej części na łaskę i niełaskę dobroczynności prywatnej. Wśród licznie narastających nowych obowiązków przejęła gmina również i troskę o swych steranych życiem obywateli, pozostających na starość bez środków utrzymania.

Już samo usytuowanie praskich „Domów Masarykowych” świadczy o troskliwości gminy w podejściu do zagadnienia. Pod budowę zakładu wybrano położony na peryferii miasta teren o powierzchni 32 ha, a więc mniej więcej dziesięciokrotnie rozleglejszy od parku Sienkiewicza w Łodzi. Opiera się on o zalesione, urozmaicone malowniczymi skałami wzgórze, u którego stóp przepływa czysty potok. Trudno było by znaleźć w całej okolicy Pragi miejsce ładniej położone, zdrowsze i odpowiedniejsze dla tego celu. W sześciu dwupiętrowych pawilonach umieszczono 1550 starców; jeden z budynków przeznaczony jest dla małżeństw i składa się ze 100 dwuosobowych pokoi, wyposażonych w bieżącą zimną i ciepłą wodę. W wysokich podziemiach pawilonów znajdują się warsztaty dla osób zdolnych do pracy, pomieszczenia wodolecznicze itp. Na każdym piętrze mieszczą się pokoje kilkuosobowe, pomieszczenia dla dziennego pobytu, kryte balkony, łaźnie, ustępy, kuchenki podręczne i pokoje dla personelu. Każdy starzec ma swą własną szafę wbudowaną. Wspólna dla każdego budynku sala jadalna znajduje się na parterze w osobnym skrzydle.

Dalsze 4 pawilony przeznaczone są dla 840 chronicznie chorych, których pielęgnowanie — niekiedy przez całe lata — byłoby dla zwykłych szpitali nieznośnie uciążliwe. Budynki różnią się od poprzednich tarasami słonecznymi, zajmującymi całą długość ich frontu. Do przewożenia chorych z piętra na piętro służą windy łożkowe. Dwa z tych pawilonów mieszczą obłożnie chorych; zamiast wspólnych jadalni posiadają one ambulatorium oraz oddział chirurgiczny.

Izolowane od budynków dla dorosłych szerokim pasem zieleni wznoszą się pawilony dla dzieci, na którą zakład także rozciąga swe opiekuńcze skrzydła. Prewentorium dla dzieci w wieku szkolnym długim frontem skierowane jest na rozległy amfiteatr leśny. Budynek został wyposażony w pomieszczenia do nauki, salę gimnastyczną i kryty basen. Dzieci korzystają także z kąpieli w otwartej pływalni. Przylegająca rozległa weranda służy za jadalnię dla półkolonii letnich. W pewnej odległości mieści się pawilon dla dzieci do lat 6-ciu, odseparowanej od chorego środowiska domowego, oraz pawilon dla dzieci nieuleczalnie chorych i niedorozwiniętych. Na tarasie wygrzewają się w słońcu niemowlęta, którym nigdy nie będzie dane rozwinąć się normalnie. Osobne budynki przeznaczone są na szpital i kwarantannę dla dzieci, których choroba nie została rozpoznana. Wszystkie pawilony chwytają słońce przestronnymi tarasami i w całości niemal oszkloną płaszczyzną ścian.

Zakład wyposażony jest ponadto w liczne budynki wspólne. Dwupiętrowy gmach administracji mieści lokale dla przyjmowania i badania kierowanych do zakładu osób, biura zarządu itd. Za nim na zamknięciu dzielącego dwa rzędy pawilonów zieleńca, wznosi się budynek rozrywkowy z salą dla przedstawień teatralnych i kinowych, czytelnią, biblioteką, kantiną, palarnią i innymi podobnymi pomieszczeniami. Wieniec podcieni łączy go z pawilonami. Na końcu pasa budynków wspólnych, tworzącego stos pacierzowy zakładu, znajdują się kuchnia, pralnia i kotłownia, wyposażone w najnowocześniejsze urządzenia. Na uboczu usytuowana jest kaplica przedpogrzebowa i kostnica.

„Domy Masaryka” obliczone są na 2900 łóżek. Tworzą one małe miasteczko, zamieszkałe wraz z personelem przez blisko 3500 osób. Zakład budowano etapami począwszy od roku 1926. W bieżącym roku oddano do użytku kwarantannę, mają dojsć jeszcze domy dla personelu. Koszty budowy wyniosły dotychczas około 25 milionów złotych.

Brno wznosiło swój zakład dla starców i chronicznie chorych parę lat później, od roku 1933 do 1935. Był to okres kryzysu, ciężki dla gospodarzy miasta. Trzeba było ograniczyć wydatki, szukać rozwiązania jak najekonomiczniejszego. Jednakże mimo to nie zrezygnowano z postawienia całego zakładu na należytych poziomach.

Ażeby zmniejszyć koszty budowy odstąpiono od systemu czysto pawilonowego. Zakład składa się z kilku budynków, połączonych w całość, przypominającą w rzucie leżącą literę H. Część środkowa zajęta jest przez pomieszczenia wspólne; dwa przednie skrzydła tworzą pawilony dla chronicznie chorych, tylne przeznaczone są dla star-

ców. Przez przedłużenie tych skrzydeł można będzie w przyszłości zakład, obliczony na 650 osób, rozbudować.

Pawilony dla chorych mają tylko jedno piętro, dzięki czemu obywają się bez kosztownych wind. Za jadalnie służą im przestronne pomieszczenia dla dziennego pobytu, znajdujące się na każdym piętrze. Pokoje — dwu, ośmio i dziesięcioosobowe — skierowane są wyłącznie na południo-zachód i wchłaniają możliwie jak najwięcej słońca. Pawilony dla starców są dwupiętrowe. Jadalnie znajdują się na parterze, gdzie umieszczeni są najślabi pensjonariusze. I ten budynek obywa się bez wind. Pokoje są na 2 do 9 osób, mają częściowo oświetlenie południowo-wschodnie i północno-zachodnie. Podcienie łączące skrzydła budynku, tworzą ochronioną przed deszczem arterię komunikacyjną zakładu. Koszt budowy wyniósł ponad 3 miliony złotych. Na łóżko wypadło niespełna 5 tys. zł., a więc dwukrotnie mniej niż w Pradze.

Wędrówka po obydwóch zakładach daje jasne pojęcie o tym, jak powinny wyglądać nowoczesne domy starców i chronicznie chorych. Nie są to już, jak to bywało dawniej, prymitywne koszary dla osób, które ze względu na swą bezradność stały się ciężarem dla społeczeństwa i dlatego zostają zeń wyeliminowane — ale rozległe kompleksy budynków, tworzące przemyślany organizm, w każdym szczególnie zdradzający troskę gminy o swych niezdolnych do pracy obywateli. Pod tym względem przypominają domy starców ewolucję szpitali, które umieszczane ongiś w prostych budynkach czy barakach służących do odosobnienia niebezpiecznych dla społeczeństwa chorych, powoli rozbudowywały się, różniczkowały, otrzymywały coraz to doskonalsze urządzenia i dziś tworzą starannie zaopatrzone zakłady specjalne, poświęcone wielostronnej opiece nad chorymi. Domy dla starców, kojarzone z natury rzeczy z szpitalami dla chronicznie chorych, wyposażone w liczne urządzenia lecznicze, wkraczają dziś w dziedzinę szpitalnictwa, tworząc w niej nowy, odrębny dział.

Jakież możemy wysunąć ogólne wytyczne dla planowania tego nowego typu zakładu mając na oku gmachy praskie i brneńskie? Rzecz jasna, że program budowlany musi być dostosowany do środków, jakimi się dysponuje. Przy obecnym stanie finansowym naszych miast trzeba będzie tymczasem z niejednego zrezygnować i ewentualnie realizować zakład etapami, jednakże na podstawie projektu, obejmującego pełną rozbudowę.

Zacznijmy od wyboru terenu. Należało by wybrać go możliwie na krańcach miasta lub w jego pobliżu, w miejscu zdrowym ale niezbyt odległym, aby starcy i chorzy nie czuli się na wygnaniu, odcięci od znajomych i krewnych, oraz mogli niekiedy sami udawać się do

miasta. Działka musi być dostatecznie rozległa, aby, uwzględniając ewentualną rozbudowę, pozostawało miejsce na spacer. Malownicze położenie, podobnie jak w Pradze, dodaje zakładowi specjalnego uroku.

Budownictwo szpitalne przeszło w swym rozwoju od luźno stojących parterowych pawilonów poprzez budynki kilkupiętrowe aż do wznoszonych ostatnio w Ameryce olbrzymich wieżowców. Skoncentrowanie na wzór Brna wszystkich pomieszczeń w jednym — aczkolwiek rozczłonkowanym — budynku stanowi rozwiązanie pośrednie i, jak się wydaje, najszluszniejsze, zwłaszcza dla mniejszych zakładów. Uzyskuje się w ten sposób oszczędność w kosztach budowy oraz wygodę w obsłudze. Pawilony nie powinny być zbyt wysokie, aby nie trzeba było instalować kosztownych wind i nie był utrudniony kontakt starców z przyrodą.

Naczelną zasadą przy sytuowaniu budynków musi być w naszym klimacie dążenie do największego nasłonecznienia pomieszczeń dla pensjonariuszy, zwłaszcza chorych. Nie jeden z nich spędza w zakładzie długie lata i to częstokroć w przymusowym bezruchu. To też pożądane jest sytuowanie sal tylko po stronie południowej, aby i zimą korzystały one możliwie długo ze słońca; pomieszczenia dla starców zdrowych, spędzających tylko część dnia w pokoju, mogą mieć oświetlenie wschodnie lub zachodnie. Tarasy, otwarte i kryte, pozwalają na intensywniejsze korzystanie ze słońca.

Rodzajem i układem pomieszczeń przypomina dom starców i nieuleczalnie chorych budynek szpitalny. Ze względu na długotrwały pobyt kuracjuszy powinien on być wyposażony w liczne lokale służące do użytku wspólnego, zbędne w zwykłym szpitalu. Możliwy też liczyć się, aczkolwiek w niewielkim zakresie, z pracą w specjalnych warsztatach, w cieplarniach itp. Zakład jest — wszak całym światem jego mieszkańców, powinien więc możliwie urozmaicić i wypełnić im pobyt.

A wtedy lata starości, zwykle najsmutniejsze dla ludzi steranych pracą i biedą, staną się najpogodniejszym okresem w ich życiu.

INNE BUDYNKI UŻYTECZNOŚCI PUBLICZNEJ.

Opis kilku ciekawszych gmachów nie dałby nam jeszcze należytego pojęcia o budownictwie użyteczności publicznej miast czechosłowackich, gdybyśmy nie wspomnieli chociażby pobieżnie i o innych nowszych budynkach, które dzięki swemu dobremu poziomowi zasługują na uwagę.

Liczne gmachy szkolne wyrastają w nowych dzielnicach Pragi i Brna. Są one pieczołowicie i starannie wyposażone. Posiadają przestronne klasy z nowoczesnymi sprzętami, szafami wbudowanymi i bieżącą wodą,

dobrze oświetlone korytarze, częstokroć jednostronnie obudowane różne gabinety i pracownie specjalne, obszerne sale gimnastyczne z tarasami do ćwiczeń na powietrzu i rozległe boiska. Własna stacja nadawcza, umieszczona w gabinecie dyrektora, pozwala na utrzymywanie kontaktu z dziećmi przy pomocy głośników znajdujących się w klasach i pracowniach. Wszędzie zainstalowane jest ogrzewanie centralne; ponadto w pomieszczeniach, użytkowanych nieregularnie, znajdują się piecyki gazowe. Niekiedy posiada szkoła własny basen kąpielowy.

Kąpieliska publiczne rozsiane są po mieście. W Brnie sieć ich ma być tak zagęszczona, by odległość do łaźni nie przekraczała nigdzie dwóch kilometrów. Kojarzy się z nimi w miarę możliwości kąpieliska otwarte. Na rozległym obszarze największych łaźni brneńskich zbudowano trzy baseny, wypełniane chlorowaną, odżelżnianą i filtrowaną wodą, której przejrzysta seledynowa toń przyciąga w upalne dni tłumy publiczności; szatnie obliczone są na przeszło 5000 osób. Budynek łaźni jest komfortowo wyposażony. Urządzenia klimatyzacji nie dopuszczają do tak pospolitego w łaźniach skraplania pary w powietrzu.

Praska miejska biblioteka publiczna wypożycza książki do domu — a posiada 600 tysięcy tomów. W jej nowym gmachu mieszczą się między innymi specjalne biblioteki dla dzieci i dla ociemniałych, czytelnia pism, dostępna dla wszystkich bez opłaty, a oprócz tego liczne sale wykładowe i teatralne. Warto nadmienić, że dla urzędników miejskich przewidziano duże osobne czytelnie: administracyjno-prawną i techniczną, bogato wyposażone w bibliotekę podręczną i pisma fachowe z całego świata. 50 wypożyczalni, rozrzuconych po wszystkich dzielnicach, obsługuje dogodnie ludność miasta.

W ostatnich latach wzniesiono w Pradze nowoczesny kompleks szpitalny na 1000 łóżek. Praga i Brno posiadają nowe krematoria.

Wykonanie budynków jest naogół staranne. Żelazobeton przyjmuje się w rozległym zakresie. Stosowanie wysokowartościowej stali oraz liberalne przepisy statyczne, dopuszczające naprężenia w betonie do 90 kg na cm kw, stwarzają szerokie ramy dla kształtowania nowych lekkich form, wyzwolonych z dawnego ciężaru betonu. Akustyczność konstrukcji zwalcza się przy pomocy starannej izolacji dźwiękowej.

Ostatnio stosuje się coraz powszechniej licowanie budynków płytami ceramicznymi białymi i barwnymi, wypalonymi z krajowych szlachetnych glin przy temperaturze 1500°. Są one niewrażliwe na niszczące działanie zakwaszonego powietrza wielkiego miasta. Deszcz zmywa z łatwością osiadający na ich gładkiej powierzchni kurz. Co kilka lat odbywa się generalne mycie fasady. Balustrada z rur żelaznych, widniejąca na płaskim dachu praskiego zakładu ubezpieczeń,

wypełnia się wtedy wodą; silne strumienie spłukują brud z budynku, który po takiej kąpieli odzyskuje swą pierwotną świeżość i czystość. Do licowania używa się często i kamieni naturalnych. Murarska wyprawa fasadowa, chociażby i szlachetna wypierana jest z budownictwa monumentalnego.

Żelazo ruguje niekiedy stolarkę budowlaną. Spotyka się precyzyjne okna metalowe, futryny drzwiowe i wreszcie drzwi metalowe. Używana chętnie stal nierdzewna o ładnym matowym połysku przez długie lata zachowuje świeży wygląd.

Różne materiały stosowane są do krycia podłóg. W brneńskim domu starców, przy którego budowie przyświecała, jak zapewniano, największa oszczędność, schody są wyłożone białą gumą, czystą, elastyczną, tłumiącą dźwięk i zapobiegającą ślizganiu się.

Różne instalacje są niejako układem naczyniowym i nerwowym budynków. Praski zakład ubezpieczeń, o którego urządzeniach klimatyzacji mówiliśmy, posiada 7 odrębnych sieci przewodów wodociągowych, dostarczających wody do picia, użytkowej, ciepłej i do gaszenia pożaru, będącej pod wyższym ciśnieniem; w podziemiach znajdują się rezerwowe zbiorniki o pojemności 200 m sz. Dwie specjalne instalacje elektryczne, obsługiwane przez silnik benzynowy i zespół akumulatorów, dostarczają w razie potrzeby prądu do świateł zapasowych, windy i pompy pożarnej. Całkowicie zautomatyzowana centrala telefoniczna łączy 600 aparatów. Budynek ma windy osobowe zwykłe i szybkobieżne oraz ciężarowe. Nad działalnością tych wszystkich instalacji czuwa stale inżynier ruchu. Znajdująca się w jego biurze tablica sygnalizacyjna wykazuje temperaturę i wilgotność powietrza w pomieszczeniach, ilość wykorzystanej pary, skład i temperaturę gazów dymnych w kominie, napięcie w przewodach elektrycznych, ciśnienie w sieci wodociągowej, notuje ruch wind i ich obciążenie, alarmuje w wypadku pożaru. Rzut oka pozwala zorientować się, jak działają instalacje w odległym zakątku budynku oraz ocenić, czy jego skomplikowany mechanizm pracuje prawidłowo.

Dużą wagę przywiązuje się do wyboru odpowiedniej konstrukcji kotłów centralnego ogrzewania. I słusznie: osiąga się dzięki temu oszczędność paliwa, a ponadto nie dopuszcza się do zadymiania miasta. W większości omawianych powyżej budynków zainstalowane były nowoczesne kotły, opalane nie koksem, lecz tanim węglem brunatnym czy też innym poślednim materiałem. Kotły te posiadają ruchome ruszty; gdy temperatura opada poniżej pożądanego poziomu, zainstalowany termostat włącza samoczynnie motorek elektryczny, który porusza ruszt i powoduje spalanie. To automatyczne urządzenie działa dokładniej od najbardziej uważnego i starannego palacza oraz zapew-

nia dosłownie wytwarzania ciepła do występującego w danej chwili zapotrzebowania. Kocioł ma sprawność 80 procentową, a więc blisko dwukrotnie większą niż stosowany u nas zwykle stebel; spalanie jest niemal zupełne. Nad kominem kotłowni praskiego zakładu ubezpieczeń unosi się ledwo dostrzegalna smuga gazów spalinowych, nie zawierających sadzy; zimą pokazuje się czasem mgiełka na skutek skraplania się zawartej w gazach pary wodnej. Siedem wielkich kotłów zakładu mniej wytwarza uciążliwego dymu niż jedno małe pale-nisko węglowe. W wielu budynkach użyteczności publicznej, dla których sprawa zachowania czystości powietrza jest specjalnie ważna — tak np. w brneńskich domach starców — zastosowane są urządzenia do usuwania lotnego popiołu. Miasta czechosłowackie prowadzą konsekwentną walkę z dymem; przy Zarządzie Miejskim w Pradze istnieje specjalny oddział, poświęcony temu zagadnieniu. Postulat niezadymiania okolicy odnosi się, rzecz jasna, przede wszystkim do gmachów publicznych i zakładów miejskich.

* * *

Postępy, jakich miasta polskie dokonały w ciągu krótkiego okresu niepodległości, dają rękojmię, że dawne zaniedbania zostaną w niedalekiej przyszłości usunięte i że wyposażenie miast naszych w budynki i urządzenia użyteczności publicznej będzie spełniało wygórowane wymogi.

Uważne badanie rozwoju wielkich miast zagranicą — a między innymi i Czechosłowacji — daje nam wymowny obraz roli budynków użyteczności publicznej w organizmie miasta współczesnego. Ilość ich stale zwiększa się. Państwo i gmina przejmują na siebie spełnienie coraz to nowych zadań, pozostawianych dawniej inicjatywie prywatnej. Powstają nieznanne przedtem gmachy publiczne. A jakże rozległych trzeba do tego celu terenów! „Domy Masarykowe” w Pradze wznoszą się na obszarze o pow. 32 ha, pod brneńskie domy starców zakupiono 14 ha, spalarnia śmieci zajmuje 4,5 ha, jedna tylko łaźnia w Brnie — 2,3 ha. Tak nabrzmiałego zapotrzebowania terenów nie można już zaspokoić przez przydzielanie pod budowę posiadanych przypadkowo przez gminę gruntów. Gmachy użyteczności publicznej powinny być należycie sytuowane, aby sieć ich tworzyła skoordynowaną i skomponowaną całość. Było tak zawsze w okresach zdrowotnego rozwoju miast, naprzykład w średniowieczu, kiedy to gmachy publiczne, duchowne i świeckie, wyrastały w miejscach specjalnie starannie wybranych i dominowały w architekturze miasta. W braku kompozycji całości leży pięta achillesowa budownictwa monumentalnego miast

czechosłowackich. Efekt urbanistyczny na szeroką skalę rozbudowanych gmachów użyteczności publicznej Pragi daleki jest od tego, co można było osiągnąć przez skierowanie żywiłowej rozbudowy stolicy młodego państwa na zawczasu przygotowane tory. To też pierwszym krokiem, zmierzającym do planowej rozbudowy sieci budynków użyteczności publicznej naszych miast, musi być zarezerwowanie i nabycie odpowiednich terenów. Im wcześniej spełni się to zadanie, tym mniejsze będą poniesione ciężary. Wielkie miasto obarczone jest, jak ktoś trafnie powiedział, przekleństwem mitycznego króla Midasa, który konał z głodu, albowiem wszystko, czego dotykał, zamieniało się w złoto. W takież złoto — bo w cenne działki budowlane — przekształcają się łąki i lasy, pola i gaje, do których zbliża się miasto w swym stałym rozwoju. Tu leży główna przyczyna tak dotkliwie dającego się gminom miejskim we znaki głodu terenów pod budynki i urządzenia użyteczności publicznej, zieleńce, czy też dla celów budownictwa mieszkaniowego. Jedyne świadoma polityka gruntowa, oparta, o odpowiednie podstawy prawne, jest w stanie głód ten zaspokoić a umożliwić miastu swobodną rozbudowę. Akcja budowy gmachów publicznych wymaga uprzedniej konsekwentnie przeprowadzonej akcji terenowej.

O DZIAŁALNOŚCI OŚWIATOWEJ ŁÓDZKIEGO SAMORZĄDU.

Wprowadzenie na terenie Łodzi w roku 1919 częściowego obowiązkowego nauczania wywołało serdeczny oddźwięk wśród tych wszystkich, którzy przez oświatę ludu mają możliwość zrealizowania swoich ideałów. Tak jak Moskale w ciemnocie ludu — widzieli wzmocnienie swoich wpływów w Polsce, tak samo dziś wszelkie swobody obywatelskie staną się fikcją, jeżeli nie będą opierały się na milionach uświadomionych i oświeconych obywateli. Klęską naszej Ojczyzny była nędza i ciemnota ludu polskiego, która nie raz stawała w poprzek wyzwoleniczym wysiłkom ofiarnych patriotów polskich. Polska odradzająca się, rozpoczynała zawsze od reform na polu szkolnictwa, klasa robotnicza Łodzi, dopuszczona dzięki dekretowi Rządu Moraczewskiego do samorządu, rozpoczynała okres swego obywatelnienia od przymusu szkolnego i uniwersytetów ludowych w myśl zasad: „Wiedza to potęga — potęga to wiedza”. — Na długo przed wojną Łódź miała opinię „miasta analfabetów”. Miasto zbytku i nędzy, miasto półmilionowe, nie posiadające kanalizacji i wodociągów, miasto ciemnoty i zacofania. Oto liczby:

	mężczyźni	kobiety
Petersburg liczył analfabetów	28 ^o / _o	48 ^o / _o
Moskwa	33 ^o / _o	57 ^o / _o
Warszawa	41 ^o / _o	51 ^o / _o
Łódź	55 ^o / _o	66 ^o / _o

Oto do czego doprowadziły rządy carskich biurokratów. Moskale po wyjściu z Łodzi pozostawili nam zaledwie 88 szkół, w tej liczbie polskich 43, mariawickich 3, rosyjskich 3, niemieckich 24, żydowskich 15. Liczba dzieci wynosiła 12.900. Na tle tych liczb uderza szalony skok w cyfrach pomiędzy rokiem 1914, a 1919.

W ciągu pięciu lat najcięższych w okresie wojny, która nietylko nie sprzyjała poczynaniom oświatowym, ale je tamowała, liczba dzieci w szkołach wzrosła nieomal 2 i pół razy.

W 1914 roku istniał przedwojenny dobrobyt, a w roku 1919 pozostawało kilkadziesiąt tysięcy bezrobotnych, oświata ludowa Łodzi kroczyła jednak niepowstrzymanie naprzód. Moment dla wprowadzenia

przymusowego nauczania był bardzo ciężki: brak funduszy w państwie i samorządzie, brak wykwalifikowanych sił nauczycielskich, brak lokali — trudności stąd nadzwyczajne. Poza tym rodziny robotnicze, dziatwa szkół powszechnych cierpiały nędzę, wobec czego posyłanie dzieci do szkół połączone było ze znacznym dla nich wysiłkiem bo nie dla wszystkich potrzebujących mogliśmy dostarczyć odzież, pożywienie i obuwie. W takich warunkach rozpoczęliśmy pracę. W spuściznie po rządach rosyjskich, a później okupacyjnych niemieckich, pozostał nam podział szkół powszechnych na narodowościowe i wyznaniowe. Są więc szkoły polskie i niemieckie, różniące się od siebie językiem wykładowym. Istnienie i nadal szkół z niemieckim językiem nauczania było zagwarantowane uchwałą Rady Ministrów z dnia 3 marca 1919 r. Do zachowania względnie otwarcia szkoły niemieckiej potrzeba było stwierdzenia, że w danej miejscowości jest dostateczna ilość dzieci, których językiem ojczystym nie jest język polski, a niemiecki. Jako minimum dzieci na oddział uznano liczbę 40. Następnie pewna ilość szkół polskich była przeznaczona dla dzieci wyznania mojżeszowego. Szkoły te świętują soboty. Każdy obywatel wyznania mojżeszowego, jeżeli nie chce kształcić dziecka w szkole polskiej ogólnej, może posyłać je do szkoły, świętującej sobotę. Istotnie też posyłają wszyscy; wyjątek 5-ro dzieci na 15 przeszło tysięcy nie może być brany w rachubę. W obwieszczeniach o powszechnym obowiązku szkolnym podano do wiadomości wszystkich obywateli wyznania mojżeszowego, że mogą swe dzieci kształcić w szkołach ogólnych i niekoniecznie świętujących sobotę. Zgłoszeń nie było jednak. Sfery żydowskie dążyły bez względu na różnice przekonaniowe do pozostawienia szkół powszechnych wyznaniowych. Jednak w 1920/21 roku szkolnym największą liczbę dzieci osiągnięto nie w listopadzie, a dopiero w styczniu. Wynosiła ona 55.859 dzieci. Ażeby osiągnąć taki rozrost i otrzymać sprężystość organizacji potrzeba było znacznych wysiłków, które czynione były w dwu kierunkach: 1) w kierunku uświadomienia jak najszerzych mas o obowiązkach rodziców względem dzieci i szkoły i 2) w kierunku wpływania na opieszalych drogą stosowania środków przymusowych (aresztu). Do osiągnięcia pierwszego celu, tj. uświadomienia społeczeństwa o obowiązku szkolnym, przyczyniły się niezmiernie tzw. „sądy szkolne”, a właściwie Komitety dzielnicowe Komisji Powszechnego Nauczania. Organizacja ich, cele i wyniki prac podane są bliżej w Dzienniku Zarządu m. Łodzi (Nr 28 z roku 1920). W roku 1920/21 liczbę Komitetów Dzielnicowych wobec rozrostu szkolnictwa zwiększono do 15. Wyniki prac Komisji wraz z Komitetami Dzielnicowymi w kierunku nakładania kar przedstawiały się cyfrowo w sposób następujący:

miesiąc		skazano na areszt w wypadkach	skazano na grzywny w wypadkach	ogólna suma grzywien
styczeń	1920 r.	2	164	mk. 2630
luty	"	3	178	" 2614
marzec	"	5	143	" 2551
kwiecień	"	31	335	" 7894
maj	"	54	595	" 17740
czerwiec	"	2	19	" 770
wrzesień	"	25	109	" 3660
październik	"	50	196	" 6085
listopad	"	105	158	" 4950
grudzień	"	107	123	" 4175
styczeń	1921 r.	157	280	" 10065
luty	"	171	221	" 8195
marzec	"	154	148	" 5375
ogółem		866	2669	mk. 76704

Nadmienić wypada, że wydawanie orzeczeń karnych odbywało się na mocy ustawy, która przewidywała procedurę niemal sądową — długą — ciężką. O ile za tym obowiązek przesłuchiwania rodziców daje możliwość uświadamiania ich o obowiązkach szkolnych, nie jako propagowania powszechnego nauczania i jest w wynikach niezmiernie dodatni, o tyle procedura wykonywania orzeczeń przysparzała trudności i opóźniała skutki stosowania kar. W dodatku przewidziane dekretem grzywny były zbyt niskie. O tym bliżej w Dzienniku Zarządu m. Łodzi Nr 28 z roku 1920.

Jednak w stosowaniu środków przymusowych Komisja nie zawsze miała pełną swobodę z tego względu, że rodzice częstokroć pomimo najlepszych chęci nie mogli posyłać dzieci do szkół, a to z powodu konieczności używania ich do pomocy w domu, oraz z braku odpowiedniego przydziewku dla nich, zwłaszcza w porze zimowej.

Poza tym zaopatrzenie dzieci w podręczniki i materiały piśmienne również sprawiało rodzicom trudności i częstokroć stawało się przyczyną nieposyłania na naukę. Z tego powodu Komisja oraz Oddział Szkolnictwa przychodziły dzieciom z pomocą materialną, aby zapewnić jej możliwość korzystania z nauki. Bliższe o tym szczegóły również zamieszczone są w Dzienniku Zarządu m. Łodzi z roku 1921 Nr 28. Te wszystkie usiłowania zmierzały w jednym kierunku, a mianowicie: aby każdemu dziecku, czy to normalnemu, czy nienormalnemu zapewnić miejsce w szkole, zapewnić możliwość kształcenia się. Z trzech zasadniczych warunków, których uwzględnienie niezbędne jest do prowadzenia powszechnego nauczania 1) środki materialne — wzrastają z każdym rokiem.

Magistrat na szkolnictwo asygnował olbrzymie sumy. Dalsza rozbudowa szkolnictwa w Łodzi była zapewniona. Warunek 2 — dostateczna ilość sił nauczycielskich — bywał dopełniany z wysiłkiem. Naogół Łódź nie mogła się skarżyć na brak nauczycieli. Przyczyniała się do tego pomoc, jaką miasto nauczycielstwu okazywało. Bardzo często nauczyciele nowozaangażowani nie posiadali całkowitych, prawem przewidzianych, kwalifikacyj zawodowych. To też miasto swym sumptem prowadziło kursy dokształcające dla nauczycielstwa, celem których było ułatwienie mu zdobycia fachowego przygotowania do swego zawodu. Warunek 3-ci — dostateczna ilość odpowiednich na potrzeby szkolne lokali nastroczało wiele trudności, których przezwyciężenie wymagało wielkich wysiłków. Lokali w mieście brakowało. Będące w posiadaniu szkół lokale najczęściej nie odpowiadały potrzebom szkolnym: były to przeważnie lokale mieszkalne, zamienione z konieczności na sale wykładowe. Jednak i ta liczba sal nie wystarczała na potrzeby szkolnictwa powszechnego. Od chwili wprowadzenia powszechnego nauczania musiano wtedy z konieczności urządzić dla pewnej liczby oddziałów — naukę popołudniową. Opinia co do wartości nauki w porze popołudniowej jest ustalona: nauka jest mniej wartościową, rezultaty jej niezbyt wysokie. Władze szkolne traktowały to zjawisko jako zło konieczne, narazie nieuniknione. Jedyńm wyjściem z tej trudnej sytuacji była budowa normalnych gmachów szkolnych miejskich co w części zrealizowano. Tu jednak znów były do zwalczenia przeszkody ogromne.

Nadzwyczajna drożyzna środków budowlanych, poza tym na pokrycie tak wielkich kosztów potrzebne były ogromne fundusze, których miasto nie posiadało. Praca samorządu m. Łodzi na polu oświaty przejawiała się poza tym w utworzeniu i utrzymywaniu bądź subsydiowaniu całego szeregu zakładów naukowych, instytucyj szkolnych i oświatowych. Osiągnięcie tak szerokiego zakresu pracy możliwym było jedynie przy tym rozmachu nowych sił twórczych, które pozwalały na posunięcia i zamierzenia o rozmiarach imponujących. Mocne i żywiołowe tętno pracy dawało się usilnie odczuwać naogół, udzielało się otoczeniu i stykającym się. Dzięki temu osiągnięto, że inicjatywa w sprawach szkolnych przeszła całkowicie w ręce samorządu. Władze centralne, a więc Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego odnosiło się zawsze z uznaniem dla pracy Samorządu m. Łodzi na polu szkolnictwa i przy każdej okazji podkreślało to wydatnie. Poza tym Ministerstwo dało dowody swego uznania, udzielając poparcia zamierzeniom władz komunalnych. Uogólniając wynik pracy nad wprowadzeniem powszechnego nauczania, stwierdzić należy że Łódź, która do niedawna nosiła miano „ojczyzny analfabetów”, jest obecnie najpotężniejszym ogniskiem oświaty ludowej. Łódź zyskała

dzięki temu rozgłos i o Łodzi mówi się dziś, jako o kolebce powszechnego nauczania. Etapem do rzeczywistej demokracji, to powszechna i przymusowa oświata ludowa. Cienie Konarskiego, Kołłątaja, Estkowskiego i Jana Śniadeckiego przyświecały nam w żmudnej pracy nad wznoszeniem zrębów Polski oświeconej, na odcinku łódzkim. Byliśmy tylko skromnymi wykonawcami wskazań Śniadeckiego, który w liście do Michała Poniatowskiego, prezesa Komisji Edukacyjnej wypowiedział wiekopomne słowa, które winny być wyrte w sercu każdego obywatela Polski.

„Człowiek przeznaczony na wysokie stanowisko oświecenia bliźnich swych, powinien dobrze pojmować ważność tego stanowiska, a wzbogacając oczywiście ciągle i doskonaląc własne wiadomości, niechaj zrobi ofiarę z czasu i talentów swoich dla dobra publicznego, a będąc przejętym aż do głębi duszy najwyższym dla dobra publicznego interesem, niech szuka szczęścia w obowiązkach i sławie służenia drugim. Jeżeli rzadko spotkać można duchy, takim przejęte natchnieniem, to wypada przynajmniej szukać takich, które najwięcej do tego ideału zbliżają się, aby interes publiczny nie stał się ofiarą egoizmu. Co do mnie, to zdaje mi się, iż tylko dla Ojczyzny użytecznym być mogę, jeżeli święte obowiązki obywatela połączone zostają z obowiązkami człowieka nauki i jeżeli cały mój los zależeć będzie od pracy i konieczności czynienia dobrze”.

Prace samorządu i Rady Miejskiej w okresie okupacji, a w szczególności energiczna praca dyr. Szwejcera, a następnie celowa i świadoma polityka samorządowa pierwszego samorządu, który postawił sobie za cel, w zaniedbanym mieście tylko realizację przymusu szkolnego i powszechnego nauczania wydały plon obfity. Aczkolwiek praca i wysiłek resortu ś. p. Dr. Kopcińskiego w dziedzinie powszechnego nauczania górowały nad innymi działami gospodarki miejskiej, to zasługa za udanie się tej wiekopomnej pracy należy się solidarnie całemu samorządowi, oraz ławnikom innych resortów. — Trzeba było w innych działach gospodarki samorządowej pas zaciskać, ażeby Wydział Oświaty i Kultury miał zawsze odpowiednie środki na szkolnictwo powszechne. A w okresie dewaluacji były okresy, że nieraz w ciągu wielu miesięcy samorząd utrzymywał się z pożyczek państwowych, które trzeba było wyciskać przeważnie z centralnych urzędów w Warszawie. Wspomnieć również muszę o ofiarności pracowników samorządowych o których tak często w publikacjach o szkolnictwie łódzkim się zapomina. W historii wprowadzenia przymusu i powszechnego nauczania, przymus szkolny i powszechne nauczanie było wyrazem czynnej i celowej działalności pierwszego samorządu na polu kulturalnym i oświatowym Łodzi.

STANISŁAW DOWBÓR

Referent Inspekcji Budowlanej
Zarządu Miejskiego w Łodzi

ZAKRES DZIAŁANIA INSPEKCJI BUDOWLANEJ.

Z pośród całego szeregu zadań, spełnianych przez Zarząd Miejski, sprawy poruczone działalności Inspekcji Budowlanej wybijają się na plan pierwszy. Nie zresztą dziwnego, a raczej powiedzieć trzeba, że dobrze się stało, że sprawy te są troską dnia Zarządu Miejskiego, gdyż mają one olbrzymie znaczenie społeczne tak ze względu na warunki bytowania w naszym mieście, jak i zakres ich zasięgu. Inspekcja Budowlana w imieniu Zarządu Miejskiego wykonyuje w dziedzinie nadzoru budowlanego ustawę państwową, a mianowicie: rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 roku o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz.U.R.P. nr 23, poz. 202), zmienione Ustawą z dnia 14 lipca 1936 roku (Dz.U.R.P. nr 56, poz. 405). Inspekcja Budowlana ma tym samym ogromny wpływ na kształtowanie się zagadnień budowlanych i poziom budownictwa, na bezpieczeństwo budowlane mieszkańców, na racjonalną zabudowę, na przekształcenie wyglądu miasta, oraz na wszystkie te sprawy, które w poczuciu ładu i interesu publicznego wymagają podporządkowania przepisom ogólnym, które ustanowione zostały w imię dobra społecznego. Na Inspekcji Budowlanej spoczywa stosunkowo największy ciężar pracy, związanej z wykonywaniem prawa budowlanego.

Trudne niejednokrotnie do rozwiązania problemy urbanistyczne, pozostające w związku z istniejącym już stanem rzeczy, szereg zagadnień natury techniczno-budowlanej, problemy estetyczne, sprawy bezpieczeństwa przy wykonywanych robotach budowlanych, egzekwowanie koniecznych zarządzeń, walka z samowolą budowlaną, usuwanie zła, które pozostało nam w spuściźnie po długich latach niewoli, a które w tak fatalny sposób odbiło się na zewnętrznym wyglądzie naszego miasta, dbałość o zapewnienie projektom zatwierdzanym tych minimalnych wymagań z punktu widzenia architektury, higieny i bezpieczeństwa, jakie w myśl zasad sztuki budowlanej i przepisów budowlanych mogą być stawiane przy wznoszeniu domów itp. sprawy stwarzają ogromny zakres nader odpowiedzialnych czynności, które wykonać musi Inspekcja Budowlana. A za tym odpowiednia organizacja służby nadzoru budowlanego, fachowe jej przygotowanie oraz stałe badanie nad jej sprawną działalnością dają gwarancję, że te czołowe zagadnienia należycie przez Inspekcję Budowlaną zostaną wykonane. Wszelkie więc koszty, ponoszone przez Zarząd Miejski dla dania mo-

zności Inspekcji Budowlanej wypełnienia zadań, należy uznać za wydatki nad wyraz celowo poczynione, tymbardziej, że są to wydatki, podejmowane dla naszego życia zbiorowego, dla dobra miasta. W zależności od tego, jak Inspekcja Budowlana wypełni swe zadania, taki będzie wygląd naszego miasta, taka będzie szata zewnętrzna.

Szereg zagadnień wiążących się ze sprawą porządku i ładu budowlanego na terenie naszego miasta, obecny stan długich szeregów ulic, nie tych pryncypalnych, a tych wstydliwie ukrytych, jako też zapobiegliwa dbałość o niedopuszczanie do katastrof budowlanych, nakazują, aby Inspekcja Budowlana dostosowywała swój aparat do stale pulsującego życia, drugiego co do wielkości miasta w Rzeczypospolitej Polskiej.

Zadania, jakie przypadają Inspekcji Budowlanej w życiu samorządu łódzkiego są ogromne. Miasto nasze znajduje się w fazie ciągłego rozwoju, zwiększa się ono nie tylko z powodu naturalnego przyrostu mieszkańców, ale także i stałego dopływu ludności wiejskiej, która w obrębie miasta naszego szuka zaspokojenia swoich potrzeb i ambicji. Ten stały wzrost miasta i związane z nim aktualne zagadnienia i potrzeby społeczne stwarzają konieczność uwzględnienia problemów urbanistycznych, łączących się z ciągłym rozwojem Łodzi. Wykonywanie nadzoru budowlanego w Łodzi powinno dać rękojmię, że Łódź rozwinie się w kierunku zapewnienia mieszkańcom w zakresie budownictwa najznośniejszych warunków bytowania. Jeśli przemyślenie zagadnień urbanistycznych, związanych z rozwojem miasta, tworzy niezwykle ważne ramy dla rozwoju budownictwa miejskiego, to szczególne rozważenie poszczególnych problemów budowlanych, a przede wszystkim dbałość o kierowanie rozbudowy miasta na tory właściwe, powinna być niepoślednią troską Inspekcji Budowlanej,

Należy przy tym zauważyć, że o ile obowiązkiem Zarządu Miejskiego jest z jednej strony popieranie wszelkiej inicjatywy, zmierzającej do wzmoczenia ruchu budowlanego, tworzenia nowych placówek pracy i zmniejszenia głodu mieszkaniowego, to z drugiej strony Inspekcja Budowlana musi twardo stać na stanowisku przepisów, podyktowanych dobrem publicznym. Inspekcja Budowlana nie może dopuszczać do chaotycznej rozbudowy miasta i wykonywania budów w sposób niezgodny z zasadami sztuki budowlanej, w sposób szpecący miasto, lub sprzeczny z interesem bezpieczeństwa publicznego.

Działalność Inspekcji Budowlanej rozgałęzia się zasadniczo w czterech kierunkach, a mianowicie:

- I. sprawowanie nadzoru nad ruchem budowlanym, który jest wynikiem zaspakajania potrzeb wzrastającej ciągle liczby ludności;
- II. troska o właściwy stan budowli już istniejących;

III. walka z samowolą budowlaną;

IV. troska o właściwy poziom budownictwa.

Sprawowanie nadzoru budowlanego nie należy do rzeczy łatwych. Poza trudnościami natury organizacyjnej wysuwają się na czoło zagadnień z jednej strony ciężkie warunki bytowania, położenie gospodarcze kraju i rozwieleniona niejednokrotnie zła wola wielu obywateli, z drugiej zaś strony trudności natury technicznej i ciężkie warunki egzekutywy administracyjnej. Inspekcja Budowlana współdziała w dziedzinie egzekutywy administracyjnej z innymi władzami i wynik jej pracy w licznych wypadkach zależy właśnie jest od sprawnego działania tych władz i urzędów. Bardzo często zdarza się, że sprawa utknie w egzekucji na długi okres czasu i cała praca, a niejednokrotnie i duży wysiłek, podjęty przez Inspekcję Budowlaną do doprowadzenia sprawy do egzekucji, zostaje całkowicie sparaliżowany. Należy jeszcze uwzględnić i ten fakt, że Inspekcja Budowlana sprawując nadzór budowlany często napotyka na tendencje osób budujących, zmierzające do wysunięcia interesu prywatnego ponad interes publiczny. Często zdarza się, że osoby budujące i ich „doradcy budowlani” dokładają wiele starań, aby wszelkimi możliwymi drogami obejść prawo ze szkodą dla dobra publicznego. Paraliżowanie tych tendencji jest szczególnie ważne, albowiem szkody wyrządzone interesowi publicznemu przez tego rodzaju osoby trwać mogą długie dziesiątki lat z uwagi na trwałość wznoszonych budowli.

Troska o właściwy stan budowli już istniejących, zwłaszcza na terenie naszego miasta stanowi również bardzo ciężkie zadanie. Dzielnica staromiejska i szereg innych dzielnic wymaga w imię dobra publicznego prowadzenia energicznej akcji porządkowej, zmierzającej tak do poprawienia stanu statystycznego budynków, jak i uporządkowania tych dzielnic pod względem wyglądu zewnętrznego. Znaczenia, jakie oba te zagadnienia mają dla dobra zbiorowego, nie potrzeba specjalnie podkreślać. Z obu tymi zagadnieniami łączy się w nierozdzielnej całości i zagadnienie trzecie, a mianowicie sprawa poprawienia wyglądu głównych arterii śródmieścia. Prace, podjęte przez Inspekcję Budowlaną w tej dziedzinie, powinny zmierzać w kierunku uporządkowania przebudowy parterów sklepowych. Żądania Inspekcji Budowlanej powinny iść w kierunku, by przebudowa parterów sklepowych odbywała się jednolicie i z tego powodu przebudowa frontów sklepowych powinna być zatwierdzana nie indywidualnie dla każdego sklepu, lecz dla całej długości frontu danego domu z tym, że przebudowa ta może się narazie odbywać częściami. Istnieje nadzieja, że prace, prowadzone w ten sposób, dadzą oczekiwane rezultaty w ciągu lat najbliższych.

Walka z samowolą budowlaną czyli z t. zw. kłusownictwem budowlanym jest szczególnie ciężka z uwagi na wyjątkową przebiegłość tych, którzy z całą świadomością obchodzą obowiązujące przepisy. W trosce o właściwą rozbudowę miasta walka z samowolą budowlaną musi być prowadzona i to z całą bezwzględnością i z największym poświęceniem. Kłusownicy budowlani muszą na własnej skórze odczuć nieopłacalność samowoli budowlanej, a to zdaje się, że będzie najlepszym hamulcem, aby zło przestało się rozszerzać.

Czuwanie nad odpowiednim poziomem budownictwa podyktowane jest troską o lepsze jutro naszego miasta i jego mieszkańców. Inspekcja Budowlana w interesie dobra publicznego powinna prowadzić walkę z fuszerką budowlaną i dążyć do skierowania budownictwa na właściwe tory. Boć przecież nie komu innemu, a właśnie Inspekcji Budowlanej powierzone jest życie i zdrowie mieszkańców naszego miasta i milionowe wkłady, lokowane w budowach.

PIERWSZE PRZYMUSOWE SZCZEPIENIE PRZECIW BŁONICY W ŁODZI.

W Nr 22 Dziennika Urzędowego R. P. z dnia 30 marca 1936 roku ukazało się rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 25 lutego 1936 roku, wprowadzające obowiązek szczepienia przeciw błonicy wszystkich dzieci do lat 10. Zgodnie z tym rozporządzeniem przeprowadzenie szczepienia zarządza wojewódzka władza administracji ogólnej. Okólnik M. O. S. z dnia 31 marca 1936 roku wyjaśnił, że z uwagi na to, iż nasilenie błonicy nie jest na całym obszarze państwa jednakowe, akcja szczepień powinna objąć przede wszystkim tereny najbardziej zagrożone, a zwłaszcza większe skupienia ludności. Okólnik ten wyjaśnił również, że szczepieniu powinny być poddane dzieci od ukończonego pierwszego roku życia do 10 lat włącznie.

Czy wydanie rozporządzenia o przymusowym szczepieniu przeciw-błoniczym było uzasadnione? Oczywiście — tak.

Przed wszystkim dane statystyczne wskazują, że w ostatnim dziesięcioleciu fala epidemiczna błonicy w Zachodniej Europie stale narasta. Oto dla przykładu kilka cyfr:

Liczby zachorowań na błonice w latach 1925—1934.

	1925	1926	1927	1928	1929	1930	1931	1932	1933	1934
Anglia	47.720	51.069	52.011	61.134	62.840	74.043	50.290	43.399	47.454	68.723
Czechy	4.152	5.343	7.713	12.787	17.438	23.556	22.003	31.940	29.824	34.174
Niemcy	37.767	30.299	33.890	46.905	50.536	70.552	57.822	64.138	74.550	123.422
Polska	—	6.838	3.626	10.576	11.977	17.074	14.757	18.757	17.324	23.370

Walka z błonicą przy pomocy dotychczasowych środków (odkazanie, izolacja itd) okazała się bezskuteczną. Przyczyna niepowodzenia leży w tym, że zarazek błonicy jest niezwykle rozpowszechniony i szerzy się przez nosicielstwo. Szereg przeprowadzonych badań na nosicielstwo wykazuje, że wśród dzieci szkolnej jest około 3% nosicieli. Materiał zestawiony w Anglii przez Lekarską Radę Naukową wykazuje 4% nosicieli, ankieta Węgierskiego Instytutu Higieny wykazała 2% nosicieli, badania Ławrynowicza i Bogdanowiczówny, przeprowadzone na dzieciach szkolnych w Warszawie wykazały 3,4% nosicieli.

Izolacja takiej liczby nosicieli jest niepodobieństwem. I dlatego też jest rzeczą zrozumiałą, że dochodzenia epidemiologiczne wykazują, iż powyżej 93% chorych zakaziło się od nosicieli, jedynie zaś 7% zakażyło się od innego chorego na skutek kontaktu z nim.

Wobec bezskuteczności dotychczasowych środków walki z błonicą, zaczęto szukać nowych dróg. W 1913 roku Behring wytwarza w Niemczech szczepionkę będącą połączeniem toksyny z antytoksyną. Równocześnie z Behringiem a niezależnie od niego W. Park w Stanach Zjednoczonych przygotowuje szczepionkę, składającą się tak samo jak i szczepionka Behringa, z jądów, zubożonych przez antytoksynę. Mieszanka taka jednak stać się może toksyczną pod wpływem nieznacznych ilości kwasów. Zanotowano szereg przypadków śmiertelnych po szczepieniu mieszanką, zarówno w Ameryce jak i w Europie. W Austrii po zgonie 6 dzieci zaszczepionych zneutralizowaną toksyną szczepienia przeciwbłonicze toksyną z antytoksyną zostały zabronione.

W 1924 roku Ramon podał nową metodę przyrządzenia szczepionki, którą nazwał anatoksyną. Jest to toksyna błonicza, która pod wpływem formaliny i ciepła zatraciła własności toksyczne, zachowując własności uodporniające. We Francji dokonano ponad milion szczepień anatoksyną i nie stwierdzono żadnego groźnego wypadku, spowodowanego szczepieniem. Za przykładem Francji zaczęto stosować anatoksynę na szeroką skalę w szeregu państw Europy (Belgia, Włochy, Węgry, Rosja) i Ameryki.

Największe rozmiary akcja szczepień osiągnęła w Stanach Zjednoczonych, które przeszły na szczepienia anatoksyną i Kanadzie. W Nowym Jorku w 1933 roku Park uroczyście zaszczepił ostatnie dziecko z pierwszego miliona, a Schick rozpoczął uodpornianie drugiego miliona. W Kanadzie od roku 1925 zaszczepiono ponad milion dzieci.

Wpływ szczepień na rozwój epidemii zależny jest od zasięgu szczepień. Autorzy amerykańscy (Godfrey i Mc. Kay) twierdzą, że, aby uzyskać pożądaną efekt winno się uodpornić co najmniej 30% dzieci w wieku przedszkolnym i 50% w wieku szkolnym. Wyniki są tym lepsze im więcej dzieci przedszkolnych zostanie zaszczepionych.

W mieście Newbourg w 1926 roku zaszczepiono 35% do lat 5 i 65% w wieku od 5 do 10 lat. W latach 1927 do 1931 notowano w tym mieście zaledwie pojedyncze przypadki zachorowań na błonicę. W Toronto (Kanada) zapadalność z około 100 do 200 na 100 tysięcy mieszkańców w latach 1925—1930 obniżyła się w roku 1934 do 3 na 100 tysięcy. W mieście tym liczącym 630 tysięcy mieszkańców, notowano w 1934 roku 18 przypadków błonicy i ani jednego przypadku zgonu na błonicę, gdy w 1926 roku stwierdzono 90 zgonów, w 1927—114 zgonów.

Przy porównaniu zapadalności na błonicę wśród szczepionych i nie-szczepionych stwierdzono naogół znaczne zmniejszenie się zapadalności wśród szczepionych, często dziesięciokrotnie.

W Polsce szczepienia na szeroką skalę wprowadzone są od 1930 r. W Warszawie do 1934 roku zaszczepiono 130.875 osób, w Łodzi do 1934 roku 61.315, w 1935 roku zaszczepiono w Łodzi 13.911, razem więc do roku 1935 było uodpornionych w Łodzi 75.225 dzieci. Szczegółowe badania przeprowadzone przez Grodzkiego, Grzegorzewskiego, Jakubkiewiczową, Mazurka i Szeymana stwierdziły, że w Warszawie zachorowalność wśród szczepionych zmniejszyła się czterokrotnie, umieralność dziesięciokrotnie.

W Łodzi od 1932 roku obserwujemy stały spadek liczby zachorowań na błonicę i liczby zgonów.

Rok	Liczba zachorowań	Liczba zgonów
1932	2.190	121
1933	1.186	72
1934	1.134	61
1935	846	52

Z danych powyższych wynika, że szczepienia ochronne są obecnie jedyną bronią w walce z błonicą. Z tych też względów należy powitać z uznaniem wprowadzenie obowiązku szczepienia przeciw błonicy.

Łódź była pierwszym miastem w Polsce, które wprowadziło w życie przymus szczepienia przeciw błonicy. Na podstawie wyżej wymienionego rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej Wojewoda Łódzki w dniu 26 maja br. zarządził przymusowe szczepienie ochronne przeciw błonicy w miastach, miasteczkach i osadach Województwa Łódzkiego. Ze względu na rozpoczynające się wakacje szkolne i wyjazd matek z dziećmi na letniska, akcja szczepień w Łodzi została odroczone do jesieni. Organizacją szczepień zajął się Wydział Zdrowia Publicznego Zarządu Miejskiego w Łodzi w porozumieniu z Lekarzem Powiatowym Starostwa Grodzkiego. W sierpniu rozpoczęto akcję przygotowawczą. Aby ustalić liczbę dzieci, które zgłoszą się do szczepień wyszliśmy z następujących założeń: biorąc pod uwagę, że według danych statystycznych procent dzieci w wieku do 10 lat wynosi około 25%, w większych zaś miastach około 20 % ogółu mieszkańców przyjęliśmy, że liczba dzieci podlegających przymusowi wynosi mniejwięcej 120 tysięcy. Ponieważ łącznie z 5.754 dzieci zaszczepionych na wiosnę w 1936 roku jednocześnie z ospą ogólna

liczba zaszczepionych dotychczas w Łodzi dzieci wyniosła 80.980 dzieci, należało wnosić, że pozostało do zaszczepienia około 40.000 dzieci. Z tej liczby 10.000 przypadało na dzieci szkolne. Przepuszczaliśmy, że co najmniej trzecia część dzieci odpadnie czy to z powodu choroby, czy też z powodu braku zgody rodziców, Obliczaliśmy więc liczbę dzieci, które trzeba będzie zaszczepić na punktach szczepień na 20.000. Aby ułatwić rodzicom znalezienie punktu szczepień, postanowiono miejsca szczepień ustalić według komisariatów. Ustalono tedy 15 punktów szczepień, ponieważ teren 6 komisariatu ze względu na rozległość i utrudnioną komunikację podzielono na dwie części. Obsada każdego punktu składała się z lekarza i pielęgniarki. Okres szczepień ustalono na cztery tygodnie (dwa tygodnie pierwsze szczepienie, następne dwa tygodnie powtórne szczepienie), licząc, że codziennie zgłaszać się będzie na każdy punkt mniej więcej 100 dzieci.

Aby osiągnąć jaknajpowszechniejsze powiadomienie ogółu mieszkańców o miejscach i dacie szczepień, Obwieszczenie Starosty Grodzkiego, w którym te dane były przejrzyste ujęte, zostało wydrukowane w 12.000 egzemplarzy i rozesłane do do wszystkich właścicieli nieruchomości w celu wywieszenia w bramach domów. Niezależnie od tego wydrukowano 10.000 ulotek propagandowych, które rozpowszechniono w mieście, zwłaszcza na kresach. W prasie umieszczono szereg komunikatów o przygotowanej akcji szczepień. Przed rozpoczęciem akcji odbyła się konferencja wszystkich lekarzy zaangażowanych do szczepień, na której omówiono wszelkie techniczne szczegóły akcji.

Szczepienia rozpoczęły się 7 września rb. Przewidywania nasze co do liczby szczepień okazały się zbyt skromne. Dzięki kilkuletniej akcji dobrowolnych szczepień i prowadzonej propagandzie, a z drugiej strony i dzięki zagrożeniu karami osób, które nie wykonają zarządzenia, liczba dzieci zgłoszonych do szczepień okazała się dwukrotnie większą.

Pewne trudności spowodowało niestosowanie się rodziców do wyznaczonych terminów szczepienia. W pierwszym tygodniu akcji szczepień ruch był umiarkowany, w drugim tygodniu natomiast frekwencja wzmożła się znacznie, zwłaszcza na terenie 3 i 5 komisariatów, na skutek czego musieliśmy wzmocnić obsadę tych punktów. Wskutek dużej frekwencji postanowiono akcję szczepień o tydzień przedłużyć. Ogółem akcja szczepień trwała 5 tygodni i 3 dni. Należy zaznaczyć, że wszyscy lekarze szczepiący byli w stałym kontakcie z Wydziałem Zdrowia Publicznego, komunikując codziennie telefonicznie liczby dzieci zaszczepionych. Ogólna liczba dzieci zaszczepionych na punktach szczepień wyniosła 43.231, z tej liczby dwukrotnie

zaszczepiono 36.931, jednokrotnie — 6.300. W szkołach powszechnych zaszczepiono jesienią roku bieżącego 9.830 dzieci, a mianowicie dwukrotnie 8.573, jednokrotnie — 1.257. Niezależnie od tego lekarze prywatni zaszczepili 2.049 dzieci dwukrotnie. Ogółem więc zaszczepiono podczas akcji przymusowej 55.110 dzieci, z tej liczby 47.553 dwukrotnie, 7.557 jednokrotnie.

Koszty szczepień, prócz kosztów szczepionki, dostarczonej bezpłatnie przez Państwowy Zakład Higieny, wyniosły:

Lekarze	12.131 zł. 70 gr.
Pielęgniarki	3.094 „ 16 „
Środki lekarskie (wata, spirytus, jodyna, strzykawki, igły itd.)	1.450 „ 56 „
Różne (propaganda, druki itd.)	886 „ 36 „
	<hr/>
Razem	17.562 zł. 78 gr.

Z sumy powyższej 14.633 zł. pokrył Skarb Państwa, pozostałą zaś sumę Zarząd Miejski w Łodzi.

Dla wszystkich dzieci szczepionych zostały sporządzone karty rejestracyjne, które zostały włączone do kartoteki utworzonej przy Wydziale Zdrowia Publicznego. Kartoteka ta da możliwość oceny wpływu szczepień na zapadalność i umieralność na błonicę.

PROTOKÓŁ

16 POSIEDZENIA RADY PRZYBOCZNEJ PRZY TYMCZASOWYM PREZYDENCIE MIASTA ŁODZI.

Łódź, dnia 12 listopada 1936 roku.

Komplet członków Rady 22.

Obecnych członków Rady 17.

I. Członkowie Rady Przybocznej:

- a) obecni: 1. Algajer Karol, 2. Cyrański Adam, 3. Dobranc Bertold, 4. Fiedler Zygmunt, 5. Jaworowski Kazimierz, 6. Kubasiewicz Stanisław, 7. Lewandowski Andrzej, 8. Liberman Fiszel, 9. dr. Mogilnicki Tadeusz, 10. Pawłowski Stanisław, 11. Peterman Stanisław, 12. Raabe Zygmunt, 13. Rybicka Apolonia, 14. Socha Józef, 15. Tomczyk Józef, 16. Waszkiewicz Franciszek, 17. Walczak Walenty.
- b) nieobecni usprawiedliwieni: 1. Chodakowski Leon, 2. Kloeman Jerzy, 3. Wasilewski Tomasz.
- c) nieobecni nieusprawiedliwieni: 1. Geyer Robert, 2. Zajączkiewicz Józef.

II. Członkowie Zarządu Miejskiego:

- a) obecni: 1. Prezydent Mikołaj Godlewski, 2. Wiceprezydent Kazimierz Kozłowski.
- b) nieobecny usprawiedliwiony: 1. Wiceprezydent Antoni Pączek.

III. Urzędnicy miejscy:

- obecni: 1. Kier. Barczewski Jan, 2. Dyrektor inż. Gundlach Stanisław, 3. Nacz. Chwałbiński Leon, 4. Sekretarz Jaworski Władysław, 5. Dyr. Kalinowski Mieczysław, 6. Nacz. Kempner Stanisław, 7. Nacz. inż. Rybołowicz Jan, 8. Nacz. Waltratus Jan, 9. Nacz. Wisławski Tadeusz, 10. Dyr. inż. Wojewódzki Wacław.

Przewodniczący: Prezydent Mikołaj Godlewski.

Sekretarz: Barczewski Jan, Kierownik Oddziału Ogólnego Wydziału Prezydyjnego.

Stenografki: Brzozowska Klara i Milewska Zofia.

Porządek obrad.

- I. Zagajenie: (Stwierdzenie quorum, przyjęcie protokołu poprzedniego posiedzenia, przyjęcie porządku obrad, komunikaty).
- II. Sprawozdania Komisyj Radzieckich:
 - a) Finansowo-Budżetowej w przedmiocie:
 1. przyznania pracownikom miejskim, których pobory nie przekraczają zł. 350.— miesięcznie, bezterminowych pożyczek z funduszków miejskich.
— referat p. St. Pawłowskiego —
 2. przyjęcia na rzecz Gminy Miejskiej Łódź od spadkobierców F. Szczebleckiego i J. Kazimierzaka darowizny terenów ulicznych.
— referat p. Z. Raabego —
 3. przyjęcia na rzecz Gminy Miejskiej Łódź od p. Jana Pawlickiego darowizny gruntów, położonych przy ul. Brzezińskiej nr. 128/130.
— referat p. Z. Raabego —
 4. nabycia gruntów pod uregulowanie ulicy Różanej:
 - a) od pp. Filipa i Julii małż. Klajs,
 - b) „ „ Edwarda i Anny Gahler,
 - c) „ „ Wincentego Derczyńskiego,
 - d) „ „ Janiny Bilczyńskiej.
— referat p. Z. Raabego —
 5. nabycia gruntu od p. Mateusza Piotrowskiego pod uregulowanie i przedłużenie ul. Lelewela.
— referat p. Z. Raabego —
 5. nabycia gruntu od pp. Piotra i Anny małż. Sobolewskich pod przedłużenie ul. Kraszewskiego.
— referat p. Z. Raabego —
 7. nabycia nieruchomości od pp. Teofila i Franciszki małż. Królikowskich pod rozbudowę gmachu szkolnego przy ul. Olsztyńskiej nr 23.
— referat p. Z. Raabego —
 8. nabycia od Dyrekcji Towarzystwa Kredytowego m. Łodzi nieruchomości, położonej przy ul. Brzeźnej nr 3.
— referat p. Z. Raabego —

b) do Spraw Ogólnych w przedmiocie:

1. zatwierdzenia 52 szczegółowych planów zabudowania arteryj komunikacyjnych, położonych w mieście Łodzi.
— referat p. W. Walczaka —
2. zawieszenia rozpatrzenia podań o udzielenie zezwolenia na budowę na posesji:
 - a) p. Stanisławy Bartoszewskiej przy ul. Wołyńskiej nr 9,
 - b) „ Antoniego Rybarczyka przy ul. Wróblej nr 15,
 - c) „ Marii Cyl przy ul. Spokojnej nr 30,
 - d) „ Hercki Rzepnika i Izaaka Krajsztajna, ul. Antoniego 5,
 - e) „ Franciszka Wdowiaka przy ul. Limanowskiego nr 73,
 - f) „ Jana Ludwikowskiego przy ul. Lutomińskiej nr. 103,
 - g) „ Tow. „Niedola Dziecięca“ przy ul. Hrabiowskiej nr. 28.— referat p. B. Dobranca —
3. zezwolenia — w drodze wyjątku — na budowę:
 - a) na posesji p. Aleksandra Stachlewskiego przy ul. Wrześnieńskiej nr 22,
 - b) na posesji p. Antoniny Dorywalskiej przy ul. Dzikiej nr 26.— referat p. B. Dobranca —

III. Wolne wnioski.

I. Zagajenie:

Posiedzenie otwiera o godz. 19 min. 55 Prezydent Miasta Mikołaj Godlewski oświadczając, iż jest ono prawomocne. Na 22 członków Rady obecnych jest 17, nieobecnych 5, w tym 3 usprawiedliwionych.

Protokół 15 posiedzenia Rady Przybocznej z dnia 8 października 1936 roku uważa się za przyjęty wobec niezgłoszenia poprawek przez członków Rady, którym wyłożony on był do przeglądu.

Porządek dzienny obrad uważa się za przyjęty wobec niezgłoszenia przez obecnych żadnych wniosków co do jego zmiany.

Na wniosek przewodniczącego uczczono przez powstanie pamięć ś. p. Kazimierza Łukomskiego, Tymczasowego Wiceprezydenta Miasta, który zmarł w dniu 19 października 1936 roku

Następnie oklaskami wyrażono gratulację — na wniosek przewodniczącego — członkom Rady Przybocznej: B. Dobrancowi, Z. Raabemu i J. Sosze oraz Wiceprezydentowi K. Kozłowskiemu i Dyrektorowi M. Kalinowskiemu z okazji odznaczenia ich w dniu 11 listopada 1936 roku złotymi względnie srebrnymi Krzyżami Zasługi.

Przyjęto do wiadomości:

1. Postanowienie nr 289/R z dnia 21 października 1936 roku, powzięte w zastępstwie Rady Miejskiej, w sprawie przyznania robotnikom sezonowym, zatrudnionym na prowadzonych przez Zarząd Miejski w 1936 roku robotach publicznych, ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz wyasygnowania na ten cel z funduszków miejskich kwoty zł. 190.000.
2. Uchwałę Komisji Finansowo-Budżetowej nr XI z dnia 5 listopada 1936 roku w tejże sprawie, która między innymi zdecydowała wypowiedzieć się za tym:
 - a) aby urlopy wzgl. ekwiwalenty pieniężne za niewykorzystane urlopy były udzielane robotnikom sezonowym przez Zarząd Miejski według norm ustawowych;
 - b) aby ekwiwalenty za niewykorzystane urlopy, wypłacane robotnikom sezonowym w formie ustalonej przez Zarząd Miejski były traktowane jako jednorazowy zasiłek na przetrzymanie okresu zimowego;
 - c) aby zasiłek ten był tym wyższy, im mniejszy okres czasu dany robotnik przepracował na robotach publicznych.
3. Następujące postanowienia Tymczasowego Prezydenta Miasta, powzięte w zastępstwie Magistratu:
 - a) Nr 537/M z dnia 7 października 1936 roku w sprawie wydania „Małego Rocznika Statystycznego m. Łodzi za rok 1935”;
 - b) Nr 542/M z dnia 7 października 1936 roku w sprawie przyznania Stowarzyszeniu Robotników Chrześcijańskich w Łodzi subwencji z funduszków miejskich w kwocie zł. 2.000 —;
 - c) Nr 546/M z dnia 7 października 1936 roku w sprawie umorzenia kwoty zł. 261 385.95, należnej za leczenie i utrzymanie w sierpniu i wrześniu 1936 roku w szpitalach miejskich ubogich mieszkańców miasta;
 - d) Nr 547/M z dnia 7 października 1936 roku w sprawie przyznania Alfredowi Wdowczakowi, mieszkańcowi m. Łodzi, jednorazowej zapomogi z funduszków miejskich w kwocie zł. 600. — na kształcenie się w Warszawskim Konserwatorium Muzycznym;
 - e) Nr 549/M z dnia 7 października 1936 roku w sprawie wyasygnowania Rzymsko-Katolickiej Parafii św. Kazimierza w Łodzi jednorazowej subwencji z funduszków miejskich w kwocie 2.200. — na urządzenie terenów między ul. św. Kazimierza a wejściem do kościoła;

- f) Nr 552/M z dnia 14 października 1936 roku w sprawie przyznania pracownikom umysłowym oraz stałym fizycznym przedsiębiorstwa miejskiego „Kanalizacja i Wodociągi” zapomogi na opłacanie wpisów szkolnych za dzieci, rodzeństwo i wychowanców, kształcących się w średnich zakładach naukowych, na zasadach, przyjętych dla ogółu pracowników miejskich;
- g) Nr 553/M z dnia 14 października 1936 roku w sprawie przyznania Komitetowi Redakcyjnemu Koła Polonistów w Łodzi jednorazowej subwencji z funduszków miejskich w kwocie zł. 1.000.— na wydanie I Rocznika Koła;
- h) Nr 555/M z dnia 14 października 1936 roku w sprawie otwarcia z dniem 1 grudnia 1936 roku na przedmieściu Mania jednooddziałowego Przedszkola Miejskiego;
- i) Nr 563/M z dnia 14 października 1936 roku w sprawie przyznania Towarzystwu Opieki nad Więźniami „Patronat” w Łodzi jednorazowej subwencji z funduszków miejskich w kwocie zł. 500.— na udzielenie zapomóg na podróż do miejsca zamieszkania więźniom, sprowadzonym z Częstochowy, a zatrudnionym na robotach publicznych przy regulacji rzeki Neru.
- j) Nr 564/M z dnia 14 października 1936 roku w sprawie otwarcia z dniem 1 listopada 1936 roku Oddziału I Miejskiej Czytelni Pism i Wypożyczalni Książek dla dorosłych przy ul. Rzgowskiej 74.
- k) Nr 568 M z dnia 21 października 1936 roku w sprawie zwolnienia od miejskiego podatku widowiskowego przedstawień, urządzanych w sezonie teatralnym 1936/37 przez p. Józefa Pilarskiego, dyrektora teatru popularnego, mieszczącego się w sali przy ul. Piotrkowskiej nr 295;
- l) Nr 570/M z dnia 21 października 1936 roku w sprawie przyznania Miejskiemu Komitetowi W. F. i P. W. subwencji z funduszków miejskich w kwocie zł. 2.000.— na urządzenie boiska sportowego Strzeleckiego Klubu Sportowego w Łodzi przy ul. Napiórkowskiego nr 99;
- ł) Nr 574/M z dnia 22 października 1936 roku w sprawie wprowadzenia na Giełdę Pieniężną w Łodzi i w Warszawie obligacji Pożyczki Konwersyjnej m. Łodzi;
- m) Nr 579/M z dnia 28 października 1936 roku w sprawie powołania na przewodniczącego Komisji Dyscyplinarnej II instancji oraz Komisji Emerytalnej II instancji p. Wiceprezydenta Antoniego Pączka;

- n) Nr 589/M z dnia 4 listopada 1936 roku w sprawie ogłoszenia konkursu na wykonanie projektu budowy miejskiego sanatorium dla chorych gruźliczych w Skotnikach;
- o) Nr 593/M z dnia 4 listopada 1936 roku w sprawie podziału stypendiów Gminy Miejskiej Łódź na rok adm. 1936/37.

II. W sprawie przyznania pracownikom miejskim, których pobory nie przekraczają zł. 350. — miesięcznie, bezterminowych pożyczek z funduszków miejskich:

Po wysłuchaniu referatu p. St. Pawłowskiego, jako sprawozdawcy Komisji Finansowo-Budżetowej, oraz po przeprowadzeniu dyskusji, w której zabierali głos pp.: F. Waszkiewicz, K. Jaworowski, W. Walczak, Wiceprezydent K. Kozłowski i naczelnik inż. J. Rybołowicz, postanowiono powziąć uchwałę treści następującej:

Uchwała Nr. 199.

Rada Przyboczna, zgodnie z wnioskiem Komisji Finansowo-Budżetowej z dnia 5 listopada 1936 roku, nawiązując do postanowienia Tymczasowego Prezydenta Miasta nr 290/R, powziętego w zastępstwie Rady Miejskiej w dniu 29 października 1936 roku, postanawia wypowiedzieć się za przyznaniem wszystkim pracownikom Zarządu Miejskiego w celu częściowego wyrównania ich uposażeń służbowych, obniżonych wskutek wprowadzenia podatku specjalnego, bezterminowych pożyczek z funduszków miejskich w wysokości 5%, uposażenia służbowego miesięcznie, poczynając od dnia 1 października 1936 roku.

III. W sprawie przyjęcia na rzecz Gminy Miejskiej Łódź od spadkobierców F. Szczebleckiego i J. Kazimierczaka darowizny terenów, położonych w Łodzi przy ul. Śląskiej nr 58 i nr 60:

Po wysłuchaniu referatu p. Z. Raabego, jako sprawozdawcy Komisji Finansowo-Budżetowej, postanowiono bez dyskusji powziąć uchwałę treści następującej:

Uchwała Nr 200.

Rada Przyboczna, przychylając się do wniosku Komisji Finansowo-Budżetowej z dnia 5 listopada 1936 roku, postanawia wypowiedzieć się za zatwierdzeniem przez Tymczasowego Prezydenta Miasta — w zastępstwie Rady Miejskiej — wniosku Wydziału Technicznego nr VII R 4/27-36 z dnia 4 listopada 1936 r. w sprawie przyjęcia na rzecz Gminy m. Łodzi od pp. Franciszka Szczebleckiego i Jakuba Kazimierczaka darowizny terenów, obejmujących 6950 mtr kwadr. powierzchni, położonych w Łodzi przy ul. Śląskiej nr 58 i 60, a przeznaczonych pod urządzenie ulic i zielenca.

IV. W sprawie przyjęcia na rzecz Gminy m. Łodzi od Jana Józefa Pawlickiego darowizny gruntów, położonych w Łodzi przy ul. Brzezińskiej nr 128/130:

Po wysłuchaniu referatu p. Z. Raabego, jako sprawozdawcy Komisji Finansowo-Budżetowej, postanowiono bez dyskusji powziąć uchwałę treści następującej:

Uchwała Nr. 201.

Rada Przyboczna, przychylając się do wniosku Komisji Finansowo-Budżetowej z dnia 5 listopada 1936 roku, postanawia wypowiedzieć się za zatwierdzeniem przez Tymczasowego Prezydenta Miasta — w zastępstwie Rady Miejskiej — wniosku Wydziału Technicznego nr VII R 4 P/8-36 z dnia 4 listopada 1936 roku w sprawie przyjęcia na rzecz Gminy m. Łodzi od p. Jana Józefa Pawlickiego darowizny terenów, położonych w Łodzi przy ul. Brzezińskiej nr 128/130, obejmujących 4464,1 mtr. kwadr. powierzchni, a przeznaczonych pod urządzenie ulic.

V. W sprawie nabycia na rzecz Gminy m. Łodzi od pp. Filipa i Julii małż. Klajs działki gruntu, położonej w Łodzi, a przeznaczonej pod uregulowanie ulicy Różanej:

Po wysłuchaniu referatu p. Z. Raabego, jako sprawozdawcy Komisji Finansowo-Budżetowej, postanowiono bez dyskusji powziąć uchwałę treści następującej:

Uchwała Nr. 202.

Rada przyboczna, przychylając się do wniosku Komisji Finansowo-Budżetowej z dnia 5 listopada 1936 roku, postanawia wypowiedzieć się za zatwierdzeniem przez Tymczasowego Prezydenta Miasta — w zastępstwie Rady Miejskiej — wniosku Wydziału Technicznego nr VII O. 13/37-36 z dnia 23 października 1936 roku w sprawie nabycia na rzecz Gminy m. Łodzi za sumę zł. 1.705.— od pp. Filipa i Julii małż. Klajs działki gruntu, zawierającej 341 mtr. kwadr. powierzchni, położonej w Łodzi przy ul. Felsztyńskiego nr 23, a przeznaczonej pod uregulowanie ulicy Różanej.

VI. W sprawie nabycia na rzecz Gminy m. Łodzi od pp. Edwarda i Anny Gahlców działki gruntu, położonej w Łodzi, a przeznaczonej pod uregulowanie ulicy Różanej:

Po wysłuchaniu referatu p. Z. Raabego, jako sprawozdawcy Komisji Finansowo-Budżetowej, postanowiono bez dyskusji powziąć uchwałę treści następującej:

Uchwała Nr. 203.

Rada Przyboczna, przychylając się do wniosku Komisji Finansowo-Budżetowej z dnia 5 listopada 1936 roku, postanawia wy-

wiedzieć się za zatwierdzeniem przez Tymczasowego Prezydenta Miasta — w zastępstwie Rady Miejskiej — wniosku Wydziału Technicznego nr VII O 13/37-36 z dnia 21 października 1936 roku w sprawie nabycia na rzecz Gminy miasta Łodzi za sumę zł. 1.470.— od pp. Edwarda i Anny Gahlerów działki gruntu, zawierającej 294 metrów kw. powierzchni, położonej w Łodzi przy ul. Żeleńskiego, a przeznaczonej pod uregulowanie ulicy Różanej.

VII. W sprawie nabycia na rzecz Gminy m. Łodzi od p. Wincentego Derczyńskiego działki gruntu, położonej w Łodzi, a przeznaczonej pod uregulowanie ulicy Różanej:

Po wysłuchaniu referatu p. Z. Raabego, jako sprawozdawcy Komisji Finansowo-Budżetowej, postanowiono bez dyskusji powziąć uchwałę treści następującej:

Uchwała Nr. 204.

Rada Przyboczna, przychylając się do wniosku Komisji Finansowo-Budżetowej z dnia 5 listopada 1936 roku, postanawia wypowiedzieć się za zatwierdzeniem przez Tymczasowego Prezydenta Miasta — w zastępstwie Rady Miejskiej — wniosku Wydziału Technicznego nr. VII O 13 D/8 — 36 z dnia 27 października 1936 roku w sprawie nabycia na rzecz Gminy miasta Łodzi za sumę zł. 1.685.— od p. Wincentego Derczyńskiego działki gruntu, zawierającej 337 mtr. kwadr. powierzchni, położonej w Łodzi przy ul. Felszyńskiego nr. 21, a przeznaczonej pod uregulowanie ulicy Różanej.

VIII. W sprawie nabycia na rzecz Gminy m. Łodzi od p. Janiny Bilczyńskiej działki gruntu, położonej w Łodzi, a przeznaczonej pod uregulowanie ulicy Różanej:

Po wysłuchaniu referatu p. Z. Raabego, jako sprawozdawcy Komisji Finansowo-Budżetowej, postanowiono bez dyskusji powziąć uchwałę treści następującej:

Uchwała Nr. 205.

Rada Przyboczna, przychylając się do wniosku Komisji Finansowo-Budżetowej z dnia 5 listopada 1936 roku, postanawia wypowiedzieć się za zatwierdzeniem przez Tymczasowego Prezydenta Miasta — w zastępstwie Rady Miejskiej — wniosku Wydziału Technicznego nr VII O 13 W/13-36 z dnia 27 października 1936 roku w sprawie nabycia na rzecz Gminy m. Łodzi za sumę zł. 2.505.— od p. Janiny Bilczyńskiej działki gruntu, zawierającej 505 mtr. kwadr. powierzchni, pochodzącej z podziału nieruchomości nr 2 „Rokicie Stare“, położonej w Łodzi, a przeznaczonej pod uregulowanie ulicy Różanej.

IX. W sprawie nabycia na rzecz Gminy m. Łodzi od p. Mateusza Piotrowskiego działki gruntu, położonej w Łodzi, a przeznaczonej pod uregulowanie i przedłużenie ulicy Lelewela:

Po wysłuchaniu referatu p. Z. Raabego, jako sprawozdawcy Komisji Finansowo-Budżetowej, postanowiono powziąć bez dyskusji uchwałę treści następującej:

Uchwała Nr. 206.

Rada Przyboczna, przychylając się do wniosku Komisji Finansowo-Budżetowej z dnia 5 listopada 1936 roku, postanawia wypowiedzieć się za zatwierdzeniem przez Tymczasowego Prezydenta Miasta — w zastępstwie Rady Miejskiej — wniosku Wydziału Technicznego nr VII O 13 P/6-36 z dnia 10 października 1936 roku w sprawie nabycia na rzecz Gminy m. Łodzi za sumę zł. 8.500,— od p. Mateusza Piotrowskiego 2-ch placów, zawierających 1.344,36 m. kw. powierzchni, położonych w Łodzi przy ul. Lelewela, a przeznaczonych pod uregulowanie i przedłużenie ul. Lelewela.

X. W sprawie nabycia gruntu na rzecz Gminy m. Łodzi od pp. Piotra i Anny małż. Sobolewskich działki gruntu, położonej w Łodzi przy ul. Malczewskiego nr 36, a przeznaczonej pod przedłużenie ul. Kraszewskiego:

Po wysłuchaniu referatu p. Z. Raabego, jako sprawozdawcy Komisji Finansowo-Budżetowej, postanowiono bez dyskusji powziąć uchwałę treści następującej:

Uchwała Nr. 207.

Rada Przyboczna, przychylając się do wniosku Komisji Finansowo-Budżetowej z dnia 5 listopada 1936 roku, postanawia wypowiedzieć się za zatwierdzeniem przez Tymczasowego Prezydenta Miasta — w zastępstwie Rady Miejskiej — wniosku Wydziału Technicznego nr VII O 13 S/12-36 z dnia 4 listopada 1936 roku w sprawie nabycia na rzecz Gminy m. Łodzi za sumę zł. 813.06 od pp. Piotra i Anny małż. Sobolewskich działki gruntu, zawierającej 271,02 mtr. kw. powierzchni, położonej w Łodzi przy ul. Malczewskiego nr 36, a przeznaczonej pod przedłużenie ul. Kraszewskiego.

XI W sprawie nabycia na rzecz Gminy m. Łodzi od p. Teofila i Franciszki małż. Królikowskich nieruchomości położonej w Łodzi przy ul. Olsztyńskiej nr 23, a przeznaczonej pod rozbudowę gmachu szkolnego:

Po wysłuchaniu referatu p. Z. Raabego, jako sprawozdawcy Komisji Finansowo-Budżetowej, postanowiono bez dyskusji powziąć uchwałę treści następującej:

Uchwała Nr 208.

Rada Przyboczna, przychylając się do wniosku Komisji Finansowo-Budżetowej z dnia 5 listopada 1936 roku postanawia wypowiedzieć się za zatwierdzeniem przez Tymczasowego Prezydenta Miasta — w zastępstwie Rady Miejskiej — wniosku Wydziału Technicznego nr VII O 13 K/4-36 z dnia 10 października 1936 roku w sprawie nabycia na rzecz Gminy m. Łodzi za sumę zł. 21 000.— od Teofila i Franciszki małż. Królikowskich placu wraz z istniejącymi na nim budynkami mieszkalnymi i zabudowaniami gospodarczymi, zawierającego 759,1 mtr. kwadr. powierzchni, położonego w Łodzi przy ul. Olsztyńskiej nr 23, a przeznaczonego pod rozbudowę gmachu szkolnego.

XII. W sprawie nabycia na rzecz Gminy m. Łodzi od Towarzystwa Kredytowego m. Łodzi nieruchomości, położonej w Łodzi przy ul. Brzeźnej nr 3:

Po wysłuchaniu referatu p. Z. Raabego, jako sprawozdawcy Komisji Finansowo-Budżetowej, po przeprowadzeniu dyskusji, w której zabierali głos członkowie Rady pp. B. Dobrane, St. Pawłowski i W. Walczak oraz po udzieleniu wyjaśnień przez pp. Prezydenta M. Godlewskiego i Wiceprezydenta K. Kozłowskiego, postanowiono powziąć uchwałę treści następującej:

Uchwała Nr. 209.

Rada Przyboczna, przychylając się do wniosku Komisji Finansowo-Budżetowej z dnia 5 listopada 1936 roku, postanawia:

- a) wypowiedzieć się za zatwierdzeniem przez Tymczasowego Prezydenta Miasta — w zastępstwie Rady Miejskiej — wniosku Wydziału Technicznego nr VII O, 13D/5-36 z dnia 28 października 1936 roku w sprawie nabycia na rzecz Gminy m. Łodzi od Dyrekcji Towarzystwa Kredytowego m. Łodzi za sumę złotych 108,627,02 w złocie części nieruchomości, położonej w Łodzi przy ul. Brzeźnej nr 3, a obejmującej 3822,4 mtr. kwadr. powierzchni wraz ze znajdującymi się na niej budynkami;
- b) wyrazić życzenie, aby w nieruchomości tej Zarząd Miejski nie lokował Zbiorni Miejskiej dla Żebraków.

XIII. W sprawie zatwierdzenia 52 szczegółowych planów zabudowania arteryj komunikacyjnych, położonych w mieście Łodzi:

Po wysłuchaniu referatu p. W. Walczaka, jako sprawozdawcy Komisji do Spraw Ogólnych, po udzieleniu szczegółowych wyjaśnień przez p. naczelnika inż. J. Rybołowicza, oraz po dyskusji, w której

zabierali głos członkowie Rady Przybocznej pp.: B. Dobranc, Fr. Waszkiewicz i J. Tomczyk, postanowiono powziąć uchwałę treści następującej:

Uchwała Nr. 210.

Rada Przyboczna, przychylając się do wniosku Komisji do Spraw Ogólnych z dnia 4 listopada 1936 roku, postanawia wypowiedzieć się za zatwierdzeniem przez Tymczasowego Prezydenta Miasta — w zastępstwie Rady Miejskiej — wniosku Wydziału Technicznego nr VII R 2/68-36 z dnia 7, 19, 20 i 27 października 1936 roku w sprawie uchwalenia na zasadzie art. 29 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 roku o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. nr 23 poz. 202) w brzmieniu, ustalonym ustawą z dnia 14 lipca 1936 roku (Dz. U. R. P. nr 56 poz. 405/52) szczegółowych planów zabudowania terenów, położonych w Łodzi, a przylegających do:

1. ul. Browarnej — od osi ul. Katowickiej do osi ul. Bednarskiej,
2. „ Bankowej — od osi ul. Rzgowskiej do osi ul. Tuszyńskiej,
3. „ Batorego — od osi ul. Milionowej do osi ul. Cichej,
4. „ Czarna Droga od osi ul. 11 Listopada do osi ul. Srebrzyńskiej,
5. „ Krasickiego — od osi ul. Rzgowskiej do osi ul. Poprzecznej,
6. „ Kaplicznej — od osi ul. Rzgowskiej do osi ul. Tuszyńskiej,
7. „ Korzeniowskiego — od osi ul. Rzgowskiej do osi ul. Tuszyńskiej,
8. ul. Kraszewskiego — od osi ul. Dąbrowskiej do osi ul. Śląskiej,
9. „ Ludwika — od osi ul. Pomorskiej do osi ul. Pogranicznej,
10. „ Malczewskiego — od osi ul. Rzgowskiej do osi ul. Tetmajera
11. „ Mochackiego — od osi ul. Rzgowskiej do wschodniej granicy działki nr 33 oraz osi projektowanego przedłużenia ul. Kilińskiego,
12. ul. Marszałkowskiej — od osi ul. Rzgowskiej do osi ul. Tuszyńskiej,
13. ul. Milionowej — od osi ul. Piotrkowskiej do osi ul. Granicznej,
14. „ Mazurskiej — od osi ul. Rzgowskiej do osi ul. Tetmajera,
15. „ N. Zarzewskiej — od osi ul. Rzgowskiej do osi ul. Kilińskiego,
16. „ Odyńca — od osi ul. Rzgowskiej do osi ul. Tetmajera,
17. „ Obywatelskiej i Bednarskiej — od zachodniej granicy miasta do ul. Laskowskiej i od ul. Laskowskiej do osi ul. Rzgowskiej i wzdłuż osi ul. Bednarskiej,
18. ul. Pięknej — od osi ul. Rejtana do osi ul. Wólczańskiej,
19. „ Podgórnej i Tetmajera — od osi ul. Dąbrowskiej do osi ul. Karpiej,

20. ul. Popiela — od osi ul. Wrześnieńskiej do osi ul. Lutomiarskiej.
21. „ Poprzecznej — od osi ul. Bednarskiej do osi ul. Piasecznej,
22. „ Przędzalnianej — od osi ul. Przejazd do osi ul. Śląskiej, wzdłuż ul. Niższej z załamaniem przez działki, położone przy ul. Śląskiej nr 60 i 62,
23. ul. Sępiej — od osi ul. Rokicińskiej do granicy terenu P.K.P.
24. „ Sanockiej — od osi ul. Pabianickiej do osi ul. Poprzecznej,
25. „ Suwalskiej — od osi ul. Napiórkowskiego do osi ul. Projektowanej,
26. „ Tuszyńskiej — od osi ul. Sanockiej do osi ul. Strycharskiej i Lokatorskiej,
27. ul. Tokarzewskiego — od osi ul. Łagiewnickiej do osi ul. Czarneckiego,
28. ul. Wilsona od osi ul. Krakowskiej do osi ul. Czerwonej,
29. „ Wysockiego od osi ul. Rzgowskiej do północno-wschodnich granic działek nr 28 i 31,
30. przedłużenia ul. Żółkiewskiego od ul. Leonhardta od ul. Sanockiej, ul. Granitowej, ul. Strycharskiej i ul. Tuszyńskiej,
31. ul. Przejazd od osi ul. Sienkiewicza do osi ul. Piotrkowskiej, ul. Andrzeja od osi ul. Piotrkowskiej do osi ul. Wólczańskiej,
32. ul. Stefana — od osi ul. Zgierskiej do osi projektowanej ulicy,
33. „ Narutowicza od osi ul. Kilińskiego do osi ul. Piotrkowskiej, ul. Legionów od osi ul. Piotrkowskiej do osi ul. 28 p. Strzelców Kaniowskich,
34. ul. przedłużenia ul. Gdańskiej od osi ul. Radwańskiej do osi ul. ks. Skorupki,
35. ul. 11 Listopada od Placu Wolności do osi ul. Leszno,
36. „ Srebrzyńskiej i ul. Cmentarnej od terenu P. K. P. do osi ul. 11 Listopada i poprzez Ogrodową i Mielczarskiego,
37. ul. Zawiszy od Bałuckiego Rynku do osi ul. Marysińskiej,
38. „ Franciszkańskiej i Kilińskiego od osi ul. Brzezińskiej do osi ul. Karpiej i dalej w granicach między ul. Karpia, osią ul. Rzgowskiej, linią biegnącą równolegle do ul. Śląskiej i linią odległą o 20 m. na wschód od osi przedłużenia ul. Kilińskiego,
39. ul. Pojezierskiej w granicach między osią ul. Zgierskiej, liniami biegnącymi równolegle do osi ulicy od strony północnej i południowej i granicą miasta,
40. ul. Pomorskiej od Placu Wolności do osi ul. dr. Sterlinga,
41. „ Karolewskiej w granicach między ul. Towarową, linią biegnącą równolegle do osi ul. Łąkowej i tą ostatnią do osi ul. Podleśnej od osi ul. Łąkowej do ul. Karolewskiej i linią,

- biegnącą równolegle do osi ul. Karolewskiej, aż do ul. Towarowej,
42. ul. Zagajnikowej od osi ul. Brzezińskiej, aż do granicy cmentarza żydowskiego i dalej na wschód równolegle do zachodniej granicy cmentarza żydowskiego do przecięcia z osią ulicy Brackiej,
 43. ul. Karpiej i Śląskiej od osi ul. Rzgowskiej do terenu P.K.P.
 44. „ Berka Joselewicza — od osi ul. Łagiewnickiej do osi ul. Młynarskiej,
 - 45 ul. Bobowej — od osi ul. Borowej do terenu P. K. P.
 - 46 „ Grochowej — od osi ul. Borowej do terenu P. K. P.
 47. „ Owsianej — od osi ul. Borowej do terenu P. K. P.
 48. „ Perłowej — od osi ul. Borowej do terenu P. K. P.
 49. „ Pszennej od terenu P. K. P. do zachodniej granicy działki nr 18,
 50. „ Nowej — od osi ul. Rokicińskiej do osi ul. Nawrot,
 - 51 „ Włodzimierskiej — do osi ul. Srebrzyńskiej do rzeki Łódki,
 52. „ Tramwajowej i Wysokiej na odcinku od ul. Narutowicza do ul. Przejazd.

XIV. W sprawie zawieszenia rozpatrzenia prośby p. Stanisławy Bartoszewskiej o udzielenie zezwolenia na budowę na posesji, położonej w Łodzi przy ul. Wołyńskiej nr 9:

Po wysłuchaniu referatu p. B. Dobranca, jako sprawozdawcy Komisji do Spraw Ogólnych, postanowiono bez dyskusji powziąć uchwałę treści następującej:

Uchwała Nr 211.

Rada Przyboczna, przychylając się do wniosku Komisji do Spraw Ogólnych z dnia 4 listopada 1936 roku, postanawia wypowiedzieć się za zatwierdzeniem przez Tymczasowego Prezydenta Miasta — w zastępstwie Rady Miejskiej — wniosku Wydziału Technicznego nr VII J VI 2106-2/36 z dnia 12 października 1936 roku w sprawie zawieszenia na przeciąg 2-ech lat na podstawie art. art. 39 i 385 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 roku o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. nr 23 poz 202) rozpatrzenia prośby p. Stanisławy Bartoszewskiej z dnia 26 sierpnia 1936 roku o udzielenie zezwolenia na budowę parterowego, murowanego budynku mieszkalnego oraz parterowego murowanego budynku gospodarczego na posesji, położonej w Łodzi przy ul. Wołyńskiej nr 9, ze względu na to, że omawiana budowa sprzeczna jest z zamierzeniami regulacyjnymi miasta (leży na terenie ogrodniczo-rolnym, wyłączonym z zabudowania).

XV. W sprawie zawieszenia rozpatrzenia prośby p. Antoniego Rybarczyka o udzielenie zezwolenia na budowę na posesji, położonej w Łodzi przy ul. Wróbla nr 16:

Po wysłuchaniu referatu p. B. Dobranca, jako sprawozdawcy Komisji do Spraw Ogólnych, postanowiono bez dyskusji powziąć uchwałę treści następującej:

Uchwała Nr 212.

Rada Przyboczna, przychylając się do wniosku Komisji do Spraw Ogólnych z dnia 4 listopada 1936 roku, postanawia wypowiedzieć się za zatwierdzeniem przez Tymczasowego Prezydenta Miasta — w zastępstwie Rady Miejskiej — wniosku Wydziału Technicznego nr VII J I 1316/15-36 z dnia 15 października 1936 roku w sprawie zawieszenia na przeciąg 2-ech lat na podstawie art. art. 39 i 385 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 roku o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. nr 23 poz. 202) rozpatrzenia prośby p. Antoniego Rybarczyka z dnia 19 maja 1936 r. o udzielenie zezwolenia na budowę parterowych drewnianych komórek na posesji, położonej w Łodzi przy ul. Wróbla nr 16 ze względu na to, że omawiana budowa sprzeczna jest z zamierzeniami regulacyjnymi miasta (leży częściowo w pasie budynków frontowych, częściowo zaś w pasie wolnym od zabudowania).

XVI. W sprawie zawieszenia rozpatrzenia prośby p. Marii Cyl o udzielenie zezwolenia na budowę posesji, położonej w Łodzi przy ul. Spokojnej nr 30:

Po wysłuchaniu referatu p. B. Dobranca, jako sprawozdawcy Komisji do Spraw Ogólnych, postanowiono bez dyskusji powziąć uchwałę treści następującej:

Uchwała Nr 213.

Rada Przyboczna, przychylając się do wniosku Komisji do Spraw Ogólnych z dnia 4 listopada 1936 roku, postanawia wypowiedzieć się za zatwierdzeniem przez Tymczasowego Prezydenta Miasta — w zastępstwie Rady Miejskiej — wniosku Wydziału Technicznego nr VII J III 1787/2-36 z dnia 5 października 1936 roku w sprawie zawieszenia na przeciąg 2-ech lat na podstawie art. art. 39 i 385 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 roku o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. nr 23 poz. 202) rozpatrzenia prośby p. Marii Cyl z dnia 1 września 1936 roku o udzielenie zezwolenia na dobudowę sieni i kuchni oraz budowę budynku gospodarczego na posesji, położonej w Łodzi przy ul. Spokojnej nr 30 ze względu

na to, że omawiana budowa sprzeczna jest z zamierzeniami regulacyjnymi miasta (dobudowa sieni i kuchni leży w pasie budynków gospodarczych, budynek gospodarczy zaś w pasie wolnym od zabudowy).

XVII. W sprawie zawieszenia rozpatrzenia prośby pp. Hercki Rzepnika i Izaaka Krajsztajna o udzielenie zezwolenia na budowę na posesji, położonej w Łodzi przy ul. Antoniego nr 5:

Po wysłuchaniu referatu p. B. Dobranca, jako sprawozdawcy Komisji do Spraw Ogólnych, postanowiono bez dyskusji powziąć uchwałę treści następującej:

Uchwała Nr 214.

Rada Przyboczna, przychylając się do wniosku Komisji do Spraw Ogólnych z dnia 4 listopada 1936 roku, postanawia wypowiedzieć się za zatwierdzeniem przez Tymczasowego Prezydenta Miasta — w zastępstwie Rady Miejskiej — wniosku Wydziału Technicznego nr VII J I 805/9-36 z dnia 5 października 1936 roku w sprawie zawieszenia na przeciąg 2-eh lat na podstawie art. art. 39 i 385 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 roku o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. nr 23 poz. 202) rozpatrzenia prośby pp. Hercki Rzepnika i Izaaka Krajsztajna z dnia 10 lipca 1936 roku o udzielenie zezwolenia na budowę murowanych otwartych szop i stołowni na posesji, położonej w Łodzi przy ul. Antoniego nr 5 ze względu na to, że omawiana budowa sprzeczna jest z zamierzeniami regulacyjnymi miasta (leży w pasie wolnym od zabudowania).

XVIII. W sprawie zawieszenia rozpatrzenia prośby p. Franciszka Wdowiaka o udzielenie zezwolenia na budowę na posesji, położonej w Łodzi, przy ul. Limanowskiego nr 73:

Po wysłuchaniu referatu p. B. Dobranca, jako sprawozdawcy Komisji do Spraw Ogólnych, postanowiono powziąć bez dyskusji uchwałę treści następującej:

Uchwała Nr 215.

Rada Przyboczna, przychylając się do wniosku Komisji do Spraw Ogólnych z dnia 4 listopada 1936 roku, postanawia wypowiedzieć się za zatwierdzeniem przez Tymczasowego Prezydenta Miasta — w zastępstwie Rady Miejskiej — wniosku Wydziału Technicznego nr VII J VII 781/8-36 z dnia 6 października 1936 roku w sprawie zawieszenia na przeciąg 2-eh lat na podstawie art. art. 39 i 385 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 roku o prawie budowlanym i zabudowaniu

osiedli (Dz. U. R. P. nr 23 poz. 202) rozpatrzenia prośby p. Franciszka Wdowiaka z dnia 4 sierpnia 1936 roku o udzielenie zezwolenia na przebudowę 1-piętrowej drewnianej oficyny na posesji położonej w Łodzi przy ul. Limanowskiego nr 73 ze względu na to, że omawiana budowa sprzeczna jest z zamierzeniami regulacyjnymi miasta (leży częściowo w pasie budynków gospodarczych, częściowo w pasie wolnym od zabudowania).

XIX. W sprawie zawieszenia rozpatrzenia prośby p. Jana Ludwikowskiego o udzielenie zezwolenia na budowę na posesji, położonej w Łodzi, przy ul. Lutemierskiej nr 103:

Po wysłuchaniu referatu p. B. Dobranca, jako sprawozdawcy Komisji do Spraw Ogólnych, postanowiono bez dyskusji powziąć uchwałę treści następującej:

Uchwała Nr 216.

Rada Przyboczna, przychylając się do wniosku Komisji do Spraw Ogólnych z dnia 4 listopada 1936 roku, postanawia wypowiedzieć się za zatwierdzeniem przez Tymczasowego Prezydenta Miasta — w zastępstwie Rady Miejskiej — wniosku Wydziału Technicznego nr VII J I 721/3-36 z dnia 12 października 1936 roku w sprawie zawieszenia na przeciąg 2-ech lat na podstawie art. art. 39 i 385 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 roku o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. nr 23, poz. 202) rozpatrzenia prośby p. Jana Ludwikowskiego z dnia 10 września 1936 roku o udzielenie zezwolenia na budowę parterowego murowanego budynku, przeznaczonego na sklep i skład, na posesji, położonej w Łodzi przy ul. Lutemierskiej nr 103 ze względu na to, że omawiana budowa sprzeczna jest z zamierzeniami regulacyjnymi miasta (leży na terenie, przeznaczonym pod zieleń).

XX. W sprawie zawieszenia rozpatrzenia prośby Tow. „Niedola Dziecięca“ o udzielenie zezwolenia na budowę na posesji, położonej w Łodzi, przy ul. Hrabiowskiej nr 28:

Po wysłuchaniu referatu p. B. Dobranca, jako sprawozdawcy Komisji do Spraw Ogólnych, postanowiono bez dyskusji powziąć uchwałę treści następującej:

Uchwała Nr 217.

Rada Przyboczna, przychylając się do wniosku Komisji do Spraw Ogólnych z dnia 4 listopada 1936 roku, postanawia wypowiedzieć się za zatwierdzeniem przez Tymczasowego Prezydenta Miasta — w zastępstwie Rady Miejskiej — wniosku Wydziału

Technicznego nr VII J V 250/2-36 z dnia 19 października 1936 roku w sprawie zawieszenia na przeciąg 2-eh lat na podstawie art. art. 39 i 385 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 roku o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. nr 23 poz. 202) rozpatrzenia prośby Towarzystwa „Niedola Dziecięca“ z dnia 25 września 1936 roku o udzielenie zezwolenia na budowę portierni oraz nadbudowę poprzecznej oficyny na posesji położonej w Łodzi, przy ul. Hrabowskiej nr. 28, ze względu na to, że omawiana budowa sprzeczna jest z zamierzeniami regulacyjnymi miasta (dzielnica wadliwie zabudowana).

XXI. W sprawie zezwolenia w drodze wyjątku p. Aleksandrowi Stachlewskiemu na budowę na posesji, położonej w Łodzi przy ul. Wrześnieńskiej nr 22:

Po wysłuchaniu referatu p. B. Dobranca, jako sprawozdawcy Komisji do Spraw Ogólnych, postanowiono bez dyskusji powziąć uchwałę treści następującej:

Uchwała Nr 218.

Rada Przyboczna, przychylając się do wniosku Komisji do Spraw Ogólnych z dnia 4 listopada 1936 roku, postanawia — po rozpatrzeniu wniosku Wydziału Technicznego nr VII J. I 1340/18 z dnia 28 października 1936 roku — wypowiedzieć się za wyrażeniem — w drodze wyjątku — przez Tymczasowego Prezydenta Miasta — w zastępstwie Rady Miejskiej — zgody na wybudowanie 2-eh jednoizbowych drewnianych oficyn mieszkalnych i drewnianego budynku gospodarczego na posesji p. Aleksandra Stachlewskiego, położonej w Łodzi przy ul. Wrześnieńskiej nr 22, traktując budynki te jako prowizorium na okres 5-ciu lat.

XXII. W sprawie zezwolenia w drodze wyjątku p. Antoninie Dorywalskiej - Miśkiewicz na budowę na posesji, położonej w Łodzi przy ul. Dzikiej nr 26:

Po wysłuchaniu referatu p. B. Dobranca, jako sprawozdawcy Komisji do Spraw Ogólnych, postanowiono bez dyskusji powziąć uchwałę treści następującej:

Uchwała Nr 219.

Rada Przyboczna, przychylając się do wniosku Komisji do Spraw Ogólnych z dnia 4 listopada 1936 roku, postanawia — po rozpatrzeniu wniosku Wydziału Technicznego nr. VII J VII 346/9 z dnia 16 października 1936 roku — wypowiedzieć się za wyrażeniem w drodze wyjątku — przez Tymczasowego Prezydenta Miasta — w zastępstwie Rady Miejskiej, zgody na przebudowę

parterowego drewnianego budynku, dobudowę klatki schodowej i budynku gospodarczego na posesji p. Antoniny Dorywalskiej-Miśkiewicz, położonej w Łodzi przy ul. Dzikiej nr 26.

XXIII. Wolne wnioski:

1. Na zapytanie p. B. Dobranca.
 - a) czy Rzeźnia Bałucka jest już uruchomiona, a jeśli tak, to na jakie cele;
 - b) czy nastąpi podział Rzeźni Miejskiej na rzeźnię humanitarnego uboju oraz uboju rytualnego;
 - c) czy zapowiadzana rzeźnia ptactwa jest już uruchomiona, p. K. Kozłowski, Wiceprezydent Miasta, odpowiada, że Rzeźnia Bałucka uruchomioną jeszcze nie jest, podobnie jak i rzeźnia ptactwa, gdyż dotychczas nie ustalono jeszcze, gdzie się ma odbywać ubój rytualny — na terenie Rzeźni Miejskiej, czy też na terenie Rzeźni Bałuckiej.
2. Złożony przez pp członków Rady Przybocznej: A. Rybicką, J. Tomczyka, F. Libermana, K. Jaworowskiego, W. Walczaka, A. Cyrańskiego, B. Dobranca, St. Kubasiewicza i J. Sochę wniosek w sprawie uruchomienia w szerszym zakresie nocnych wozów tramwajowych na liniach nr 3, 4, 5 i 11 — przyjęto i potraktowano jako dezyderat pod adresem Zarządu Miejskiego w Łodzi.

Wobec wyczerpania porządku obrad przewodniczący o godz. 21 min. 25 posiedzenie zamyka.

Sekretarz
(—) *Jan Barczewski*
(JAN BARCZEWSKI)
Kierownik Oddziału Ogólnego
Wydziału Prezydyjnego

Przewodniczący
(—) *M. Godlewski*
(MIKOŁAJ GODLEWSKI)
Tymczasowy Prezydent Miasta

R E G U L A M I N
DLA ZWIEDZAJĄCYCH MIEJSKIE MUZEUM HISTORII
i SZTUKI im. J. i K. BARTOSZEWICZÓW w ŁODZI.

zatwierdzony postanowieniem Tymczasowego Prezydenta Miasta nr.617/M
z dnia 25 listopada 1936 r.

Przepisy ogólne.

§ 1.

Muzeum Bartoszewiczów jest otwarte dla publiczności: w środy, czwartki, soboty, niedziele i święta od godz. 10-ej do 15-ej.

§ 2.

W wyjątkowych wypadkach kierownictwo Muzeum może udzielić doraźnego zezwolenia na zwiedzenie Muzeum w dniach i godzinach nieprzewidzianych w § 1 niniejszego regulaminu.

§ 3.

Zwiedzanie zbiorów odbywa się pojedynczo i grupami pod nadzorem funkcjonariusza Muzeum.

§ 4.

Szkoły pod przewodnictwem nauczycieli i wycieczki pod przewodnictwem organizatorów, mogą zwiedzać Muzeum w inne dni, za uprzednim zgłoszeniem się do kierownictwa Muzeum, przynajmniej jeden dzień naprzód. Zwiedzanie Muzeum może trwać najwyżej dwie godziny.

§ 5.

Opłaty za wstęp do Muzeum, ustalone przez Zarząd Miejski w Łodzi, uwidocznione są w cennikach.

§ 6.

Garderoba jest bezpłatna. Laski, parasole, pakunki, aparaty fotograficzne, teczki i obszerne okrycia bez rękawów, należy bezwzględnie zostawiać w garderobie.

II. Warunki korzystania ze zbiorów przez pracowników naukowych i artystów.

§ 7.

Pracownicy naukowi i artyści, znani kierownictwu Muzeum ze swych prac, mogą otrzymać pozwolenie na korzystanie ze zbiorów w sposób, który kierownictwo Muzeum ustali w porozumieniu z korzystającymi.

§ 8.

Innym osobom udzieli kierownictwo Muzeum pozwolenia za pisemnym poleceniem a) profesorów wyższych uczelni naukowych w Polsce, b) Zarządu Polskiej Akademii Umiejętności, lub czynnych członków tejże Akademii. Uczeni i artyści zagraniczni winni przedłożyć polecenie odpowiednich czynników naukowych, potwierdzone przez dyplomatyczne przedstawicielstwo swego kraju, akredytowane przy Rządzie Polskim, lub przez Zarząd Polskiej Akademii Umiejętności.

§ 9.

Powyższe przepisy odnoszą się również do korzystania z archiwów rękopiśmiennych oraz reszty zbiorów muzealnych.

§ 10.

Korzystający ze zbiorów zobowiązuje się do złożenia w Muzeum bezpłatnego, całkowitego egzemplarza publikacji, zawierającej reprodukcje eksponatów muzealnych, lub też wiadomości czerpane z archiwów Instytucji.

§ 11.

Korzystanie z rękopisów dopuszczalne jest tylko przy zastosowaniu szczególnych ostrożności. Na dokładne ich przeglądanie, kierownictwo Muzeum udzielać będzie za każdym razem osobnego pozwolenia i to tylko osobom przygotowującym prace naukowe z określonym programem publikacji.

III. Zastrzeżenie odnośnie do fotografowania i reprodukowania zbiorów.

§ 12.

Kopie dzieł sztuki wykonane w jednym egzemplarzu, winny różnić się wymiarami od oryginału przynajmniej o $\frac{1}{10}$. Po wykończeniu muszą być one przedłożone Kierownictwu Muzeum do zbadania. W razie jeśli kopia jest zła, pozostaje ona własnością Muzeum.

W przeciwnym wypadku zostaje ona zwrócona kopiście, z uprzednim opatrzeniem jej pieczęcią Muzeum, numerem inwentarza oraz wymiarami oryginału.

§ 13.

Fotografowanie eksponatów odbywa się na koszt zamawiającego, który otrzymuje tylko kopie kontaktowe, lub powiększenia (razem najwyżej 4 sztuki). Negatyw powinien być natychmiast po sporządzeniu kopij złożony w zbiorach Muzeum, pod odpowiedzialnością zamawiającego zdjęcia, jako własność Instytucji.

§ 14.

Kopie fotograficzne, nabyte w Muzeum lub u właścicieli negatywów dawniej sporządzonych, wolno reprodukować tylko pod warunkami wymienionymi w § 11.

Reprodukowanie dzieł sztuki, przechowywanych w Muzeum jest dozwolone tylko w obrębie prac naukowych i literackich, nie zaś na oddzielnych i pojedynczo sprzedawanych kartkach. Reprodukjami kartkowymi może dysponować jedynie Kierownictwo Muzeum.

IV. Przepisy końcowe.

§ 15.

Zbiory Muzeum nie mogą być wypożyczane. Korzystać z nich można jedynie na miejscu.

§ 16.

Kierownictwo Muzeum może odmówić pozwolenia na korzystanie ze zbiorów Muzeum bez podania powodów.

§ 17.

Zwiedzający są zobowiązani stosować się ściśle do wymagań regulaminu, oraz do wskazówek personelu Muzeum. Osoby zachowujące się nieodpowiednio, lub też nie stosujące się do obowiązujących przepisów, zostaną natychmiast usunięte z gmachu Muzeum, zaś osoby pracujące naukowo i artyści tracą na zawsze prawo korzystania ze zbiorów.

WYKONANIE BUDŻETU ZARZĄDU MIEJSKIEGO

za czas od 1 kwietnia

Dział	Nazwa działu	Wydatki zwyczajne		Stosunek 0/0
		preliminowano na okres roczny	wydatkowano za 8 miesięcy	
I	Zarząd ogólny	3,863,698.—	2,610,902.17	67,57
II	Majątek komunalny	166,424.—	104,702.52	62,91
III	Przedsiębiorstwa komunalne	231,706.—	—	—
IV	Splata długów	3,508,187.—	1,394 913.67	39,76
V	Drogi i place publiczne	1,459,559.—	1,411 668.03	96,71
Va	Pomiary i plany rozbudowy miasta	239,229.—	167,789.57	70,13
VI	Oświata	3,089,133 —	1,951,076.54	63,15
VII	Kultura i sztuka	559,205.—	379,920.63	67,93
VIII	Zdrowie publiczne	4,103,479.—	2,560 697 52	62,40
IX	Opieka społeczna	2,520,134.—	1,564,276.47	62,07
X	Popieranie rolnictwa	204,433.—	116,635.10	57,05
XI	Popieranie przemysłu i handlu	464,742.—	272,007.13	58,52
XII	Bezpieczeństwo publiczne	1,437,457.—	794,225.09	55,25
XIII	Różne	647,633 —	548,250.95	84,65
	Zł.	22,495,019.—	13,877,065.39	61,68

W ŁODZI ZA 8 MIESIĘCY 1936/37 ROKU
do 30 listopada 1936 roku.

Dział	Nazwa działu	Dochody zwyczajne		Stosunek % %
		preliminowano na okres roczny	wpłynęło za 8 miesięcy	
I	Majątek komunalny	149,065 —	123,890.14	83,11
II	Przedsiębiorstwa komunalne	3,059,769.—	1,913,256.88	62,52
III	Subwencje i dotacje	195,502.—	62,797.47	32,12
IV	Zwroty	2,091,712 —	863,466.53	41,28
V	Opłaty administracyjne	499,257.—	339,648.59	68,03
VI	Opłaty z urzędzeń dobra publicznego	568,592 —	375,854.16	66,10
VII	Dopłaty	—	—	—
VIII	Udział w podatkach państwowych	8,522,616.—	6,014,689.35	70,57
IX	Dodatki do podatków państwowych	6,587,089.—	3,324,094.38	50,46
X	Podatki samoistne	1,340,000.—	967,014.42	72,16
XI	Różne	200,004.—	194,398.64	97,19
	Zł.	23,213,606.—	14,179,110.56	61,08

U W A G A: Sumy wykonania dz. VIII i dz. IX, wykazane w rubryce, nie obejmują wpływów podatkowych za m-c listopad 1936 roku z powodu przekazania tych należności przez Izbę Skarbową dopiero w następnym miesiącu.

SPRAWOZDANIE FINANSOWE ZARZĄDU MIEJSKIEGO W ŁODZI

za czas od 1 kwietnia do 30 listopada 1936 roku.

Nazwa rachunku	Bilans otwarcia na dzień 1. IV. 1936 r.		Obroty za czas od 1. IV. do 31. X 1936 r.		Obroty w miesiącu listopadzie 1936 r.		Ogólne obroty od początku roku do końca listopada 1936 roku	
	Winien	Ma	Winien	Ma	Winien	Ma	Winien	Ma
	zł. gr.	zł. gr.	zł. gr.	zł. gr.	zł. gr.	zł. gr.	zł. gr.	zł. gr.
Kasa	24,712.24	—	12,479,200.67	12,400,491.75	1,893,473.05	1,929,908.75	14,397,385.96	14,330,400.50
Wydatki budżetowe	—	—	17,377,411.77	1,002,243.79	3,150,380.49	27,026.99	20,527,792.26	1,029,270.78
Dochody budżetowe	—	—	2,000,457.35	17,969,642.95	116,991.01	3,520,359.31	2,117,448.36	21,490,002.26
Zakłady i Szpitale	—	—	1,300,417.75	573,848.65	232,846.23	159,477.48	1,533,263.98	733,326.13
Przedsiębiorstwa Komunalne	—	—	2,300,069.13	1,321,958.48	130,654.62	250,420.54	2,430,723.75	1,572,379.02
Zobowiązania z tyt. wyk. budżetu	—	8,911,037.07	14,055,507.64	13,090,232.29	2,765,049.91	2,557,391.04	16,820,557.55	24,558,660.40
Instytucje kredytowe	56,074.71	—	17,946,988.28	17,970,131.38	3,047,843.79	2,966,830.16	21,050,906.78	20,936,961.54
Sumy przechodnie	2,387,319.81	4,084,160.69	18,902,509.66	18,814,052.76	3,154,061.47	3,162,659.62	24,443,890.94	26,060,873.07
Weksle obce	—	—	700.—	200.—	—	500.—	700.—	700.—
Zaliczki	9,195,584.56	131,777.82	3,050,858.66	4,406,044.15	345,593.74	262,323.42	12,592,036.96	4,800,142.39
Dłużnicy i wierzyciele	1,827,481.39	104,426.78	71,315.78	1,726,360.84	—	—	1,898,797.17	1,830,787.62
Akcepty	—	59,770.35	81,250.92	31,480.57	—	—	81,250.92	91,250.92
Depozyty walorowe obce	411,138.91	—	82,613.55	65,977.37	3,527.—	490.—	497,279.46	66,467.37
Deponenci	—	411,138.91	65,977.37	82,613.55	490.—	3,527.—	66,467.37	497,279.46
Pożyczki krótkoterminowe	—	200,000.—	—	260,000.—	—	—	—	460,000.—
Papiery wartościowe własne	17,058,916.14	—	6,150.—	827,500.—	100.—	19,850.—	17,065,166.14	847,350.—
Różne rachunki	—	17,058,916.14	31,788,727.76	30,967,377.76	19,850.—	100.—	31,808,577.76	48,026,393.90
	<u>30,961,227.76</u>	<u>30,961,227.76</u>	<u>121,510,156.29</u>	<u>121,510,156.29</u>	<u>14,860,861.31</u>	<u>14,860,861.31</u>	<u>167,332,245.36</u>	<u>167,332,245.36</u>

KRONIKA.

I. OGÓLNA.

Otwarcie trzeciej kuchni dla najbiedniejszych w Łodzi.

Dnia 24 listopada odbyło się uroczyste otwarcie 3-ej już z rzędu na terenie Łodzi bezpłatnej kuchni dla najuboższej ludności w obecności naczelnika dr. St. Wrony, wiceprezydenta miasta A. Pączka, który zastępował przewodniczącego komitetu Niesienia Pomocy Najbiedniejszym, starosty Grodzkiego dr. H. Mostowskiego, komendanta P. P. insp. Elzesser-Niedzielskiego, płk. M. Vogla, naczelnika T. Wisławskiego, komisarza XIV komisariatu P. P. Szeberle oraz przedstawicieli społeczeństwa i prasy.

Pierwszy przemówił naczelnik dr. Wrona, poczym w imieniu komitetu dzielnicowego zabrał głos p. kierownik Deutschman.

Z kolei wiceprezydent Pączek złożył p. Deutschmanowi podziękowanie za trudy komitetu dzielnicowego i zapewnił pomoc ze strony Zarządu Miejskiego.

Po zakończeniu uroczystości przystąpiono do wydania pierwszego obiadu. Posiłek otrzymało ponad 500 osób.

Nadmienić należy, że chleb i mięso na obiad inauguracyjny 3-ej kuchni zaofiarowali bezpłatnie piekarze i rzeźnicy zamieszkali na terenie XIV komisariatu.

Otwarta kuchnia wydawać będzie codziennie 500 porcyj obiadowych.

Walka z żebractwem w Łodzi wkracza na tory realne.

Dnia 25 listopada rb. odbyło się w Zarządzie Miejskim pod przewodnictwem wiceprezydenta Kozłowskiego posiedzenie Komisji Międzywydziałowej w sprawie przeznaczenia nieruchomości zakupionych przez Zarząd Miejski przy ulicach Brzeźnej i Kątnej.

Komisja postanowiła przekazać budynek przy ul. Brzeźnej Wydziałowi Opieki Społecznej w celu przeniesienia do tego budynku „Domu pracy dobrowolnej“, mieszczącego się dotychczas w domu przy ulicy Sienkiewicza 47.

W budynku pofabrycznym przy ul. Kątnej 10 zorganizowana zostanie zbiornia dla żebraków.

W związku z organizacją tego rodzaju zakładu Prezydium Zarządu Miejskiego postanowiło powierzyć Łódzkiemu Towarzystwu Przeciwżebrańczemu w zastępstwie Zarządu m. Łodzi prowadzenie walki z żebractwem i włóczęgostwem na terenie miasta na następujących warunkach;

Zarząd Miejski odnajmie Łódzkiemu Towarzystwu Przeciwżebrańczemu pofabryczną posesję przy ul. Kątnej 10, ze wszystkimi mieszczącymi się na niej budynkami i inwentarzem;

Budynki zostaną doprowadzone na rachunek Zarządu Miejskiego do stanu używalności, aby można było w nich umieścić zbiornię dla żebraków i włóczęgów, przytułek dla starców i kalek oraz osób ze zmniejszoną zdolnością do pracy;

Zarząd Miejski opłacać będzie Łódzkiemu Towarzystwu Przeciwżebrańczemu po zł. 1.20 dziennie za utrzymanie w wymienionych instytucjach osób, podlegających opiece na terenie miasta;

Zarząd Miejski spíše z Łódzkim Towarzystwem Przeciwżebrańczym umowę na 3 lata, a po upływie tego okresu może ją automatycznie przedłużać.

Z powyższych doniosłych postanowień Prezydium Zarządu Miejskiego wynika, iż sprawa likwidacji żebractwa i włóczęgostwa na terenie naszego miasta wkroczyła już na realne tory.

Uruchomienie największej kuchni w Łodzi.

28 listopada rb. w lokalu Towarzystwa „Przyszłość“ przy ul. Młynarskiej 32, nastąpiło uroczyste otwarcie i uruchomienie kuchni bezpłatnej dla bezrobotnych, zamieszkałych na terenie I, II i III dzielnicy.

Nowo otwarta kuchnia począwszy od dnia otwarcia zaopatruje w ciepłą strawę bezrobotną ludność północnej dzielnicy naszego miasta, tej właśnie dzielnicy, która jest równocześnie i najludniejszą i najbardziej dotkniętą klęską bezrobocia.

Uroczystość zainaugurował starosta grodzki p. dr. H. Mostowski przemówieniem, na które odpowiedział wiceprezydent miasta p. A. Pączek, zapewniając, iż Zarząd Miejski rozłoży opiekę nad tą placówką społeczną.

Przemówił również ksiądz z miejscowej parafii, który dokonał poświęcenia nowej kuchni.

W uroczystości uczestniczyli również pp. płk. Vogel i naczelnik Wisławski.

Po zakończeniu części oficjalnej uroczystości przystąpiono do wydawania obiadów, które otrzymało 1,500 osób. Ilość wydawanych porcji wzrośnie do 3.000 i utrzyma się w tej wysokości przez cały czas funkcjonowania kuchni.

Walny Zjazd Delegatów Zrzeszenia Związków Zawodowych Pracowników Miejskich Rz. P.

W dniach 28 i 29 listopada rb. toczyły się w Łodzi obrady zjazdu pracowników samorządowych. W przeddzień dnia 27 bm. o godz. 6-ej wieczorem odbyło się w sali Rady Miejskiej plenarne posiedzenie Zarządu Głównego Zrzeszenia Związków Zawodowych Pracowników Miejskich Rzeczypospolitej Polskiej.

Na posiedzeniu tym ustalono kandydatury do poszczególnych komisji przewodniczących i sekretarzy, po czym omówiono skład prezydium zjazdu oraz komisji.

Na tym posiedzeniu zamknięto, kończąc w ten sposób ostatnie przygotowanie do otwarcia zjazdu.

28 listopada o godz. 9-ej rano odbyło się uroczyste nabożeństwo na intencję Zjazdu w kościele Matki Boskiej Zwycięskiej, odprawione przez ks. prałata Kaczyńskiego, który po nabożeństwie wygłosił piękne kazanie.

Uczestnicy zjazdu przeszli następnie do gmachu Rady Miejskiej gdzie o godz. 10.30 nastąpiło uroczyste otwarcie zjazdu.

Pierwszy przemówił prezes Zarządu Głównego Zrzeszenia dr. Baryszewski, witając w imieniu zrzeszenia przedstawicieli władz oraz delegatów Związków pracowniczych samorządów z całej Polski.

Z kolei powitał zjazd imieniem Ministra Spraw Wewnętrznych i Wojewody Łódzkiego — wicewojewoda Wendorff.

Honory gospodarza miasta czynił wiceprezydent Pączek, witając zebranych w imieniu Zarządu Miejskiego.

Następnie przemawiali: Okręgowy Inspektor Pracy inż. Wyżykowski, profesor Hilarowicz, prezes Polskiego Instytutu Prawa Administracyjnego, rejent Aleksy Rzewski, w imieniu Związków Powiatowych R. P. prezes Wojdan, w imieniu Centralnego Związku Pracowników Użyteczności Publicznej, wreszcie prezydent Białegostoku p. Gołębiowski.

Przystąpiono z kolei do wyborów przydziałnych Zjazdu, które ukonstytuowało się następująco: przewodnictwo objął prezes Związków Zawodowych Pracowników Miejskich m. Łodzi p. Julian Komorowski. Jako wiceprzewodniczących powołano pp. Olgierda Niedziałkowskiego z Krakowa i Ignacego Gedroycia z Warszawy.

Jako asesorów wybrano pp. Ludwika z Katowic, Jurka z Poznania i Grygiera z Wilna. Na sekretarza Zjazdu powołano p. Bielka Ryszarda z Żyrardowa.

Po załatwieniu sprawy wyborów przystąpiono do wygłoszenia referatów na tematy następujące:

- 1) Aktualne problemy społeczno-gospodarcze świata pracy,

2) podstawy stosunków służbowych i odpowiedzialność dyscyplinarna w służbie urzędnika samorządowego,

3) Sprawa uposażeniowa w samorządzie terytorialnym.

W związku z tym ostatnim referatem wygłoszony został koreferat, poruszający sprawę uchylenia 10-procentowego podatku od uposażeń.

Następny referat omawiał sprawę zagadnień emerytalnych i akcji oddłużeniowej wśród pracowników samorządowych.

Z kolei złożono sprawozdanie z działalności Zarządu Głównego Zrzeszenia rozbite na część ogólną i finansową, po czym odczytano wnioski Komisji Rewizyjnej.

Wreszcie Zjazd przystąpił do wyłonienia Komisji, które mają pracować nad poszczególnymi zagadnieniami.

29 listopada od samego rana obradowała komisja główna Zjazdu.

O godzinie 12-ej w sali Rady Miejskiej odbyło się znów plenarne posiedzenie Zjazdu, na którym rozpatrywane były wnioski wszystkich komisji oraz przeprowadzono wybory do władz, po czym nastąpiło zamknięcie Zjazdu.

Zjazd Zrzeszenia Związków Zawodowych Pracowników Miejskich zgromadził w Łodzi ponad 150 przedstawicieli związków pracowniczych samorządowych z całej Polski.

Trzeba podkreślić, iż gospodarze zjazdu w znakomity sposób rozwiązyali trudny problem organizacyjny tak wielkiego zgromadzenia, z zakwaterowaniem i aprowizacją włącznie.

Uroczystość otwarcia gabinetu roentgenowskiego.

W dniu 29 listopada rb. odbyła się uroczystość otwarcia gabinetu roentgenowskiego, ufundowanego przez Wojewódzki Komitet „Dni Przeciwgruźliczych”, a mieszczącego się przy II Miejskim Ośrodku Zdrowia na ul. Lubelskiej Nr 7.

W uroczystości wzięli udział pp: Wiceprezydent Miasta Antoni Pączek, dr. Stanisław Skalski — przewodniczący Wojewódzkiego Komitetu „Dni Przeciwgruźliczych”, dr. Kazimierz Garduła — naczelny lekarz Łódzkiej Ubezpieczalni Społecznej, dr. Jadwiga Szusterowa — kierowniczka Poradni Przeciwgruźliczej Robotniczego Towarzystwa Przyjaciół Dzieci, Stanisław Kempner — naczelnik Wydziału Zdrowia Publicznego, dr. Hieronim Reiterowski — naczelny lekarz Sekcji do walki z gruźlicą, dr. Bolesław Misjon — Inspektor Sanitarny Wydziału Zdrowia Publicznego, inż. Antoni Zakrzewski — kierownik Sekcji do walki z gruźlicą oraz przedstawiciele świata lekarskiego i inni.

Uroczystość zagał naczelnik St. Kempner, dziękując wszystkim przybyłym za liczny udział, po czym zabrał głos Wiceprezydent Miasta

Antoni Pączek, który zaznaczył, że dzięki ofierze Łódzkiego Wojewódzkiego Komitetu „Dni Przeciwgruźliczych“ — akcja profilaktyczna przeciw gruźlicy będzie znacznie ułatwiona, ponieważ aparaty roentgenowskie są tzw. technicznymi oczami lekarzy. W dalszym ciągu swego przemówienia wskazał, że aparaty te skonstruowane do prześwietleń i zdjęć płuc stały się nieodzownym środkiem pomocniczym w rozpoznawaniu gruźlicy. Bez tego aparatu nie może istnieć nowoczesna poradnia przeciwgruźlicza, jak również sanatorium, czy szpital dla chorych na gruźlicę. Możliwość prześwietlenia każdego pacjenta jest ideałem lekarza-fizjologa. Co pewien czas stan płuc chorego musi być kontrolowany przez prześwietlenie.

Wojewódzki Komitet „Dni Przeciwgruźliczych w Łodzi“ będący w stałym kontakcie z instytucjami walki z gruźlicą w naszym mieście, znał bolączki tych instytucyj i przyszedł im z wydatną pomocą przez zakup 3 aparatów roentgenowskich rozpoznawczych, a mianowicie: w czerwcu 1932 roku zakupił duży aparat firmy Philipsa w Holandii za cenę zł. 27.500.— dla Miejskiej Sekcji do walki z gruźlicą, w październiku 1935 roku zakupił aparat firmy „Roentgen-Meta“ w Warszawie za cenę zł. 7.000.— dla Miejskiego Sanatorium dla gruźlików w Chojnach, w listopadzie rb. na zamówienie wyżej wspomnianego Komitetu firma „Elektrosan“ w Łodzi zbudowała aparat roentgenowski dla Poradni Przeciwgruźliczej, mieszczącej się w II Miejskim Ośrodku Zdrowia.

Zawdzięczając tym darom Wojewódzkiego Komitetu „Dni Przeciwgruźliczych w Łodzi“, każda z trzech miejskich poradni przeciwgruźliczych posiada już aparat roentgenowski rozpoznawczy do swej dyspozycji, co da im możliwość o wiele rychlejszego postawienia pacjentom ostatecznej diagnozy lekarskiej i umożliwi odpowiednie zaopiekowanie się pacjentem, bądź przez pouczenie profilaktyczne, bądź skierowanie do sanatorium lub szpitala.

Kończąc swe przemówienie p. Wiceprezydent Pączek zaznaczył, że od stycznia 1932 roku w trzech miejskich poradniach przeciwgruźliczych dokonano 52.481 prześwietleń i 653 zdjęć.

Z kolei zabrał głos dr. St. Skalski, który podkreślił znaczenie akcji profilaktycznej w zwalczaniu gruźlicy.

Uroczystość zakończona została podpisaniem aktu darowizny aparatu roentgenowskiego miastu.

Nowy gmach szkolny.

W dniu 1 grudnia rb. nastąpiło komisyjne przejęcie nowowzniesionego gmachu szkolnego przy ul. Południowej nr 8. Budowa gmachu rozpoczęta została wiosną bieżącego roku. Dzięki wspólnym staraniom i wysiłkom właścicieli realności z p. Józefem Zajączkowskim na

czele, kierownika robót inż. R. Hansa i całego zespołu pracowników umysłowych i fizycznych budowa została doprowadzona do szczęśliwego zakończenia w terminie wcześniejszym, niż to przewiduje umowa. Szkoła posiada 15 sal wykładowych, salę gimnastyczną, gabinety, kuchnię z jadalnią, szerokie i obszerne rekreacje oraz znacznych rozmiarów boisko szkolne.

W akcie przejęcia gmachu uczestniczyli z ramienia Prezydium Zarządu Miejskiego p. wiceprezydent A. Pączek, inspektor szkolny p. St. Dobrowolski, przedstawiciele Wydziału Oświaty i Kultury z naczelnikiem p. J. Waltratusem i Wydziału Gospodarczego z naczelnikiem p. A. Purtalem na czele, Wydziału Technicznego, Inspekcji Budowlanej, Wydziału Przedsiębiorstw Miejskich, dostawcy, majstrowie i pracownicy fizyczni. Podczas aktu przejęcia ogłoszono szereg przemówień.

P. wiceprezydent A. Pączek podkreślił znaczenie budownictwa specjalnych gmachów na potrzeby szkolnictwa łódzkiego i złożył w imieniu Zarządu Miejskiego wyrazy podziękowania tym wszystkim osobom, które przyczyniły się do wzniesienia gmachu. Przemówienia p. inspektora szkolnego St. Dobrowolskiego, p. J. Zuberta, reprezentanta Polskiego Związku Zawodowego Robotników Ceramicznych „Praca“ przedstawiciela pracowników fizycznych i współwłaściciela realności p. J. Zajęczkowskiego dawały wyraz radości, że stanął nowy gmach, że stworzono lepsze warunki pracy dla młodzieży łódzkiej.

Z okazji tego uroczystego momentu właściciele realności złożyli na ręce p. wiceprezydenta A. Pączka zł. 200.— do dyspozycji Miejskiej Rady Szkolnej na dożywianie młodzieży, uczęszczającej do tej szkoły i zł. 200.— na „Pomoc Zimową“, zaś p. Józef Zubert od Polskiego Związku Zawodowego Robotników Ceramicznych „Praca“ zł. 600 — na dożywianie młodzieży publicznych szkół powszechnych do dyspozycji Miejskiej Rady Szkolnej, za co p. wiceprezydent złożył ofiarodawcom gorące podziękowanie.

Uroczystość zakończyła wspólna fotografia.

Nowa placówka oświatowa.

Najbardziej upośledzona pod względem kulturalno-oświatowym dzielnica naszego miasta, a mianowicie Chojny, zyskała nową placówkę oświaty.

10 grudnia odbyła się uroczystość otwarcia nowej miejskiej czytelnicy i wypożyczalni książek, mieszczącej się przy ul. Rzgowskiej 74.

W uroczystościach wzięli udział: wiceprezydent Pączek, naczelnik Waltratus i kierownik głównej biblioteki miejskiej Augustyniak.

Nowa czytelnica mieści się w ładnym lokalu, składającym się z czte-

rech pokojów, gruntownie odnowionych i ozdobionych licznymi fotografiami zabytków Łodzi, okolic miasta i Województwa Łódzkiego.

Kierowniczką czytelní jest p. Podciechowska.

Tran dla dzieci szkół powszechnych.

W trosce o zdrowie dziatwy szkół powszechnych Zarząd m. Łodzi zaakceptował wniosek Wydziału Zdrowia Publicznego w sprawie zakupu tranu dla dzieci zagrożonych gruźlicą, postanawiając zakupić tran w ilości 1.500 kilogramów.

Ta ilość stanowi jedną trzecią część normalnego zapotrzebowania na tran dla dzieci szkół powszechnych w okresie zimowym.

Tran otrzymywać będą dzieci bezpłatnie na podstawie decyzji lekarzy szkolnych.

Świąteczne porcje w szpitalach.

Prezydium Zarządu Miejskiego postanowiło wyasygnować z budżetu szpitali miejskich sumę zł. 1.700. - w celu polepszenia wíktu chorym i personelowi szpitalnemu z okazji nadchodzących świąt Bożego Narodzenia.

W czasie świąt, według przewidywań Zarządu Miejskiego, w szpitalach miejskich przebywać będzie najprawdopodobniej około 1100 osób, przy czym przeznaczono na jedną osobę, prócz normalnej racji dziennej wyżywienia, następującą rację świąteczną: 1 kilogram ciasta, 100 gramów jabłek, 120 gr. szynki, 100 gr. kielbasy, 15 gr. grzybów, 40 gr. mąki, 40 gr. śliwek i 120 gr. ryby.

Imieniny Prezydenta m. Łodzi.

W dniu 6 grudnia rb. obchodził imieniny Prezydent m. Łodzi p. Mikołaj Godlewski.

Dzień ten zbiegł się z powrotem prezydenta z urlopu wypoczynkowego z Krynicy.

Solenizant otrzymał moc depesz z życzeniami. Od Zarządu Miejskiego złożony został p. Prezydentowi adres z życzeniami, zaopatrzony w podpisy pp. wiceprezydentów miasta, dyrektora Zarządu, naczelników wydziałów i kierowników biur.

Niecodzienny a niezwykle miły dowód życzliwości i wdzięczności otrzymał Prezydent Miasta od bezrobotnych 13-ej dzielnicy (Chojny) w postaci ręcznie wykonanej pięknej laurki z życzeniami i podpisami bezrobotnych. Laurkę tę złożyła Prezydentowi M. Godlewskiemu w jego prywatnym mieszkaniu specjalna delegacja bezrobotnych.

II. Z ŻYCIA SAMORZĄDU MIEJSKIEGO.

Postanowienia Tymczasowego Prezydenta Miasta. W listopadzie 1936 roku Tymczasowy Prezydent Miasta powziął w zastępstwie Rady Miejskiej 44 postanowienia, w zastępstwie Magistratu zaś 46 postanowień.

Dla powzięcia postanowień zgłosił Wydział Prezydialny 9 wniosków, Wydział Podatkowy — 2, Wydział Finansowy — 1, Wydział Oświaty i Kultury — 12, Wydział Opieki Społecznej — 3, Wydział Zdrowia Publicznego — 8, Wydział Techniczny — 41, Wydział Gospodarczy — 7, Wydział Przedsiębiorstw Miejskich, — 4, Wydział Ewidencji — 1, Kanalizacja i Wodociągi — 1, Gazownia Miejska — 1 wniosek.

19 postanowień dotyczy spraw gruntowych, 8 — spraw finansowych, 3 — spraw podatkowych, 3 — opłat wszelkiego rodzaju, 14 — spraw budowlanych, 9 — spraw presonalnych, 2 — spraw inwestycyjnych, 6 — dostaw wszelkiego rodzaju, 8 — spraw gospodarczych, 9 — snbwenyj, stypendiów i zasiłków, 2 — spraw organizacyjnych, 1 — spraw regulaminowych, 6 — spraw różnych.

Z ważniejszych postanowień należy wymienić:

1. Przyjęcie na rzecz Gminy Miejskiej Łódź od F. Szczebleckiego i J. Kazimierczaka darowizny terenów ulicznych, położonych w Łodzi przy ul. Śląskiej nr 58 i 60.
2. Nabycie na rzecz Gminy Miejskiej Łódź od Towarzystwa Kredytowego nieruchomości, położonej w Łodzi przy ul. rzeźnej nr 3.
3. Przyjęcie na rzecz Gminy Miejskiej Łódź od Jana Józefa Pawlickiego darowizny terenów ulicznych, położonych w Łodzi przy ul. Brzezińskiej nr 128 i 130.
4. Nabycie na rzecz Gminy Miejskiej Łódź gruntów pod uregulowanie ulicy Różanej.
5. Nabycie na rzecz Gminy Miejskiej Łódź gruntów pod uregulowanie i przedłużenie ulicy Lelewela.
6. Nabycie na rzecz Gminy Miejskiej Łódź gruntów pod przedłużenie ulicy Kraszewskiego.
7. Nabycie na rzecz Gminy Miejskiej Łódź od małż. Królikowskich nieruchomości, położonej w Łodzi przy ul. Olsztyńskiej nr 23 pod rozbudowę gmachu szkolnego.
8. Uchwalenie szczegółowych planów zabudowania terenów m. Łodzi, przylegających do 72 ulic.
9. Nabycie na rzecz Gminy Miejskiej Łódź od A. Piaskowskiego nieruchomości, położonej w Łodzi przy ul. Kątnej nr 10 pod zbiornię dla żebraków oraz przytułek dla starców i kalek.
10. Przyjęcie na rzecz Gminy Miejskiej Łódź aparatu roentgenowskiego wartości zł. 7.000.—, zaofiarowanego II-ej Poradni Przeciwgruźliczej przez Wojewódzki Komitet „Dni Przeciwgruźliczych” w Łodzi.
11. Nabycie na rzecz Gminy Miejskiej Łódź od Wandy Bandyszowej działki gruntu, położonej we wsi Górki Stare, Gmina Chojny, przeznaczonej na potrzeby kanalizacyjno-wodociągowe pod budowę studni nr II.
12. Nabycie na rzecz Gminy Miejskiej Łódź od R. Kirchofa działki gruntu, położonej w Łodzi przy ul. Targowej nr 16, na potrzeby Gazowni Miejskiej pod urządzenie składu węgla i koks.
13. Wyasygnowanie Miejskiemu Obywatelskiemu Komitetowi Zimowej Pomocy Bezrobotnym i Najbiedniejszym zł. 20.000.— na urządzenie dzielnicowych komitetów.
14. Przekazanie Łódzkiemu Towarzystwu Przeciwżebraczemu prowadzenia w zastępstwie Zarządu Miejskiego w Łodzi walki z żebractwem i włóczęgostwem.
15. Zatwierdzenie programu konkursu architektonicznego na wykonanie projektu budowy sanatorium dla chorych gruźliczych w Skotnikach.
16. Przydział stypendiów Gminy Miejskiej Łódź.

17. Uruchomienie w Publicznym Szpitalu Miejskim na Radogoszczu dodatkowego oddziału dla gruźliczych chorych o 40 łózkach.
18. Zorganizowanie w okresie 26 tygodni zimowych akcji dożywiania ubogiej dziatwy publicznych szkół powszechnych w ogólnej liczbie 870 dzieci.
19. Ustalenie opłat za sporządzanie planów zabudowania dla obszarów, podlegających parcelacji.
20. Przekazanie listy stypendystów, którzy w latach 1921 — 1935 otrzymali bezwrotne stypendia Gminy Miejskiej Łódź, Towarzystwu Przyjaciół Młodzieży Akademickiej, które zwróci się do tych stypendystów z wezwaniem zwrotu pobranych stypendiów dla zasilenia funduszów Towarzystwa, przeznaczonych na pomoc dla niezamożnej młodzieży akademickiej.
21. Zatwierdzenie regulaminu dla zwiedzających Miejskie Muzeum Historii i Sztuki im. J. i K. Bartoszewiczów.
22. Nabycie 2 obrazów artystów malarzy Aleksandra Gierymskiego i Józefa Chelmońskiego dla Miejskiego Muzeum Historii i Sztuki im. J. i K. Bartoszewiczów.
23. Przejęcie od właścicieli poszczególnych posesyj, położonych na terenie m. Łodzi, starych książek meldunkowych.
24. Przyjęcie na rzecz Gminy Miejskiej Łódź od braci Nestlerów darowizny terenów ulicznych, położonych pomiędzy ulicami: Łąkową, Karolewską i Towarową.
25. Nabycie na rzecz Gminy Miejskiej Łódź od L. Zawadzkiej placu, położonego przy ul. Składowej nr 30, a przeznaczonego pod przedłużenie ulicy dr. Sterlinga.
26. Nabycie na rzecz Gminy Miejskiej Łódź od p. W. Wścieklicy nieruchomości, położonej w osadzie Julianów,

przeznaczonej pod budynek użyteczności publicznej.

27. Nabycie na rzecz Gminy Miejskiej Łódź od małż. Janas działki gruntu, położonej przy ulicy Drewnowskiej, a przeznaczonej pod uregulowanie ul. Żytniej.
28. Nabycie na rzecz Gminy Miejskiej Łódź od Jana Kamińskiego działki gruntu, położonej przy zbiegu ulicy Roberta i przedłużeniu ul. Zagajnikowej, a przeznaczonej pod budowę urządzenia użyteczności publicznej.

Regulamin dla zwiedzających Miejskie Muzeum Historii i Sztuki im. Bartoszewiczów. Prezydium Zarządu Miejskiego na wniosek Wydziału Oświaty i Kultury zatwierdziło regulamin dla zwiedzających Miejskie Muzeum Historii i Sztuki im. J. i K. Bartoszewiczów. Dotąd brak regulaminu, ustalającego sposób korzystania przez zwiedzających ze zbiorów Muzeum sprawiał personelowi pewne trudności przy roztrzyganiu różnych spraw. Zaznaczyć należy, iż zatwierdzony regulamin oparty jest o analogiczne regulaminy muzeów krajowych i zagranicznych.

Zasilek na zorganizowanie kursu bibliotekarskiego. Zarząd Koła Łódzkiego Związku bibliotekarzy Polskich urządza co pewien czas kursy bibliotekarskie dla rozwijających się bibliotek miejskich. Ostatnio kurs taki odbył się w roku 1935. Zarząd Miejski przyznał na urządzenie kursu zasilek w wysokości zł. 150.— wzmian czego 5 pracowników Zarządu Miejskiego uczęszczało na kurs bezpłatnie. Zaznaczyć należy, iż ostatnio zaangażowane przez Zarząd Miejski siły bibliotekarskie do wypożyczalni miejskich rekrutują się z pośród uczestników ostatniego kursu. Obecnie Prezydium Zarządu Miejskiego, uznając akcję Związku Bibliotekarzy Polskich za bardzo pożyteczną postanowiło wzorem lat ubiegłych przyznać Związkowi jednorazowy zasilek w wysokości zł. 150.— na urządzenie kursu.

NEKROLOGI

W dniu 22 listopada 1936 roku zmarła, przeżywszy lat 74

ś.†p.

Marianna Wójcikowa

emerytka miejska

Cześć Jej pamięci!

ZARZĄD MIEJSKI W ŁODZI

W dniu 1 grudnia 1936 roku zmarł, przeżywszy lat 35

ś.†p.

Władysław Łosiewicz

pracownik Wydziału Opieki Społecznej

Cześć Jego pamięci!

ZARZĄD MIEJSKI W ŁODZI

**RUCH SŁUŻBOWY PRACOWNIKÓW ETA-
TOWYCH ZARZĄDU MIEJSKIEGO w ŁODZI**

ZA MIESIĄC LISTOPAD 1936 OKU

A. PRZENIESIENIA:

urzędnicy:

1. **Inż. Sławiński Stefan**, architekt Wydziału Technicznego, przeniesiony z dniem 2. XI. 1936 r. do Urzędu Kontroli na stanowisko kontrolera z dotychczasowym uposażeniem.

2. **Błaszczński Eugeniusz**, sekretarz Wydziału Wojskowego, przeniesiony z dniem 9. XI. 1936 roku do Wydziału Opieki Społecznej na stanowisko kontrolera z dotychczasowym uposażeniem.

B. MIANOWANIA:

urzędnicy:

1. **Jaworski Władysław**, sekretarz Prezydenta Miasta, mianowany z dniem 1. XI 1936 r. etatowym urzędnikiem miejskim, na stanowisko kierownika oddziału Wydziału Przedsiębiorstw Miejskich i awansowany do II st. sł.

2. **dr Warężak Jan**, kontraktowy referent Archiwum Miejskiego Wydziału Prezydyjnego mianowany z dniem 1. XI. 1936 r. etatowym urzędnikiem z uposażeniem wg. III st. sł.

3. **Wysocki Adam**, naczelnik Wydziału Ewidencji Ludności, awansowany z dniem 1. XI. 1936 r. do I st. sł.

4. **Adamkiewicz Marian**, kontraktowy technik Wydziału Plantacyj, mianowany z dniem 1. XI. 1936 r. etatowym urzędnikiem z uposażeniem wg. IV st. sł.

5. **Konopka Heliodor**, naczelnik Wydziału Finansowego, awansowany z dniem 1. IX. 1936 r. do I st. sł. „ad personam”.

6. **Łoszycki Wacław**, p. o. referenta Wydziału Oświaty i Kultury, mianowany referentem tegoż Wydziału z uposażeniem wg. III st. sł. „ad personam”.

7. **Niwirski Ignacy**, zastępca naczelnika Wydziału Ewidencji Ludności, awansowany z dniem 1. IX. 1936 r. do III st. sł. „ad personam”.

C. SKREŚLENI Z POWODU ŚMIERCI:

Bawarska Helena, sekretarz Wydziału Przemysłowego, z dniem 15. XI. 1936 r.

D. PRZENIESIENI W STAN SPOCZYNKU:

niżsi funkcjonariusze:

1. **Gizelowa Paulina**, pracznka szpitala św. Aleksandra Wydziału Zdrowia Publicznego z dniem 16. XI. 1936 r.

2. **Talarkiewicz Stefan**, stolarz Warsztatów Mechanicznych Wydziału Technicznego z dn. 16. XI. 1936 r.

OKÓLNIK NR 25.

DO

WSZYSTKICH WYDZIAŁÓW, URZĘDÓW i
PRZEDSIĘBIORSTW ZARZĄDU MIEJSKIEGO
w ŁODZI.

Odpisy Związkom Zawodowym Pra-
cowników Miejskich w Łodzi.

PRZEDMIOT:
POMOC ZIMOWA DLA BEZROBOT-
NYCH i NAJBIEDNIEJSZYCH.

Podaję do wiadomości, iż zgodnie z uchwałą Ogólnopolskiego Obywatelskiego Komitetu Pomocy Zimowej Bezrobotnym i Najbiedniejszym — należy potrącać z uposażeń pracowników na pomoc zimową dla bezrobotnych i najbiedniejszych świadczenia, obliczone według następującej skali:

pracownikom, otrzymującym od zł.	401 do zł.	600	—	$1\frac{0}{8}$
"	"	601	"	$1\frac{1}{2}\frac{0}{8}$
"	"	1001	"	$2\frac{0}{8}$

poborów miesięcznych wraz ze wszystkimi dodatkami stałymi i niestałymi, po potrąceniu podatku dochodowego i specjalnego, składki emerytalnej, składek na rzecz Ubezpieczalni Społecznej i Funduszu Pracy.

Przypadające z tego tytułu kwoty potrącać należy na listach płacy w ciągu 5 miesięcy, poczynając od dnia 1 grudnia 1936 roku, i księgować na sumy przechodnie „Pomoc zimowa — Przewdialny“

Osiągnięte każdorazowo wpływy Wydział Finansowy przekaże niezwłocznie Wojewódzkiemu Obywatelskiemu Komitetowi Pomocy Zimowej Bezrobotnym i Najbiedniejszym na konto P. K. O. Nr 601,500, komunikując równocześnie o tym Miejskiemu Obywatelskiemu Komitetowi Pomocy Zimowej Bezrobotnym i Najbiedniejszym.

Łódź, dnia 20 listopada 1936 roku.

Tymczasowy Prezydent Miasta

(—) *M. Godlewski*

(MIKOŁAJ GODLEWSKI)

OKÓLNIK NR 26.

DO

WSZYSTKICH WYDZIAŁÓW, URZĘDÓW i
PRZEDSIĘBIORSTW ZARZĄDU MIEJSKIEGO
w ŁODZI.

Odpisy Związkom Zawodowym Pra-
cowników Miejskich w Łodzi.

PRZEDMIOT:
POMOC ZIMOWA DLA BEZROBOT-
NYCH i NAJBIEDNIEJSZYCH.

Nawiązując do okólnika Nr 25 z dnia 20 listopada 1936 roku, komunikuję, że Miejski Obywatelski Komitet Pomocy Zimowej Bezrobotnym i Najbiedniejszym nadesłał zawiadomienie, iż na pomoc zimową dla bezrobotnych i najbiedniejszych należy potrącać — zamiast świadczeń w wysokości, podanej w wyżej wymienionym okólniku — świadczenia według następującej zmienionej skali:

1)	przy poborach do zł.	300.—		$\frac{1}{2}\frac{0}{8}$,
2)	"	"	od „ 301.— do zł.	$\frac{3}{4}\frac{0}{8}$,
3)	"	"	401.— „ „ 600.—	$1\frac{0}{8}$

- 4) przy poborach od zł. 601.— do zł. 800.— $1\frac{1}{2}\%$,
 5) „ „ „ „ 801.— „ „ 1200.— 2% ,
 6) „ „ „ „ 1201.— „ „ 2500.— 3% ,
 7) „ „ „ „ 2501.— i wyżej 5% ,

poborów miesięcznych brutto wraz z wszystkimi dodatkami stałymi i niestałymi oraz dodatkami w naturze.

Łódź, dnia 25 listopada 1936 roku.

Tymczasowy Prezydent Miasta

w/z (—) K. Kozłowski

(KAZIMIERZ KOZŁOWSKI)

Tymczasowy Wiceprezydent Miasta

OBWIESZCZENIE.

Zarząd Miejski w Łodzi podaje do publicznej wiadomości, że stawki **dotatku komunalnego na rzecz m. Łodzi na rok 1937 do państwowego podatku od nieruchomości**, pobieranego na podstawie ust. 5 art. 4 i art. 6 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 roku o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454), zgodnie z art. 9 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 roku o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14) zostały ustalone Postanowieniem Tymczasowego Prezydenta miasta Łodzi Nr 269/R z dnia 10 września 1936 roku, powziętym w zastępstwie Rady Miejskiej, jak następuje:

- A. od nieruchomości budynków kategorii I, tj. tych, w których co najmniej 50% ogólnej sumy czynszów komornianych wzgl. wartości czynszowej przypada na mieszkania jedno i dwuizbowe:
- przy ogólnej sumie komornego, nie przekraczającej złotych 2.000.— 30% ,
 - przy ogólnej sumie komornego ponad zł. 2.000.— do złotych 4.000.— 50% ,
 - przy ogólnej sumie komornego ponad zł. 4.000.— 75% państwowego podatku od nieruchomości, obliczonego w stosunku 70% podstawy wymiaru podatku państwowego;
- B. od nieruchomości budynków kategorii II, tj. tych, w których co najmniej 50% ogólnej sumy czynszów komornianych wzgl. wartości czynszowej przypada na mieszkania trzy — i więcej — izbowe oraz na lokale handlowe i przemysłowe:
- od nieruchomości mieszkalnych — 100% ,
 - od nieruchomości, użytkowanych na cele handlowe i przemysłowe — 75% państwowego podatku od nieruchomości, obliczonego w stosunku 70% podstawy wymiaru podatku państwowego;
- C. od placów budowlanych oraz gruntów, które uzyskały charakter placów budowlanych — 100% państwowego podatku od nieruchomości, obliczonego w stosunku 70% podstawy wymiaru podatku państwowego.

Nieruchomości budynkowe, w których 50% ogólnej sumy czynszów komornianych przypada na mieszkania jedno — i dwuizbowe, a drugie 50% na mieszkania większe zalicza się do kategorii I.

Dotatek w wysokości, przewidzianej wyżej w p. C. pobierany będzie od tych placów budowlanych i gruntów o charakterze placów budowlanych, które państwowym podatkiem od nieruchomości opodatkowane zostaną oddzielnie, bez łączenia z wymiarem od budynków, natomiast od placów, które opodatkowane zostaną państwowym podatkiem łącznie z budynkami, dodatek pobierany będzie według stawek właściwych dla danej nieruchomości, przewidzianych w punktach A i B.

Od dodatku komunalnego wolne są nieruchomości, podlegające podatкови państwowemu, a stanowiące własność Gminy Miejskiej Łódź lub przez Zarząd Miejski dzierżawione.

Dodatek wymierzony i pobrany zostanie łącznie z państwowym podatkiem od nieruchomości na rok 1937.

Na pobór dodatku według stawek zróżniczkowanych, podanych w obwieszczeniu niniejszym, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu wyraziło zgodę reskryptem Nr SF. 49/2/28 z dnia 9 listopada 1936 roku.

Łódź, dnia 25 listopada 1936 roku.

Tymczasowy Prezydent Miasta

w/z (—) *Kazimierz Kozłowski*

(KAZIMIERZ KOZŁOWSKI)

Tymczasowy Wiceprezydent Miasta

OBWIESZCZENIE.

Zarząd Miejski w Łodzi podaje do publicznej wiadomości Statut o poborze na rzecz Gminy m. Łodzi podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk, uchwalony przez Radę Miejską m. Łodzi w dniu 20 marca 1935 roku, zatwierdzony przez Urząd Wojewódzki Łódzki reskryptem L. SF. I/4/3/35 z dnia 30 marca 1935 roku, ze zmianami, wprowadzonymi Postanowieniem Tymczasowego Prezydenta Miasta Łodzi Nr 263/R z dnia 10 września 1936 roku, powziętym w zastępstwie Rady Miejskiej i zatwierdzonym przez Urząd Wojewódzki Łódzki reskryptem L.SF.I/4/16 z dnia 6 listopada 1936 roku.

Przepisy §§ 12—17 Statutu w nowym brzmieniu stosowane są do przedstawień kinematograficznych, zgłoszonych przez przedsiębiorstwa publicznego wyświetlania filmów, poczynając od dnia 1 października 1936 roku.

STATUT

o poborze na rzecz Gminy m. Łodzi podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk.

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 roku o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 62 z 1936 r. poz. 454), wydaje się następujący statut o poborze na rzecz Gminy m. Łodzi podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk.

§ 1.

Podatкови podlegają wszystkie urządzone na terenie m. Łodzi o charakterze publicznym zabawy, przedstawienia teatralne, kinematograficzne, widowiska, odczyty, produkcje słowne i muzyczne oraz wszelkie inne przedsięwzięcia, służące celom rozrywkowym lub pokazowym.

§ 2.

1. Podatek pobiera się w formie dodatku procentowego do zasadniczej ceny wykupionego biletu wstępu (podatek biletowy); w przypadkach zaś, gdy uczestnictwo w publicznych zabawach, rozrywkach lub widowiskach nie jest uzależnione od wykupienia biletów wstępu — w formie podatku ryczałtowego.

2. Podatek ryczałtowy pobiera się również obok podatku biletowego, o ile poza zasadniczą opłatą za wejście pobierane są jakiegokolwiek dodatkowe opłaty za korzystanie z poszczególnych imprez bez wydawania biletów.

§ 3.

1. Wolne od podatku są:

- a) amatorskie zawody sportowe, prócz zawodów konnych,
- b) odczyty, pokazy rzeczowe, świetlne itp. o charakterze propagandy państwowej, społecznej, naukowym lub oświatowym, o ile nie posiadają cech zarobkowych,
- c) muzea i wystawy dzieł sztuki i zabytków, nie posiadające charakteru zarobkowego,
- d) zabawy uczniowskie, popisy szkolne, przedstawienia, koncerty, urządzone przez szkoły, jeżeli wykonawcami są uczniowie szkół lub też inni wykonawcy, występujący wyłącznie dla celów wychowawczych, i jeśli dochód przeznaczony jest na cele szkolne,
- e) przedstawienia teatralne i koncerty, urządzone dla młodzieży specjalnie w celach pedagogicznych, po cenach minimalnych, zatwierdzonych przez Wydział Podatkowy Zarządu Miejskiego,
- f) akademie uroczyste, urządzone przez instytucje kulturalno-oświatowe i społeczne ku uczczeniu pamiątek narodowych,
- g) kąpieliska (stawy, baseny, plaże), ślizgawki, tory saneczkowe, korty tenisowe, o ile nie jest pobierana opłata za korzystanie, bądź jeżeli najwyższa z pobieranych opłat nie przekracza 25 gr od osoby,
- h) imprezy, urządzone przez stowarzyszenia wyższej użyteczności, oraz uznane przez Zarząd Miejski, organizacje dobroczynne lub oświatowe, o ile dochód z tych imprez przeznaczony jest wyłącznie na cele dobroczynne lub oświatowe, z góry określone,
- i) zabawy, urządzone przez osoby pojedyncze w prywatnych mieszkaniach, oraz zabawy reprezentacyjne, urządzone przez urzędy publiczne, o ile nie są pobierane pod żadną formą opłaty za wejście, bądź za konsumpcję trunków i potraw. Po-

mieszceń klubowych i lokali stowarzyszeń nie uważa się za prywatne.

2. Prezydentowi miasta poza tym przysługuje prawo zwalniania od podatku w poszczególnych wypadkach przedstawień teatralnych, urządzanych specjalnie dla zrzeszeń pracowniczych, oraz prawo zwalniania od podatku lub stosowania ulg podatkowych dla innych imprez, na specjalne uwzględnienie zasługujących.

Uprawnienie to przechodzi na kierownictwo Wydziału Podatkowego Zarządu Miejskiego odnośnie imprez, za wejście, za które nie pobiera się żadnych opłat lub gdy należność podatkowa względnie udzielana ulga podatkowa nie przekracza kwoty zł. 25.—.

§ 4.

Podatek wynosi:

1. 1% od stawek gry w totalizatora,
 2. 10% od stawek gry, zakładów lub wygranych, przewidzianych w ust. 2 art. 18 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 roku (Dz. U. R. P. Nr 62/36, poz. 454),
 3. 10% opłaty za wejście:
 - a) na operę, przedstawienia dramatyczne oraz inne przedstawienia teatralne o wyższej wartości artystycznej,
 - b) na koncerty i występy solowe (gdy całość programu wypełnia jedna osoba, nie licząc akompaniamentu) o wyższej wartości artystycznej,
 - c) na odczyty, deklamacje, recytacje, pokazy, wystawy i do muzeów,
 - d) na ślizgawki, tory saneczkowe, korty tenisowe, do kąpielisk, na plaże, do ogrodów oraz za wynajem łodzi itp., o ile nie są połączone z innymi atrakcjami,
 - e) na kiermasze i bazary,
 - f) na zabawy nietaneczne, rozrywki i widowiska, nie mające celów zarobkowych, a urządzone przez prawnie istniejące stowarzyszenia i kluby,
 - g) na zawody konne,
 - h) na panoramy, pokazy zwierząt tresowanych, menażerie itp.
- U w a g a: Najniższa kwota podatku przy stawce 10% wynosi 1 grosz od biletu wstępu.

4. 15% opłaty za wejście:

- a) na farsę, operetkę, komedię muzyczną,
- b) na zabawy na lodzie, ogrodowe, niepołączone z atrakcjami o charakterze rewiowym lub kabaretowym,

5. 30% opłaty za wejście:
- a) na przedstawienia rewiowe (programy składane),
 - b) na rewie (pokazy) mody,
 - c) na zabawy taneczne i inne zabawy, rozrywki i widowiska, niepołączone z atrakcjami o charakterze kabaretowym,
 - d) do cyrku, o ile przedstawienie nie jest połączone z walkami zapaśniczymi,
 - e) do tzw. „Luna Parków” oraz na wszelkiego rodzaju imprezy, znajdujące się na terenie tych przedsiębiorstw, jak: kolejki napowietrzne, karuzele, elektrodromy, welodromy, hipodromy, kołobiegi, huśtawki, siłomierze, strzelnice, zwierzyńce, teatrzyki, cyrki, kręgielnie, gry zręcznościowe, automaty, muzyczne, stereoskopowe, bilardowe, zręcznościowe, pokazy magiczne itp., o ile za korzystanie z tych imprez, niezależnie od opłaty za wejście na teren przedsiębiorstwa, pobierana jest oddzielna opłata,
 - f) na wyścigi konne i inne imprezy, połączone z grą lub zakładami,
 - g) do ujeżdżalni,
 - h) na szopki artystyczne, przedstawienia teatru marionetek i przedstawienia sylwestrowe (tzw. „wesołki sylwestrowe”),
6. 50% opłaty za wejście:
- a) na bale, maskarady, reduty i rauty,
 - b) na imprezy sportowe zawodowców,
 - c) na walki zapaśnicze,
 - d) na pokazy tzw. „wybryków natury”, magiczne, na seanse spirytystyczne, hipnotyczne itp., do muzeów osobliwości,
7. 75% opłaty za wejście na przedstawienia teatrów warieté i kabaretów,
8. do wszelkich innych imprez, powyższymi przepisami nieobjętych, Zarząd Miejski będzie stosował taką stawkę podatkową, do jakiej atrakcje te mogą być zaliczone ze względu na swój przeważający charakter.

§ 5.

Jeżeli publiczne zabawy, rozrywki i widowiska składają się z kilku części, podlegających różnym stawkom podatkowym, podatek pobiera się od całości według stawki dla części, podlegającej najwyższemu opodatkowaniu.

§ 6.

Od biletów stałych (abonamentowych) podatek ustala się w odpowiedniej kwocie ryczałtowej za cały okres czasu, na który bilet wydano.

§ 7.

Restauracje, cukiernie, kawiarnie itp. zakłady, w których odbywają się widowiska sceniczne, kabaretowe, świetlne, produkcje muzyczne oraz dancingi, podlegają podatkowi ryczałtowemu w wysokości do zł. 25.— dziennie; jeżeli zaś są czynne po godzinie 24-ej — w wysokości do zł. 50.— dziennie.

§ 8.

Restauracje, cukiernie, kawiarnie itp. zakłady, posiadające dla publiczności instrumenty muzyczne, bilardy zwykłe i automatyczne oraz inne urządzenia do gry, sale tańca, stowarzyszenia i kluby, w których odbywają się gry towarzyskie (np. bilard, karty, domino itp.) podlegają podatkowi ryczałtowemu w wysokości do zł. 25.— dziennie.

§ 9.

Przedsięwzięcia o charakterze zabaw ludowych, a w szczególności karuzele, kolejki napowietrzne, elektrodromy, hipodromy, welodromy, cykłodromy, kołobiegi, huśtawki, siłomierze, strzelnice, teatrzyki, cyrki, kręgielnie, gry zręcznościowe, automaty muzyczne, stereoskopowe, bilardowe, zręcznościowe, pokazy magiczne itp., podlegają podatkowi ryczałtowemu w wysokości do zł. 10— dziennie.

§ 10.

1. Wysokość podatku ryczałtowego w granicach, określonych w §§ 7, 8 i 9 niniejszego Statutu, ustala Komisja z udziałem rzeczoznawców, specjalnie do tego powołana przez Zarząd Miejski, po wysłuchaniu przedsiębiorcy względnie osoby zarządzającej i na podstawie materiału zebranego przez delegowanych urzędników.

W wypadku niezgłoszenia się wezwanych osób zainteresowanych, bądź odmowy udzielenia wyjaśnień — Komisja ustali wysokość podatku ryczałtowego tylko na podstawie posiadanego materiału.

Dla przedsiębiorstw stałych ryczałt może być ustalony w odpowiedniej kwocie miesięcznej.

2. Zmiana wysokości ryczałtu może nastąpić w każdym czasie.

3. W wypadkach, nieobjętych §§ 7, 8 i 9 i gdy nie może być uskuteczniiony wymiar podatku w postaci dodatku procentowego do zasadniczej ceny biletów wstępu — Zarząd Miejski skutecznie wymiar podatku ryczałtowego po uprzednim zebraniu danych, co do frekwencji i dochodowości według zasad, jakie by należało zastosować do wymiaru podatku biletowego.

§ 11.

O wymiarze podatku ryczałtowego Wydział Podatkowy Zarządu Miejskiego powiadamia płatników specjalnym orzeczeniem.

§ 12.

1. Stawka podatku od publicznego wyświetlania filmów wynosi 35%, a od filmów ze stampilą „temat polski” — 3% ceny biletu wstępu.

2. Przy wymiarze podatku ułamki procentów oraz ułamki groszy, mniejsze od 0,5 odrzuca się, a wynoszące 0,5 i więcej zaokrągla się wzwyż do jednostki z tym jednak, że najniższa kwota podatku od jednego biletu wstępu wynosi jeden grosz.

§ 13.

1. Jeżeli prowadzący przedsiębiorstwo publicznego wyświetlania filmów złoży Zarządowi Miejskiemu deklarację, w której zobowiąże się do wyświetlenia w danym okresie rocznym co najmniej 10% pełno-programowych filmów ze stampilą „temat polski“ o długości ponad 1500 mtr. i deklaracja ta zostanie poparta przez Zrzeszenie Teatrów Świetlnych Województwa Łódzkiego, a gdy przedsiębiorca nie jest członkiem tego Zrzeszenia — wnioskiem Związku Polskich Zrzeszeń Teatrów Świetlnych w Warszawie — wówczas na dany okres roczny zastosowana zostanie specjalna zniżka podatku od wyświetlanych przez przedsiębiorcę filmów bez stampili „temat polski“, wynosząca czwartą część podatku oraz specjalna zniżka od wyświetlanych przez przedsiębiorcę filmów ze stampilą „film dubbingowany w Polsce“, wynosząca połowę podatku.

2. Filmy (w ilości 12 wymienione w załączniku), oznaczone do dnia 1 listopada 1936 r. przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych stampilą „średniometrażowy, temat polski“, jeżeli będą wyświetlane łącznie z filmami bez stampili „temat polski“, powodują zastosowanie ulgowej stawki podatku, która wynosi tyle, ile wynosi stawka podatku od filmu ze stampilą „film dubbingowany w Polsce“, do którego zastosowano zniżki z punktu 1 paragrafu niniejszego i § 14 statutu niniejszego. Wymienione filmy średniometrażowe powodują zastosowanie ulgowej stawki tylko przez okres wyświetlania jednego programu.

3. Zniżka specjalna, określona w poprzednich ustępach, będzie cofnięta na okres czasu, wyznaczony przez Zarząd Miejski, tym przedsiębiorstwom publicznego wyświetlania filmów, w których popełnione zostaną nadużycia na szkodę miasta, Funduszu pracy lub Polskiego Czerwonego Krzyża.

§ 14.

1. Jeżeli film bez stampili „temat polski” lub film ze stampilą „film dubbingowany w Polsce“ jest wyświetlany na wszystkich seansach łącznie z filmem ze stampilą „krótkometrażowy, temat polski“ o długości od 200—300 metrów, wówczas podatek podlega zniżce, wynoszą-

cej piątą część ogólnej sumy obliczonego podatku, a gdy jest zastosowana zniżka specjalna z § 13 statutu niniejszego — wynoszącej piątą część ogólnej sumy podatku, obliczonego ze zniżką specjalną.

2. Film ze stampilą „krótkometrażowy, temat polski“ powoduje określoną w poprzednim ustępie zniżkę podatkową tylko przez okres wyświetlania jednego programu.

3. O ile Zarząd Miejski stwierdzi, że film ze stampilą „krótkometrażowy, temat polski“ nie był wyświetlany na wszystkich seansach danego programu, bądź nie był wyświetlany całkowicie, wówczas odpowiednia zniżka podatkowa, przypadająca z całego programu, nie będzie przyznana, a zniżka już udzielona zostanie cofnięta.

4. Filmy ze stampilą „krótkometrażowy, temat polski“, oznaczone jednocześnie stampilą „reklamowy“, nie powodują zniżki podatkowej.

5. Metraż filmów ze stampilą „krótkometrażowy, temat polski“, musi ściśle odpowiadać metrażowi, uwidocznionemu na legitymacji filmowej, w przeciwnym razie filmy takie nie powodują zniżki podatkowej. Normalne zużycie filmu, nie przekraczające 10% metrażu, uwidocznionego w legitymacji filmowej, nie pociąga za sobą utraty zniżki podatkowej. Metraż tygodników aktualności, własność Polskiej Agencji Telegraficznej, musi ściśle odpowiadać metrażowi, uwidocznionemu w legitymacji filmowej.

6. Filmy ze stampilą „krótkometrażowy, temat polski“, do których legitymacje filmowe zostały wystawione przed dniem 24 sierpnia 1936 r., powodują określoną w pkt. 1 niniejszego paragrafu zniżkę podatkową tylko w tych wypadkach, gdy posiadają oceny „artystyczny“ lub „kształtujący“.

§ 15.

1. Jeżeli w czasie jednego przedstawienia (programu) są wyświetlane dwa filmy pełnoprogramowe o długości ponad 1500 metrów: jeden ze stampilą „temat polski“, a drugi bez takiej stampili, wówczas podatek wymierza się według średnio-arytmetycznej stawek podatku od tych filmów. W tych wypadkach filmy ze stampilą „średniometrażowy, temat polski“ od długości od 900—1500 metrów traktuje się na równi z filmami pełnoprogramowymi.

2. Do podatku, wymierzonego według średniej arytmetycznej stawek, zniżki z §§ 13 i 14 niniejszego statutu nie będą stosowane.

3. Jeżeli w czasie jednego przedstawienia wyświetla się więcej niż dwa filmy; ze stampilą „temat polski“ i bez takiej stampili, wówczas podatek wymierza się według stawki podatku od filmu bez stampili „temat polski“, przy czym nie będą stosowane zniżki z §§ 13 i 14 niniejszego statutu.

4. „Tygodnik aktualności“, jak również filmy ze stampilą „dodatek” oraz ze stampilą „reklamowy“, wyświetlane przy programach zasadniczych, zarówno pojedynczych, jak i podwójnych, nie wpływają na wymiar podatku od tych programów.

§ 16.

W miesiącach letnich, w czasie od dnia 1 maja do dnia 31 sierpnia, podatek od filmów podlega niższej, wynoszącej piątą część podatku, jeżeli zaś są zastosowane zniżki z §§ 13 i 14 statutu niniejszego, podatek podlega niższej, wynoszącej piątą część podatku z tymi zniżkami, a gdy jest zastosowana średnia arytmetyczna stawek z § 15 statutu niniejszego, podatek podlega niższej, wynoszącej piątą część podatku, wymierzonego według średniej arytmetycznej stawek.

§ 17.

1. Zarząd Miejski, z urzędu lub na wniosek prowadzącego przedsiębiorstwo publicznego wyświetlania filmów, może podatek od publicznego wyświetlania filmów, pobierany w formie dodatku procentowego do ceny biletu wstępu, zastąpić podatkiem procentowym od obrotu albo podatkiem ryczałtowym, ustalonym za zgodą przedsiębiorcy.

2. Zamiana dodatku procentowego do ceny biletu wstępu na podatek procentowy od obrotu lub podatek ryczałtowy może nastąpić tylko pod warunkami, przewidzianymi w § 13 statutu niniejszego dla zastosowania zniżki specjalnej, dotyczącej obowiązku wyświetlania co najmniej 10% pełnoprogramowych filmów ze stampilą „temat polski” o długości ponad 1500 metrów.

3. Zarówno do podatku procentowego od obrotu, jak i do podatku ryczałtowego stosują się odpowiednie zniżki z §§ 14 i 16 statutu niniejszego, natomiast nie stosuje się zniżka specjalna z § 13 statutu niniejszego.

§ 18.

1. Podatek miejski od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk, pobierany w formie dodatku procentowego do zasadniczej ceny biletu, oblicza się od liczby wydanych biletów wstępu, przy czym nie bierze się pod uwagę biletów wolnego wejścia, wydanych bezpłatnie.

2. Cena, podana na bilecie, służy za podstawę wymiaru podatku nawet wówczas, gdy bilet sprzedany został po cenie niższej, niż na nim oznaczona.

3. Jeżeli poza opłatą za bilety wstępu są pobierane dodatkowe opłaty, bez uiszczenia których nie jest dopuszczalny udział w imprezie, jak np.: wykupienie programu, katalogu, kuponów bufetowych (na konsumpcję), innego biletu lub przedmiotu itp., Zarząd Miejski może pobrać

podatek od dodatkowych opłat w formie ryczałtu, bądź też doliczyć obowiązkowe dopłaty do podstawy wymiaru podatku biletowego.

O ile nie będą sprzedawane bilety wstępu, wszelkie obowiązujące opłaty, nie wyłączając opłaty za przechowanie garderoby, będą wzięte pod uwagę przy ustalaniu wysokości podatku ryczałtowego.

4. Pod ceną zasadniczą rozumie się pobraną na rzecz przedsiębiorstwa względnie osoby, urządzającej imprezę, opłatę za wejście wraz z wszelkimi ustalonymi obowiązkowymi dopłatami, a nie wlicza się do niej podatku miejskiego oraz opłat, inkasowanych na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża i Funduszu Pracy.

§ 19.

Opłata za przechowanie garderoby nie będzie doliczana do podstaw opodatkowania, jeśli nie będzie przewyższać następujących norm:

- a) 10 gr przy cenach ostatecznych biletów wstępu, z których najwyższa nie przekracza jednego złotego,
- b) 30 gr przy wszystkich innych cenach biletów wstępu.

§ 20.

1. Przy kasach sprzedaży biletów wejściowych winien być wywieszony na widocznym miejscu zatwierdzony i zaopatrzony pieczęcią kontroli miejskiej cennik ze wskazaniem wszystkich cen miejsc podług kategorii lub rodzaju oraz ze wskazaniem wszelkich obowiązkowych opłat dodatkowych.

2. Wywieszenie cennika, niezatwierdzonego przez Zarząd Miejski i niezaopatrzonego pieczęcią kontroli miejskiej, jak również dokonywanie jakichkolwiek zmian cen na cenniku zatwierdzonym — jest niedopuszczalne.

3. Cena pobierana za bilet wstępu winna ściśle odpowiadać cenie, uwidocznionej w cenniku za daną kategorię lub miejsce.

4. Sprzedaż biletów winna się odbywać w ten sposób, aby zarówno nabywający, jak i kontroler miejski mogli widzieć, że bilety każdorazowo są wrywane z zeszytów.

§ 21.

1. Podatek od biletów opłacają osoby nabywające bilety wstępu na imprezę, inkasuje go zaś na rzecz Gminy — równocześnie z pobraniem opłaty za bilet — przedsiębiorstwo względnie osoba urządzająca.

2. Za czynności, związane z inkasem podatku, przedsiębiorca względnie osoba urządzająca imprezę, otrzymują wynagrodzenie w wysokości 3% sum zainkasowanego podatku i wpłaconego przez nich do Kasy Miejskiej.

3. Podatek ryczałtowy opłaca przedsiębiorstwo, względnie osoba urządzająca imprezę.

4. Przy imprezach i przedsiębiorstwach stałych (o koncesjach rocznych na terenie m. Łodzi) zainkasowany podatek od biletów wstępu względnie podatek ryczałtowy winien być wpłacony do Kasy Miejskiej nie później, niż w trzecim dniu po odbyciu się imprezy.

5. W razie niedotrzymania wskazanego wyżej terminu Zarząd Miejski może od przedsiębiorców lub osób, urządzających stałe imprezy, zażądać złożenia zabezpieczenia w postaci kaucji pieniężnej albo też uiszczenia z góry całości lub części należności z tytułu przypadającego podatku.

6. Przy imprezach sporadycznych wymierzony podatek od biletów wstępu względnie podatek ryczałtowy winien być wpłacony do Kasy Miejskiej z góry, bądź winno być złożone równoznaczne zabezpieczenie.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Wydział Podatkowy może odstępować od powyższej zasady.

7. W razie niezapłacenia podatku z góry i niezłożenia gwarancji, zabezpieczającej wpływ zainkasowanego podatku, Zarząd Miejski może delegować do kasy takiego przedsiębiorstwa na jego koszt swojego urzędnika do kontroli sprzedaży biletów oraz zainkasowania należnych wpływów podatkowych i opłat.

8. Wymóg złożenia kaucji lub uiszczenia z góry należnego podatku Zarząd Miejski może zastosować również w stosunku do tych płatników, którzy w dniu wejścia w życie niniejszego statutu zalegać będą w płaceniu podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk.

9. Sumy podatku, wpłacone ponad normę, będą zwracane lub zaliczane na poczet innych należności podatkowych.

§ 22.

1. Za należyty pobór i terminowe uiszczanie podatku do Kasy Miejskiej ponoszą odpowiedzialność osoby, którym udzielono koncesji lub zezwolenia na urządzenie zabaw, rozrywek i widowisk, względnie osoby, które przez podpisanie odpowiedniego zgłoszenia taką odpowiedzialność na siebie przyjęły.

2. Przeciwno winnym niewpłacenia w wyznaczonym terminie do Kasy Miejskiej zainkasowanego podatku Zarząd Miejski występować będzie na drogę sądową z oskarżeniem z art. 262 K. K. 1932.

§ 23.

1. Przedsiębiorcy oraz osoby, urządzające publiczne zabawy, rozrywki i widowiska, jak również właściciele lub dzierżawcy lokali, w których imprezy te mają się odbywać, obowiązani są najpóźniej na

dwa dni przed rozpoczęciem się tychże zawiadomić o tym Wydział Podatkowy Zarządu Miejskiego.

2. Obowiązkowi zgłoszenia podlegają również imprezy wolne od podatku, prócz zabaw reprezentacyjnych, urządzanych przez urzędy publiczne.

3. Przedsiębiorstwa kinematograficzne przy każdorazowej zmianie programu, najpóźniej w dniu premiery, przed rozpoczęciem 1-go seansu, winny w godzinach urzędowych przedłożyć w Wydziale Podatkowym Zarządu Miejskiego oryginały względnie poświadczone przez Starostwo odpisy legitymacyj filmów, które mają być wyświetlane. W razie nieprzedstawienia legitymacji — odnośny film potraktowany zostanie jako nieposiadający oceny stampilowej. W razie nadejścia do Łodzi filmu w godzinach pozaurzędowych względnie bez legitymacji, przedsiębiorstwo kinematograficzne może tego samego dnia przystąpić do wyświetlania tego filmu, o ile jest dopuszczony do publicznego wyświetlania, pod warunkiem uprzedniego złożenia w Zarządzie Miejskim w godzinach urzędowych odpowiedniej deklaracji zastępczej według formy i treści, ustalonej przez Zarząd Miejski; legitymacja zaś względnie uwierzytelniony odpis powinny być złożone najdalej w ciągu 3-ch dni.

§ 24.

1. Równocześnie ze zgłoszeniem urządzający publiczne zabawy, rozrywki i widowiska winni nabyć po cenie kosztu w Zarządzie Miejskim bilety wstępu, przeznaczone do sprzedaży, a w wypadkach nieposiadania przez Zarząd Miejski odpowiednich biletów złożyć swoje, odpowiadające ściśle pod względem treści i formy ustalonemu przez Zarząd Miejski typowi.

2. Bilety przedkładane w Zarządzie Miejskim winny posiadać:

- a) numerację ciągłą w granicach do 99.999 dla poszczególnych kategorii miejsc,
- b) cenę ostateczną,

a ponad to przy imprezach sporadycznych na odwrocie każdego biletu datę imprezy i pieczętkę osoby lub przedsiębiorstwa, urządzającego tę imprezę.

3. Bilety winny być sprzedawane ściśle według kolejności numeracji w poszczególnych kategoriach.

4. Stosowanie ulgowych biletów, tj. opiewających na ceny niższe od normalnie obowiązujących na daną imprezę lub seans, uzależnione jest od uzyskania uprzedniej zgody Zarządu Miejskiego, który również określi najwyższy dopuszczalny procentowy stosunek sprzedanych biletów ulgowych do biletów po cenach normalnych.

5. Bilety ulgowe winny wskazywać dokładnie kategorie miejsc, na jakie zostają sprzedawane. Dla każdej kategorii winny być odmienne bilety, odpowiadające warunkom, ustalonym w ustępie 1-szym niniejszego paragrafu. Bilety ulgowe mogą być sprzedawane tylko przy kasie za gotówkę.

6. Do sprzedaży dopuszczone być mogą tylko bilety, zaopatrzone znakiem kontroli miejskiej.

7. Przesprzedaż biletów wstępu może się odbywać jedynie za uprzednią zgodą Wydziału Podatkowego Zarządu Miejskiego.

Niedopuszczalna jest sprzedaż biletów bez znaku kontroli miejskiej, jak również przedsprzedaż jakichkolwiek kuponów, zaproszeń, zawiadomień, innych biletów do zamiany i biletów po cenach ulgowych.

8. Do przedsprzedaży, kiedy ważność biletów nie jest ograniczona terminem względnie programem, mogą być dopuszczone tylko bilety, od których wymierzony został podatek według najwyższej dopuszczalnej stawki. Bilety takie winny posiadać na odwrocie (na odcinku zasadniczym i na odcinkach kontroli) napis „Przesprzedaż” oraz datę wydania biletu.

W wypadkach, kiedy ważność biletów jest ograniczona terminem względnie programem, wówczas bilety takie podlegają tej stawce podatkowej, jaka obowiązuje w terminie ich ważności względnie jaką zastosowano do danego programu. Bilety takie na odwrocie winny posiadać napis „Ważny od dnia do dnia” bądź „W dniu” lub „Ważny na „” (oznaczenie imprezy) oraz datę wydania.

Bilety, znajdujące się w przedsprzedaży, winny być uwidocznione w odnośnym dniu wydania zarówno w „Sprawozdaniu” jak i „Ewidencji” sprzedanych biletów.

9. Zarząd Miejski może czynić wyjątki od powyższych wymagań, dotyczących treści i formy biletów, w odniesieniu do imprez sporadycznych.

§ 25.

1. Każda osoba, zarządzająca publiczną zabawę, rozrywkę lub widowisko, ma prawo do pewnej, ustalonej indywidualnie przez Wydział Podatkowy Zarządu Miejskiego, liczby biletów bezpłatnych jednorazowego wolnego wejścia, odpowiadających ściśle pod względem treści i formy ustalonemu przez Zarząd Miejski typowi.

2. Przedsiębiorstwa stałe, jak: teatry, kinoteatry itp., mają ponad to prawo do wydawania biletów bezpłatnych wolnego wejścia tygodniowych z (kuponami) lub według uznania Wydziału Podatkowego rocznych (bez kuponów) ważnych na jeden rok, w liczbie nieprzekraczającej 10% miejsc posiadanych na widowni.

3. Miesięczna norma biletów bezpłatnych jednorazowego wolnego wejścia (jednoosobowych) dla przedsiębiorstw stałych nie może przekraczać 50% liczby miejsc siedzących, posiadanych na widowni.

4. Dla imprez sporadycznych liczba biletów bezpłatnych jednorazowego wolnego wejścia ustalana jest każdorazowo przez Wydział Podatkowy Zarządu Miejskiego z tym zastrzeżeniem, że liczba biletów zużytych nie może przekraczać 10% liczby biletów, sprzedanych na daną imprezę.

W wypadkach przekroczenia ustalonych norm od nadwyżki obliczony może być podatek miejski według przepisów § 28.

5. Druki bezpłatnych biletów wolnego wejścia jednorazowych, tygodniowych i rocznych przedsiębiorcy otrzymywać mogą w Zarządzie Miejskim za zwrotem kosztów.

6. Bilety bezpłatne wolnego wejścia mogą opiewać również „na dwie osoby“, tj. uprawniać do zajmowania 2-ch miejsc.

7. Wszelkie bilety bezpłatnego wolnego wejścia muszą być zaopatrzone w znak kontroli miejskiej.

8. Na biletach bezpłatnych wolnego wejścia winny być umieszczane przez wydającego nazwiska i adresy osób, którym bilety te zostaną wydane. Na biletach tygodniowych i rocznych nazwiska i adresy osób winny być wpisane przed oznaczeniem tych biletów znakiem kontroli miejskiej. Bilety roczne winny zawierać ponad to fotografię osoby, dla której bilet został wystawiony.

9. Za bilety bezpłatne wolnego wejścia nie może być pobierana żadna opłata za wejście, ani opłaty dodatkowe.

10. W wypadkach, zasługujących na specjalne uwzględnienie Wydział Podatkowy Zarządu Miejskiego może dopuścić wyjątki do przepisów niniejszego paragrafu.

§ 26.

1. Przedsiębiorca względnie urządzający imprezę, podlegającą podatkowi biletowemu, może zezwolić na uczestnictwo lub korzystanie z imprezy dopiero po okazaniu właściwych biletów wstępu, zaopatrzonych w znak kontroli miejskiej, przy czym bilety jednorazowe winny ulec niezwłocznemu skasowaniu przez oderwanie odcinków kontroli.

2. Wzbronione jest:

- a) sprzedawanie kilku biletów niższej wartości wzamian jednego biletu wyższej wartości, przekazywanie biletów z oderwanymi odcinkami kontroli innej osobie, wpuszczanie kilku osób za jednym biletem oraz dzielenie biletów na części;
- b) używanie zamiast biletów wejścia zaproszeń, zawiadomień, biletów tymczasowych, kuponów itp.

U w a g a: Wydział Podatkowy w wypadkach, zasługujących na specjalne uwzględnienie, może dopuścić wyjątki od przepisów powyższego ustępu.

Wszelkie nielegalne dowody wyżej wymienione będą niezwłocznie przez kontrolerów odbierane.

§ 27.

1. Wpuszczanie widzów lub korzystających z imprezy na salę dopuszczalne jest tylko przez wejścia specjalnie do tego przeznaczone i zaopatrzone odpowiednimi napisami.

2. W przedsiębiorstwach stałych bileterzy przy wpuszczaniu publiczności na salę winni odcinek kontroli oderwać od biletu, bilet całościowo zwrócić nabywcy (widzowi), odcinek zaś niezgnieciony natychmiast wrzucić do specjalnej puszkii, umieszczonej na zewnątrz przy każdym wejściu na widownię. Klucze od puszek winny się znajdować w kasie przedsiębiorstwa do dyspozycji kontrolerów, aby mogli sprawdzać ich zawartość. Liczba oderwanych i znajdujących się w puszcze odcinków powinna zgadzać się z liczbą sprzedanych tego dnia biletów, uwzględniając wypadki niewykorzystania wykupionych biletów przez widzów. Administracja przedsiębiorstwa przed rozpoczęciem przedstawień w danym dniu winna opróżnić puszkii z odcinków z dnia ubiegłego.

Niedopuszczalne jest nawet czasowe przechowywanie odcinków biletowych po kieszeniach bileterów lub w innych miejscach, niż przeznaczone.

3. Personel przedsiębiorstwa, względnie osoby, organizujące imprezę, winny posiadać legitymacje, zaopatrzone znakiem kontroli miejskiej.

§ 28.

W razie naruszenia przez przedsiębiorcę względnie osobę, urządzającą imprezę, postanowień niniejszego statutu tak, że okoliczności, miarodajnych dla obliczenia podatku, nie można z pewnością ustalić, wymiar podatku może być uskuteczniiony w ten sposób, jak gdyby wszystkie rozporządzalne miejsca lub bilety zostały rozsprzedane po cenach zwykłych lub też ustalonych przez Zarząd Miejski w poszczególnym wypadku według wyższego szacunku. O uskutecznionym wymiarze podatku Zarząd Miejski powiadamia płatnika pisemnie.

§ 29.

1. Celem przeprowadzenia kontroli poboru podatku Zarząd Miejski na miejsce odbywania się imprez deleguje specjalnie upoważnionych urzędników (kontrolerów), którzy uprawnieni są do:

- a) wkraczania o każdej porze na teren lub do lokalu, gdzie odbywa się jakakolwiek impreza o charakterze publicznym,
- b) kontrolowania czynności kasowych przy sprzedaży biletów,
- c) sprawdzania wpływów kasowych i zapasów biletów w kasie,
- d) wglądu do ksiąg prowadzonych przez przedsiębiorstwo,
- e) sprawdzania biletów wstępu przy wejściu do lokali względnie miejscu, na terenie którego odbywa się impreza,
- f) dokonywania za pośrednictwem personelu obsługi kontroli biletów wejścia wśród widzów na widowni lub na terenach imprez wśród korzystających z tych imprez,
- g) dokonywania w każdym czasie pomiarów wyświetlanych filmów,
- h) przeprowadzania wszelkich czynności, mających na celu kontrolę należytego poboru podatku i opłat zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Przeprowadzanie kontroli winno się odbywać w zasadzie w obecności lub po zawiadomieniu przedsiębiorcy bądź osoby, należącej do personelu przedsiębiorstwa.

2. Dla osób, delegowanych do kontroli poboru podatku, w przedsiębiorstwach stałych winny być zarezerwowane na stałe na sali dwa miejsca, wyznaczone przez Wydział Podatkowy. Miejsca te winny być zaopatrzone przez przedsiębiorstwo w tabliczki z napisami „Urzędowe — Kontrola podatku“. W wypadkach, gdy miejsca takie nie będą wyznaczone lub nie będą mogły być wyznaczone oraz przy imprezach sporadycznych organizator imprezy względnie przedsiębiorca obowiązany jest wystawić dwa bilety bezpłatne wolnego wstępu na każdą imprezę, przedstawienie względnie seans. Gdyby bilety takie z jakiegokolwiek powodu nie zostały wystawione, wystawi je Wydział Podatkowy ze swym podpisem i pieczęcią oraz oznaczy je napisem „urzędowy“. Do biletów urzędowych nie mogą się odnosić żadne ograniczenia co do ważności, czynione przez dyrekcję względnie osoby, organizujące imprezę.

3. Przedsiębiorca i jego personel oraz osoby, organizujące imprezy, obowiązane są udzielać kontroli podatku wszelkich wyjaśnień w sprawach poboru podatku i ściśle stosować się do wszelkich wskazówek, czynionych w przedmiocie kontroli. Na żądanie kontrolera przedsiębiorca i jego personel obowiązani są zażądać od widza biletu i okazać go kontrolerowi, lub też umożliwić bezzwłoczne dokonanie kontroli na widowni.

W razie uzasadnionej potrzeby na żądanie kontrolera przedsiębiorca lub organizator imprezy winien wezwać biletera do okazania zawartości kieszeni.

4. Właściciel przedsiębiorstwa obowiązany jest wywieszać w poczekalni i na sali w miejscach, wskazanych przez kontrolera podatku, wszelkie ogłoszenia dotyczące kontroli.

5. Przedsiębiorcy względnie urządzający zabawy, rozrywki lub widowiska obowiązani są prowadzić wykazy sprzedanych biletów, jak również przedkładać Wydziałowi Podatkowemu Zarządu Miejskiego obrachunki sprzedanych biletów według ustalonych przez Zarząd Miejski wzorów i terminów oraz przechowywać przez 30-dniowy okres czasu wszelkie dowody, dotyczące ilości sprzedanych biletów.

6. Łącznie z obrachunkami ze sprzedanych biletów winny być przedkładane w Wydziale Podatkowym grzbiety zeszytów biletów sprzedanych, a przy imprezach sporadycznych ponad to wszystkie bilety nierozsprzedane lub nierozdane.

Bilety zwrócone ulegną natychmiastowemu zniszczeniu po uzgodnieniu obrachunku.

7. Przedsiębiorstwa stałe obowiązane są w dniu, kiedy następuje zmiana programu, powodująca zmianę stawki podatkowej, przedłożyć w Wydziale Podatkowym — przed rozpoczęciem sprzedaży — cały zapas posiadanych biletów oraz grzbietów książek biletowych, całkowicie wyprzedanych, w celu odnotowania zmiany stawki podatkowej.

8. Jeżeli w ciągu trzech dni po odbytej imprezie przedsiębiorca lub osoba, urządzająca nie zgłosi się w Wydziale Podatkowym z niesprzedanymi biletami do rozrachunku, podatek będzie obliczony i pobrany w takiej wysokości, jak gdyby wszystkie bilety były sprzedane.

§ 30.

Nieuiszczony w terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem odsetek za zwłokę zgodnie z ustawą z dnia 18 marca 1935 roku (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 8, poz. 88) oraz kosztów egzekucyjnych według postanowień ustawy z dnia 31 lipca 1924 roku (Dz. U. R. P. Nr 73, poz. 721), zmienionej częściowo rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 roku (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 401). W czasie obowiązywania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25-go czerwca 1932 roku o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 580), zmienionego częściowo rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 2. I. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 24) i z dnia 28. I. 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 78), — koszty egzekucyjne pobierane będą według przepisów tego rozporządzenia.

§ 31.

Od orzeczeń Zarządu Miejskiego w przedmiocie wymiaru i poboru podatku wolno, w myśl art. 48 ustawy o tymczasowym uregulowaniu

finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 62/36, poz. 454), odwołać się w ciągu dni 14, licząc od dnia następnego po doręczeniu orzeczenia, do Urzędu Wojewódzkiego Łódzkiego za pośrednictwem Zarządu Miejskiego.

Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia należności podatkowej we właściwym terminie.

§ 32.

Winni wykroczenia przeciwko przepisom niniejszego statutu oraz wydanym do niego przepisom wykonawczym podlegają karze do wysokości zł. 345.90, o ile wykroczenie nie jest karalne według ar. 62—66 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 roku (Dz. U. R. P. Nr 62/36, poz. 454).

§ 33.

Przepisy wykonawcze do niniejszego Statutu wyda Zarząd Miejski.

§ 34.

Statut niniejszy obowiązuje od pierwszego dnia miesiąca, następującego po zatwierdzeniu go przez władze nadzorcze, i podlega ogłoszeniu w Łódzkim Dzienniku Wojewódzkim oraz Dzienniku Zarządu Miejskiego w Łodzi.

Z dniem wejścia w życie niniejszego Statutu przestaje obowiązywać Statut o podatku miejskim od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk na rzecz Kasy m. Łodzi, uchwalony przez Radę Miejską w dniu 23 marca 1933 roku, ma jednak jeszcze zastosowanie do spraw rozpoczętych przed wejściem w życie niniejszego statutu.

Załącznik do p. 2 § 13 Statutu o poborze
na rzecz Gminy m. Łodzi podatku od
publicznych zabaw, rozrywek i widowisk

SPIS FILMÓW ŚREDNIOMETRAŻOWYCH, WYPRODUKOWANYCH WZGLĘDNIE ZNAJDUJĄCYCH SIĘ NA UKOŃCZENIU.

A. Filmy średniometrażowe — wyprodukowane:

1. „Zew Trombity“ — własność Ajencji Filmowej „Aner-Film“, Warszawa.
2. „Śladami Indian“ — Stanisława Urbanowicza, Warszawa.
3. „Rzeczpospolita Młodości“ — własność Polskiej Ajencji Telegraficznej, Warszawa.

4. „Z Adriatyku na Bałtyk” — „ K. Forda i J. Joniłowicza, Warszawa.
5. „7.000 metrów nad poziomem morza” — własność Stefana Osieckiego, Warszawa.
6. „Do ziemi Torella” — własność „Panta-Film“, Warszawa.
7. „Kraj lat dziecińczych Adama Mickiewicza” — własność St. Urbanowicza, Warszawa.
8. „Polscy Pionierzy na Czarnym Łądzie” — własność Zarządu Głównego Ligi Morskiej i Kolonialnej i E. Byczyńskiego.
9. „Salve Regina” — własność Agencji Filmowej „Aner-Film“, Warszawa.
10. „Polesie“, reportaż z krainy tęsknych pieśni — własność „Awan-garda”, Warszawa.

B. Filmy średniometrażowe na ukończeniu:

11. „Za kulisami filmu“ (tytuł tymczasowy) — własność Polskiej Agencji Telegraficznej, Warszawa.
12. „Moja Ojczyzna“ (tytuł tymczasowy) — własność Stanisława Urbanowicza, Warszawa.

Łódź, dnia 25 listopada 1936 roku

Tymczasowy Prezydent Miasta

w/z (—) *K. Kozłowski*

(KAZIMIERZ KOZŁOWSKI)

Tymczasowy Wiceprezydent Miasta

OGŁOSZENIE.

Na podstawie art. 151 Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14, poz. 134) Zarząd Miejski wzywa niżej wymienionych do zgłoszenia się w biurze Wydziału Podatkowego przy ul. Zawadzkiej 1 (front, II piętro, pok. 12) celem odbioru pism, nadesłanych przez Urzędy Skarbowe:

2 Urząd Skarbowy w Łodzi — nakaz płatniczy na państwowy podatek przemysłowy od obrotu za 1935 rok.

Nr rej. b. 2147 Markiewicz Nacha Łaja, 11 Listopada 24

5 Urząd Skarbowy w Łodzi:

a) orzeczenia karne za 1936 rok.

Nr rej. karn.	94/36	Międzygórska Fajga, Limanowskiego 4
" " "	54/36	Rzetelna Bluma, Limanowskiego 108
" " "	61/36	Zdrojewski Brunon, Ks. Brzóska 3
" " "	48/36	Pakora Stanisław, Bazarna 3
" " "	136/36	Staniszewski Marian, Jasna 22
" " "	107/36	Wajn Szyja, Zgierska 10
" " "	92/36	Granek Łaja, Limanowskiego 30

b) wezwanie:

Nr rej. karn. 188/35 Kowalski Bolesław, Zgierska 62

Po upływie czterech tygodni od daty ukazania się niniejszego ogłoszenia w Łódzkim Dzienniku Wojewódzkim doręczenie uważa się za skuteczne.

Łódź, dnia 20 listopada 1936 roku.

Tymczasowy Prezydent Miasta

(—) *M. Godlewski*

(MIKOŁAJ GODLEWSKI)

OGŁOSZENIE.

Zarząd Miejski w Łodzi podaje do wiadomości taryfę opłat za sporządzenie planów zabudowania dla obszarów, podlegających parcelacji, o powierzchni co najmniej 1 ha, ustaloną postanowieniem Prezydenta m. Łodzi nr 601/M z dnia 12 listopada 1936 roku:

w strefie I	zł. 100	od 1 ha	terenu budowlanego
" " II	" 300	" 1 "	" "
" " III	" 450	" 1 "	" "
" " IV	" 600	" 1 "	" "
" " V	" 750	" 1 "	" "

plus zwrot rzeczywistych kosztów ogłoszeń w prasie w myśl art. art. 25, 30 i 35 obowiązującego prawa budowlanego.

Łódź, dnia 3 grudnia 1936 roku.

Zarząd Miejski w Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Na podstawie art. 151 Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14, poz. 134) Zarząd Miejski wzywa niżej wymienionych do zgłoszenia się w biurze Wydziału Podatkowego przy ul. Zawadzkiej 1 (front, II piętro, pok. 12) celem odbioru pism, nadesłanych przez Urzędy Skarbowe:

2 Urząd Skarbowy w Łodzi — orzeczenia karne na państw. podatek przemysłowy za 1936 r.:

Nr. rej. karn. 185/36. Wajsdorf Chaim, 11 Listopada 49,
 „ „ „ 166 Mącznik Hersz, 11 Listopada 17,

6 Urząd Skarbowy w Łodzi:

a) nakazy płatnicze na państw. podatek dochodowy za 1936 r.:

Nr rej. b.	Nr rej. b.
90 Bornsztajn Natan, Rzgowska 97,	637 Wagner Icek, Pabianicka 12,
112 Bujnowicz Michał, Lokatorska 14,	1748 Zarzycki Wacław, Rzgowska 111,
425 Frank Oskar, Pabianicka 50,	676 Zylbersztajn Abram, Rzgowska 93,
799 Kempński Lajb, Radwańska 56,	755 Król Maria, Słowackiego 11,
1289 Nowe Rokicie sp.z.o.o, Pabianicka 49,	246 Kubiak Maria, Piotrkowska 317,
575 Rudnik Chaja, Rzgowska 1,	2451 Stachurska Helena, Piotrkowska 317,
570 Ratajczyk Antoni, Wójtowska 9,	2461 Wołosewicz Weronika, „ 317,
1037 Różanowski Stanisław, Krakusa 13,	

b) orzeczenie karne na państw. podatek przemysł. za 1935 r.

Nr. rej. karn. 170/35, Wróblewski Henryk, Rzgowska 47.

13 Urząd Skarbowy w Łodzi — nakazy płatnicze na państw. podatek przemysłowy za 1935 r.

Nr rej. b.	Nr rej. b.
44 Bekerman Chawet, Pomorska 122,	738 Kronenberg H i Rozental Cb, Wólczańska 37,
779 Bialek Lajbuś, Żychlin, Narutowicza 7,	741 Lang Estera, Kamienna 17,
54 Bieżnicka Gitla, Brzezińska 33,	754 Berliner Szymon, Al. 1 Maja 37,
364 Blatt Abram, Nad Łódką 2,	773 Janowski Aron Józef, Gdańska 5,
371 Buchwaje Estera, Piotrkowska 22,	777 Langer Moszek, 6-go Sierpna 25,
659 Bursztyn Tauba Ruchla, St. Rynek 10,	778 Lasman Arie, Cegielniana 41,
267 Ciechanowska Estera, Brzezińska 51,	784 Pacanowska Mindla, Radogoszcz, ul. Gen. Bema 21,
267 Dziadek Tema, Nowomiejska 19,	793 Aberhaus Salomon, Piotrkowska 36,
299 Frenkiel Chana, Cegielniana 40,	823 Nosek Abram, Piotrkowska 22,
393 Frynerman Moszek D., Jakóba 7,	837 Gutman Dyna, Piotrkowska 44,
307 Gertler Abram R., Północna 19,	841 Sztejn Jakób Mordka, Piotrkowska 12,
313 Goldsztajn Chuna, St. Rynek 10,	853 Baumzecer Lieba, Piotrkowska 17,
314 Goldsztajn Icek, Żydowska 16,	857 Cytryn Chil, Piramowicza 2,
466 Segal Rywka, Piłsudskiego 58,	865 Frydman Abram, Kilińskiego 47,
489 Silwan Wincenty, Narutowicza 40,	871 Gornecki Szmul, Południowa 27,
497 Szerman Ela, Cegielniana 11,	874 Hocer Moszek, Cegielniana 19,
500. Schmittlich Abram, Piłsudskiego 17,	877 Keller Lajbuś Gerszon, Piotrkowska 31,
517 Zajączkowski Jankiel, Cegielniana 12,	882 Kraut Izrael, L. Zamenhofa 49,
559 Sakich Majer, Cegielniana 40,	901 Makower Lejbuś, 11 Listopada 18,
553 Strosberg Icek, Piłsudskiego 57,	1054 Herman Lajb, Piłsudskiego 54,
624 Rozenberg Chaim Salomon, Mielczarskiego 23,	1055 Lerer Moszek Aron, Kilińskiego 40,
662 Beniamin Bajzer, Piotrkowska 28,	1064 Pławner Abram, Piłsudskiego 49,
684 Herszorn Dwojra, Narutowicza 18,	1067 Rakowicz Frania, Gdańska 33,
715 Goldwasser Lipa, Cegielniana 3,	
725 Kissin Jechuda, Cegielniana 2,	

Nr rej. b.

- 1068 Rebe Icchot, Południowa 11,
 1095 Mąka Sucher, Kilińskiego 61,
 1107 Fuks Icek, Cegielniana 30,
 1113 Chercberg Tauba, Drewnowska 21,
 1114 Hopenfeld Majlech, Piotrkowska 20,
 1124 Monic Estera-Fajga, Południowa 31,
 1135 Skałowicz Golda, Południowa 27,

Nr rej. b.

- 1141 Szternfinkiel Nusen Ela, Kilińskiego 47,
 1150 Waltman Sender, Kilińskiego 32,
 1161 Zytenfeld Józef, Cegielniana 27,
 1162 Zynger Juda L., Narutowicza 38,
 1172 Gliksman Idesa, Piłsudskiego 57,
 1219 Margulies Awner i S-ka, Pl. Dąbrowskiego 1.

8 Urząd Skarbowy w Łodzi — nakazy płatnicze na państwowy podatek przemysłowy od obrotu za 1935 r.:

Nr rej. b.

- 901 Warszawska Bluma, Zgierska 76,
 532 Weinberg Berek, Piłsudskiego 16,
 713 Rogożyk Nachman, Rybna 10,
 1444. Rozen Jakób, Piłsudskiego 14,
 509 Grojsman Mordka, Brzezińska 47,
 510 Grin Rywka, St. Rynek 3
 406 Grosberg Mariem, Nowomiejska 19,
 412 Grynbaum Rajzla, Piłsudskiego 10,
 674 Grynman Gerszon, St. Rynek 5,
 321 Gutbajn Bluma, Brzezińska 13,
 419 Gutman Hinda, Piłsudskiego 2,
 827 Hajne Abram, Piłsudskiego 2,
 328 Honig Bejla, Brzezińska 4,
 351 Kantorowicz Moszek, Pl. Kościelny 4,
 147 Korman Abram, Piłsudskiego 2,
 370 Krajewski Zygmunt, Brzeska 17,
 830 Krauze Estera, Piłsudskiego 1/3,
 2033 Król Abram, Południowa 18,
 473 Lewkowicz Józef, Nowomiejska 31,
 485 Lokciński Abram, Wolborska 35,
 389 Masło Chaim, Żydowska 18,
 388 Marchewka Hersz, Franciszkańska 28,

Nr rej. b.

- 940 Marzęcki Izrael, Franciszkańska 8,
 490 Najman Jakób, Żydowska 14,
 839 Obercygier Szajndla, Nowomiejska 15,
 519 Piwnik Hune Jeruchem, Północna 24,
 1283 Fraszkie Hersz, Jakóba 16,
 528 Ranekweld Abram, Piłsudskiego 7,
 527 Rapaport Abram, Nowomiejska 19,
 420 Rasz Izrael Szyja, Brzezińska 29,
 532 Rotbein Ita, Nowomiejska 19,
 710 Rozenthal Moszek Chaim, Zgierska 5,
 515 Rubinsztajn Lejbuś, Brzezińska 17,
 445 Szysler Hersz M, Franciszkańska 25,
 551 Sytner Hersz, Północna 10,
 442 Szurman Szl ma, Żydowska 30
 847 Szajewicz Sender, Rybna 15,
 569 Terka Ita, Piłsudskiego 3,
 452 Wajgensberg Izaak, Brzezińska 37,
 453 Wajnberger Laja, Gdańska 17
 536 Waserman Icek Chaim, Brzezińsku 13,
 Wolfowicz Moszek, Północna 10,
 600 Zwykielska Chaja R, Ogrodowa 20,

9 Urząd Skarbowy w Łodzi — nakazy płatnicze na państwowy podatek przemysłowy za 1934 r.

Nr rej. b.

- 1240 Rozenwasser Juda, Cegielniana 4,
 1229 Lando Abram, Cegielniana 15,
 1259 Gliksman Dora, Kilińskiego 144,
 1275 Wajs Fałek, Śródmiejska 80,
 1277 Badyłka Josek, Wólczańska 62,
 42 Edelsztajn Chana M., Piłsudskiego 68,
 290 Perłowicz Zelig, Cegielniana 22,
 Zysman Małka, Śródmiejska 30,

Nr rej. b.

- 396 Lerner Gucia, Cegielniana 38,
 421 Fuks Dwojra, Cegielniana 10,
 434 Kałowski Izaak, Cegielniana 18,
 435 Karmiół Frymeta, Cegielniana 11,
 436 Kipiani Wanda, Przejazd 39,
 456 Muszyńska Maria, Narutowicza 24,
 462 Nowak Edward A., Pomorska 109,
 467 Pakuła Rajzla, Cegielniana 14,

12 Urząd Skarbowy w Łodzi — nakazy płatnicze na państwowy podatek dochodowy za rok 1936:

Nr rej. b.	Nr rej. b.
18 Bauer Albert, Karola 15,	1032 Kukliński Józef, Napiórkowskiego 7,
541 Berg Bronisława, Napiórkowskie- go 45,	1167 Lejzerowicz Naftuła, N. Zarzewska 8, 842 Lis Henryk, Krucza 28,
581 Abrodzińska Aniela, Krucza 4,	1049 Piole Henryk, N. Zarzewska 33,
764 Dreger Irma, Orla 5,	942 Wagner Alfons, Tatrzańska 25,
94 Fryczak Antoni, Napiórkowskie- go 100,	430 Wilk Bolesław, Dąbrowska 53,
779 Goldberg Szmerel, Targowa 67,	401 Zwierzyński Tadeusz, Wólczan- ska 262.
804 Jędruszkiewicz Aniela, Sosnowa 20,	

10 Urząd Skarbowy w Łodzi:

a) nakazy płatnicze na podatek przemysłowy od obrotu za 1936 r.

Nr rej. b.	Nr rej. b.
482 Lewit Łaja, Piotrkowska 92,	623 Kaczmarek Fajga, Jerozolimska 10
934 Feldmaus Naftali, Gdańska 65,	307 Polska Tkanina Eliazs i Kalinowski, Moniuszki 3,
257 Dom Handlowy Goldberg Stan, Piotrkowska 60,	726 Kom'sarek Stanisław, Kilińskiego 64,
19 Herman i Goldstein Sp. z ogr. odp., Sienkiewicza 3/5,	146 Kowalski Zygmunt, 11 Listopada 26, 58 Kucza Golanta, Sienkiewicza 35,
923 Chęcińska Maria, Kilińskiego 60,	617 Liebfeld Moszek, Traugutta 11,
873 Jachimowicz Lajb, Narutowicza 7,	321 Lewit Łaja, Piotrkowska 92,
205 Szattan Józef, Sienkiewicza 9,	461 Łapińska Antonina, Reja 7,
737 Berliński Mozes, Traugutta 10,	281 Nisenbaum Hersz, Narutowicza 3,
699 Besser Ajdel, Narutowicza 7,	165 Orenbuch Edward, Narutowicza 9,
791 Brzeziński Izrael Majer, Piotrkow- ska 64,	672 Pakin Chananie, Zawadzka 4
437 Elkes Majer, Kamienna 6,	786 Rafałowicz Alter Majer, Sienkiewi- cza 22,
632 Fajgerman Szlama, Nawrot 7,	328 Recht Chil, Narutowicza 9,
742 Feld Moszek, Piotrkowska 62,	332 Rozenberg Moszek, Śródmiejska 40,
527 Fridrich Nusen, Narutowicza 5,	97 Szewczyk Teofil, Traugutta 7,
364 Chojnacki Henryk, Narutowicza 13,	836 Tomaszewski Hipolit, Piotrkowska 72,
368 Jankielewicz Gitla vel Gucia, Trau- gutta 14,	

b) orzeczenia karne na podatek przemysłowy od obrotu za r. 1935:

Nr rej. k.	Nr rej. k.
71/36 Tomaszewski Hipolit, Piotrkow- ska 72,	132/35 Pustelnik Rebeka, Traugutta 9,
14/36 Fuks Estera, Piotrkowska 60,	130/34 Rozensztok Wolf, Narutowicza 9,
	85/36 Ciuk Jakób, Moniuszki 2.

Po upływie czterech tygodni od daty ukazania się niniejszego ogłoszenia w Łódzkim Dzienniku Wojewódzkim doręczenie uważa się za skuteczne.

Łódź, dnia 7 grudnia 1936 roku.

Tymczasowy Prezydent Miasta

w/z (—) *Kazimierz Kozłowski*

(KAZIMIERZ KOZŁOWSKI)

Tymczasowy Wiceprezydent Miasta

OGŁOSZENIE.

Jako Tymczasowy Prezydent m. Łodzi w myśl art. 30 rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 16 lutego 1928 roku o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. nr 23, poz. 202) w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Prezydenta Rzplitej z dnia 3 grudnia 1930 roku (Dz. U. R. P. nr 86, poz. 663) oraz ustawą z dnia 14 lipca 1936 roku (Dz. U. R. P. nr. 56, poz. 405) podaję do publicznej wiadomości, że działając na zasadzie ustępu (3) art. 73 ustawy z dnia 23 marca 1933 roku o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. nr 35, poz. 294) oraz na zasadzie lit. a ustępu (1) art. 29 omawianego prawa budowlanego uchwalilem w zastępstwie Rady Miejskiej szczegółowe plany zabudowania terenów m. Łodzi, przylegających do:

Przedłużenia ul. Gdańskiej od osi ul. Radwańskiej do osi ul. ks. Skorupki w granicach po 20 m. od osi ulicy;

ul. Batorego od osi ul. Milionowej do osi ul. Cichej w pasie po 20 m. obustronnie wzdłuż osi ulicy, od osi ul. Cichej do terenu P. K. P. w pasie 15 m. na zachód i 20 m. na wschód od osi ulicy, następnie w pasie 50 m. prostopadle przez teren P. K. P. do wylotu południowego ul. N. Świat przy terenie P. K. P. na północ w pasie po 20 m. obustronnie wzdłuż osi ul. N. Świat i w pasie po 20 m. obustronnie wzdłuż osi ul. Batorego do osi ul. Rokicińskiej z przeskokiem pomiędzy linią biegnącą w odległości 70 m. na południe równolegle do ul. Rokicińskiej i linią biegnącą prostopadle do ul. Batorego w odległości 155 m. na południe równolegle do osi ul. Rokicińskiej;

ul. Ludwiki od osi ul. Pomorskiej do osi ul. Pogranicznej w pasie po 15 m. obustronnie wzdłuż osi ulicy;

ul. Sępiej od osi ul. Rokicińskiej do granicy terenu P. K. P. w pasie po 20 m. obustronnie wzdłuż osi ulicy;

ul. Nowej od osi ul. Rokicińskiej do osi ul. Nawrot w pasie po 20 m. obustronnie wzdłuż osi ulicy

O przystąpieniu do sporządzenia tych planów ogłoszono w trybie art. 25 prawa budowlanego w nr 224 Monitora Polskiego z dnia 29 września 1933 roku.

Plany te, począwszy od dnia 16 grudnia 1936 roku, w ciągu dwóch tygodni wyłożone będą codziennie z wyjątkiem niedziel i dni świątecznych do przeglądu publicznego w godzinach od 10 do 12 w Oddziale Regulacji Miasta, Plac Wolności nr 14, pokój nr 47.

We wskazanym wyżej okresie osoby interesowane mają prawo w myśl art. 31 cytowanego prawa budowlanego zaznajamiać się z treścią tych planów, po upływie zaś tego okresu w ciągu następnych dwóch tygodni wnosić przeciw tym planom zarzut do Wydziału Technicznego Zarządu Miejskiego.

Łódź, dnia 9 grudnia 1936 roku.

Tymczasowy Prezydent Miasta

(—) *M. Godlewski*

(MIKOŁAJ GODLEWSKI)

OGŁOSZENIE.

Jako Tymczasowy Prezydent m. Łodzi w myśl art. 30 rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 16 lutego 1928 roku o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. nr 23, poz. 202) w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Prezydenta Rzplitej z dnia 3 grudnia 1930 roku (Dz. U. R. P. nr 86, poz. 663) oraz ustawą z dnia 14 lipca 1936 roku (Dz. U. R. P. nr 56, poz. 405) podaję do publicznej wiadomości,

że działając na zasadzie ustępu (3) art. 73 ustawy z dnia 23 marca 1933 roku o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. nr 35, poz. 294) oraz na zasadzie lit. a ustępu (1) art. 29 omawianego prawa budowlanego uchwalilem w zastępstwie Rady Miejskiej szczegółowe plany zabudowania terenów m. Łodzi przylegających do: przedłużenia ul. Żółkiewskiego od ul. Leonhardta do osi ul. Bednarskiej w pasie 50 m wzdłuż osi projektowanego przedłużenia; ul. Żółkiewskiego w granicach po 30 m obustronnie wzdłuż jej osi od osi ul. Bednarskiej do ul. Sanockiej;

ul. Granitowej w granicach 35 m na posesji nr 1 oraz 30 m na posesji nr 2 od osi ulicy oraz dalej 15 m na zachód i 25 m na wschód od osi istniejącej ulicy;

ul. Strycharskiej od ul. Granitowej do Tuszyńskiej w granicach 20 m na południe i 25 m na północ od osi istniejącej ulicy;

ul. Tuszyńskiej od ul. Strycharskiej do terenów P. K. P. w granicach po 25 m na południe i północ od osi ulicy;

ul. Karolewskiej w granicach między ul. Towarową, linią biegnącą w odległości 20 m na południe równoległe do osi ulicy do przecięcia z linią biegnącą w odległości 30 m na wschód równoległe do osi ul. Łąkowej i tą ostatnią do przecięcia z linią biegnącą w odległości 23 m na północ od osi wylotu ul. Podleśnej, a następnie w pasie 25 m na zachód od osi ul. Łąkowej do ul. Karolewskiej i linią biegnącą w odległości 20 m na północ równoległe do osi ul. Karolewskiej, aż do ul. Towarowej;

ul. Karpiej i Śląskiej w granicach od osi ul. Rzgowskiej w pasie między linią biegnącą w odległości 25 m. na południe i linią w odległości 15 m na północ równoległe do osi ulicy, do przebiecia ul. Śląskiej i Karpiej; następnie w pasie szerokości po 25 m równoległe do osi przebiecia ul. Śląskiej przez posesje przy ul. Śląskiej nr 48 i 50, oraz w pasie między linią biegnącą w odległości 25 m na południe i linią w odległości 20 m na północ równoległe do osi ul. Śląskiej, aż do terenu P. K. P.;

ul. Browarnej od osi ul. Katowickiej do osi ul. Sanockiej w pasie po 25 m i od osi ul. Sanockiej do osi ul. Bednarskiej w pasie po 20 m obustronnie wzdłuż osi ulicy;

ul. Bankowej od osi ul. Rzgowskiej do osi ul. Tuszyńskiej w pasie po 15 m obustronnie wzdłuż osi ulicy;

ul. Krasickiego od osi ul. Rzgowskiej do osi ul. Poprzecznej w pasie po 15 m wzdłuż osi ulicy;

ul. Kaplicznej od osi ul. Rzgowskiej do osi ul. Tuszyńskiej w granicach między linią ciągnącą się w odległości 15 m na południe równoległe do osi ulicy oraz linią biegnącą w odległości 25 m na północ równoległe do osi ulicy, od ul. Rzgowskiej do przecięcia z linią, biegnącą w odległości 15 m na wschód od zachodniej granicy działki nr 7; tą ostatnią do przecięcia z linią równoległą do osi ul. Kaplicznej w odległości 45 m na północ i tą linią do osi ul. Sejmowej, osią ul. Sejmowej dalej linią równoległą do osi ul. Kaplicznej w odległości 25 m na północ aż do osi ul. Tuszyńskiej;

ul. Korzeniowskiego od osi ul. Rzgowskiej do osi ul. Tuszyńskiej w pasie po 15 m obustronnie wzdłuż osi ulicy;

ul. Kraszewskiego od osi ul. Dąbrowskiej do osi ul. Śląskiej w pasie po 20 m obustronnie wzdłuż osi ulicy i przebiecia poprzez działki nr 41 przy ul. Odyńca, nr 29, 31 i przeciwległe przy ul. Mazurskiej nr 34, 36, 31 i 33 przy ul. Malczewskiego nr 30, 32 i przeciwległe przy ul. Karpiej, nr 26, 28 i 30 przy ul. Śląskiej;

ul. Malczewskiego od osi ul. Rzgowskiej w pasie po 20 m obustronnie wzdłuż osi ulicy, do osi ul. Tetmajera;

ul. Mochnackiego od osi ul. Rzgowskiej do wschodniej granicy działki nr 33 oraz osi projektowanego przedłużenia ul. Kilińskiego przy obecnej ul. Słowackiego w pasie po 15 m obustronnie wzdłuż osi ulicy;

ul. Marszałkowskiej od osi ul. Rzgowskiej do osi ul. Tuszyńskiej w pasie po 15 m obustronnie wzdłuż osi ulicy;

ul. Mazurskiej od osi ul. Rzgowskiej do osi ul. Tetmajera w pasie po 20 m obustronnie wzdłuż osi ulicy;

ul. Nowo-Zarzewskiej od osi ul. Rzgowskiej do osi ul. Kilińskiego w pasie po 20 m obustronnie wzdłuż osi ulicy;

ul. Odyńca od osi ul. Rzgowskiej w pasie po 15 m do poseji nr 62 oraz od poseji nr 62 w pasie 15 m na południe i 20 m na północ wzdłuż osi ulicy do osi ul. Tetmajera;

ul. Pięknej od osi ul. Rejtana w pasie 20 m na północ i 25 m na południe wzdłuż osi ulicy, do przedłużenia ul. Żeromskiego oraz od przedłużenia ul. Żeromskiego w pasie po 20 m wzdłuż osi ulicy do rzeki Jasień, a następnie w pasie po 35 m wzdłuż osi rzeki Jasień do osi ul. Wólczańskiej;

ul. Podgórznej i Tetmajera od osi ul. Dąbrowskiej w pasie po 20 m wzdłuż osi ulicy do północnej granicy działki nr 65 i działki nr 64, oraz dalej w pasie 15 m na zachód i 20 m na wschód wzdłuż osi ulicy do osi ul. Literackiej, następnie w pasie po 20 m obustronnie wzdłuż osi ul. Tetmajera aż do osi ul. Karpiej;

ul. Poprzecznej od osi ul. Bednarskiej do osi ul. Piasecznej w pasie po 15 m obustronnie wzdłuż osi ulicy, z przebiegiem ulicy poprzecznej przez działki, położone przy ul. Piasecznej nr porz. 13 i 15;

ul. Sanockiej od osi ul. Pabianickiej do osi ul. Dygasińskiego w pasie 25 m na północ i 20 m na południe wzdłuż osi ulicy; od osi ul. Dygasińskiego do ul. Tuszyńskiej w pasie po 20 m i od ul. Tuszyńskiej do osi ul. Poprzecznej w pasie po 15 m obustronnie wzdłuż osi ulicy;

ul. Suwalskiej od osi ul. Napiórkowskiego do osi ul. Projektowanej wzdłuż południowej granicy działek nr 24 i 29, w pasie po 20 m obustronnie wzdłuż osi ulicy;

ul. Tuszyńskiej od osi ul. Sanockiej do ul. Strycharskiej i Lokatorskiej w pasie 20 m obustronnie wzdłuż osi ulicy;

ul. Wysockiego od osi ul. Rzgowskiej do północno-wschodnich granic działek nr 28 i 31, w pasie po 15 m obustronnie wzdłuż osi ulicy.

O przystąpieniu do sporządzenia tych planów ogłoszono w trybie art. 25 prawa budowlanego w nr 208 Monitora Polskiego z dn. 10 września 1931 roku,

Flany te, począwszy od dnia 16 grudnia 1936 roku, w ciągu dwóch tygodni wyłożone będą godzinie z wyjątkiem niedziel i dni świątecznych do przeglądu publicznego w godzinach od 10 do 12 w Oddziale Regulacji Miasta, Plac Wolności nr 14, pokój nr 47.

We wskazanym wyżej okresie osoby interesowane mają prawo w myśl art. 31 cytowanego prawa budowlanego zaznajamiać się z treścią tych planów, po upływie zaś tego okresu w ciągu następnych dwóch tygodni wnosić przeciw tym planom zarzuty do Wydziału Technicznego Zarządu Miejskiego.

Łódź, dnia 10 grudnia 1936 roku.

Tymczasowy Prezydent Miasta

w/lz (—) *Kazimierz Kozłowski*

(KAZIMIERZ KOZŁOWSKI)

Tymczasowy Wiceprezydent Miasta

OGŁOSZENIE.

Jako Tymczasowy Prezydent m. Łodzi w myśl art. 30 rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 16 lutego 1928 roku o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. nr 23, poz. 202) w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Prezydenta Rzplitej z dnia 3 grudnia 1930 roku (Dz. U. R. P. nr 86, poz. 663) oraz ustawą z dnia 14 lipca 1936 roku (Dz. U. R. P. nr. 56, poz. 405) podaje do publicznej wiadomości że działając na zasadzie ustępu (3) art. 73 ustawy z dnia 23 marca 1933 roku o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. nr 35, poz. 294) oraz na zasadzie lit. a. ustępu (1) art. 29 omawianego prawa budowlanego uchwalilem w zastępstwie Rady Miejskiej szczegółowe plany zabudowania zmieniające częściowo ogólny plan zabudowania m. Łodzi, terenów m. Łodzi, przylegających do;

arterii 22 — przedłużenie ul. Stefana; od osi ul. Zgierskiej do ul. projektowanej N. S. na terenie Anstadta w granicach 10 m na północ od osi obecnej ulicy Wąskiej i 10 m na południe od osi obecnej ul. Adwokackiej, oraz ul. projektowanej wzdłuż granicy terenu Anstadta od ul. projektowanej N. S. przy zachodnich wylotach ulic: Wąskiej i Adwokackiej do osi ul. ks. Brzóska w granicach po 20 m od osi projektowanej ulicy;

ul. Pojezierskiej w granicach między osią ul. Zgierskiej liniami biegnącymi po 30 m równolegle do osi ulicy od strony północnej i południowej i granicą miasta;

ul. Zagajnikowej w granicach od osi ul. Brzezińskiej między liniami, biegnącymi w odległości po 25 m z obu stron osi projektowanego przedłużenia ul. Zagajnikowej do osi ul. Brackiej, następnie między linią biegnącą w odległości 25 m na południe od osi ul. Brackiej do ul. Przemysłowej, linią biegnącą w odległości 20 m na zachód równolegle do osi ul. Przemysłowej, od punktu załamania linią w odległości 35 m na zachód od osi ul. Zagajnikowej II do osi ul. Okopowej, od osi ul. Okopowej, linią biegnącą w odległości 25 m na wschód równolegle do osi ul. Zagajnikowej aż do granicy cmentarza żydowskiego i dalej w odległości 35 m na wschód równolegle do zachodniej granicy cmentarza żydowskiego, do przecięcia z osią ul. Brackiej;

ul. Popiela od osi ul. Wrześnińskiej do osi ul. Lutomierskiej w pasie po 15 m obustronnie wzdłuż osi ulicy;

ul. Tokarzewskiego od osi ul. Łagiewnickiej do osi ul. Rymarskiej w pasie po 20 m wzdłuż osi ulicy, od osi ul. Rymarskiej do osi ul. Młynarskiej w pasie 25 m na północ i 15 m na południe wzdłuż osi ulicy oraz od osi ul. Młynarskiej do osi ul. Czarneckiego w pasie 20 m na północ i 15 m na południe wzdłuż osi ulicy;

ul. Spacernej — od osi ul. Dworskiej do osi ul. Franciszkańskiej w pasie po 15 m obustronnie wzdłuż osi ulicy;

przedłużenia ul. Spornej do szosy Strykowskiej — od osi przedłużenia ul. Zagajnikowej i wylotu ul. Spornej, w pasie po 20 m obustronnie wzdłuż osi przedłużenia ulicy poprzez działki, położone naprzeciw wylotu ul. Spornej przy przedłużeniu ul. Zagajnikowej, oraz tereny zakonu O. O. Bernardynów, W. Grossmana, Dalmana, Parafii Ew. Augsb. św. Trójcy, Skarbu Państwa i część cmentarza garnizonowego oraz dalej w pasie po 40 m obustronnie wzdłuż osi ul. Brzezińskiej od północno-wschodnich granic działek nr nr 145 i 168 przy ul. Brzezińskiej do granicy miasta;

ul. Północnej — od osi ul. Nowomiejskiej do osi ul. Źródłowej w pasie po 20 m obustronnie wzdłuż osi ulicy.

O przystąpieniu do sporządzenia tych planów ogłoszono w trybie art. 25 prawa budowlanego w nr 102 Monitora Polskiego z dnia 1 maja 1936 roku.

Plany te, poczynawszy od dnia 16 grudnia 1936 roku, w ciągu dwóch tygodni wyłożone będą codziennie z wyjątkiem niedziel i dni świątecznych do przeglądu publicznego w godzinach od 10 do 12 w Oddziale Regulacji Miasta, Plac Wolności 14, pokój 47.

We wskazanym wyżej okresie osoby interesowane mają prawo w myśl art. 31 cytowanego prawa budowlanego zaznajamiać się z treścią tych planów, po upływie zaś tego okresu w ciągu następnych dwóch tygodni wносить przeciw tym planom zarzuty do Wydziału Technicznego Zarządu Miejskiego.

Łódź, dnia 12 grudnia 1936 roku.

Tymczasowy Prezydent Miasta

w/z (—) *Kazimierz Kozłowski*

(KAZIMIERZ KOZŁOWSKI)

Tymczasowy Wiceprezydent Miasta

OGŁOSZENIE.

Saul Klin, zamieszkały w Łodzi przy ul. Nawrot nr 1-a, zagubił potwierdzenie zgłoszenia, wydane przez Wydział Przemysłowy Zarządu Miejskiego w Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Chaja Kagan, zamieszkała w Łodzi przy ul. Zawadzkiej nr 9, zagubiła kartę rzemieślniczą, wydaną przez Wydział Przemysłowy Zarządu Miejskiego w Łodzi w dniu 30. X. 1936 roku.

OGŁOSZENIE

Pesach Zołotarszewski, zamieszkały w Łodzi przy ul. Piotrkowskiej nr 107, zagubił zaświadczenie pierwszej rejestracji wojskowej rocznika 1916, wydane przez Wydział Wojskowy Zarządu Miejskiego w Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Józef Polowczyk, zamieszkały w Łodzi przy ul. Mazurskiej nr 56, zagubił zaświadczenie o wydaniu przez Wydział Przemysłowy koncesji na dorożkę samochodową.

OGŁOSZENIE.

Chaim Peterzylje, zamieszkały w Łodzi przy ul. Nowomiejskiej nr 26, zagubił książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. m. Łódź.

OGŁOSZENIE

Firma: Gampe i Albrecht — Łódź, ul. Rembielińskiego nr 2/26, zagubiła potwierdzenie zgłoszenia, wydane przez Wydział Przemysłowy Zarządu Miejskiego w Łodzi.

